

MĚLKÉ HROBY

JEFFERY DEAVER

Jeffery Deaver
MĚLKÉ HROBY

Copyright 1992 by Jeffery Wilds Deaver
Translation 2002 by Jiří Kobělka
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být
přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu
majitele práv.
Z anglického originálu Shallow Graves
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2000
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor Vratislav Konečný
Technický redaktor Martin Pech
Sazba Dušan Žárský
Obálka Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
První vydání
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava v
roce 2002
ISBN 80-7303-054-3

„Muž by měl držet slovo.“

James Stewart jako Rupert Cadell v Hitchcockově filmu Provaz.

„Jednou jsem o tobě slyšel dost děsivou historku,“ řekl Marty, „a nevím, jestli je to pravda, nebo ne.“

Pellam ani neotočil hlavu. Oba muži se právě vraceli v karavanu Winnebago Chieftain do města. Před chvílí našli asi kilometr a půl za městem jednu starou farmu a nabídli jejímu užaslému majiteli tisíc tři sta dolarů za dva záběry přední terasy za předpokladu, že jeho rezavý oranžový nissan na příjezdové cestě nahradí na pár dnů kombík. Farmář odpověděl, že za takové peníze by auto klidně snědl.

Pellam mu oznámil, že to nebude nutné.

„Prý jsi dělal kaskadéra?“ řekl Marty. Hlas měl vysoký a ozýval se v něm středozápadní přízvuk.

„Jo, pár kousků jsem dělal. Zhruba jeden rok.“

„V tom filmu, který jsi natáčel?“

„Hmm.“ Pellam si sundal sluneční brýle z padesátých let. Podzimní obloha sice za úsvitu vypadala jako modrý křišťál, ale před půl hodinou se setmělo a časně odpoledne nyní vypadalo jako zimní soumrak.

„To byl film od Spielberga,“ poznamenal Marty.

„Já pro Spielberga nikdy nedělal.“

Marty chvíli přemýšlel. „Ne? No, já slyšel, že to byl Spielbergův film. Ale to je jedno – každopádně tam byla scéna, kde měl hlavní hrdina přejet přes most na motorce, všude za ním vybuchovaly bomby, ale on jel pořád jako o život a těsně těm bombám unikal. Jenže pak jedna vybuchla přímo pod ním a on vyletěl do vzduchu zrovna ve chvíli, kdy se celý most zřítíl... Je to tak? Chtěli to natočit s figurínou, protože šéf zvláštních efektů tam nechtěl poslat žádného ze svých lidí, jenže tys prý pak jednoduše nasedl na motorku a řekl vedoucímu druhého štábu, aby pustil kamery. A pak jsi to provedl jakoby nic.“

„Hmm.“

Marty se na Pellama podíval. Chvilí čekal a pak se rozesmál. „Jak to myslíš, nic? Tak provedls to, nebo ne?“

„Jo, vzpomínám si na to.“

Marty obrátil oči v sloup a pohlédl z okna na hejno ptáků v dálce. „Tak on si na to vzpomíná...“ Otočil se zpátky k Pellamovi. „A taky jsem slyšel, že tě to sice neroztrhalo, ale musel jsi viset na laně, zatímco se kolem tebe hroutil ten most.“

„Hmm.“

Marty stále čekal. Byla pěkná otrava vyprávět válečné historky člověku, který by je měl vyprávět sám. „Takže...“

„Přesně tak to bylo.“

„A ty ses nebál?“

„Jasněže bál.“

„Tak proč jsi to udělal?“

Pellam se sklonil a vytáhl láhev piva Molson, kterou měl vklíněnou mezi obnošenýma hnědýma botama. Rozhlédl se po žlutočervené podzimní krajině, zda někde neuvidí příslušníky newyorské státní policie, zvedl láhev a upil z ní. „Já nevím. Tehdy jsem vyváděl šílené kousky. Bylo to ode mě pitomé. Vedoucí štábu mě vyhodil.“

„Ale ty záběry použili...?“

„Museli. Došly jim mosty.“

Pellam sešlápl ošoupaný pedál plynu až k podlaze, aby vyrazil kupředu. Motor však nereagoval dobře. Zaslechli klepání něčeho, co ve starém motoru obvykle klepe, když se snaží vytáhnout do kopce těžký karavan.

Devětadvacetiletý Marty byl vychrtlý a v levém uchu měl malou zlatou náušnici. Jeho obličej byl kulatý a jemný a jeho oční víčka byla přímo propojena s jeho srdcem: kdykoliv se mu zvedl pulz, víčka se otevřela dokořán. Pellam byl poněkud starší. Také on byl hubený, i když u něj převažovala spíše šlachovitost než vyzáblost, a měl snědou pleť. Na bradě mu rašila neupravená prošedivělá bradka, kterou si nechal narůst minulý týden a už teď ho začínala unavovat. Víčka nad jeho šedozelenýma očima se naopak nikdy příliš nezvedla.

Oba muži byli celí v džínsovině – měli na sobě modré džínsové kalhoty a bundy. Avšak zatímco Marty měl pod bundou černé tričko, Pellam dal přednost modré pracovní košili. V tomto oblečení a s botama do špičky připomínal kovboje, a pokud by někdo –třeba nějaká žena – měla jeho vzezření komentovat, pravděpodobně by prohlásila, že je Pellam příbuzným Divokého Billa Hickoka. Což byla koneckonců pravda, i když Pellam tuto spletitou historku tak často překrucoval, že už si sám přesně nepamatoval, jak se stal tento pistolník vlastně jeho předkem.

„Taky bych chtěl dělat kaskadérinu,“ zasníl se Marty. „To snad ne,“ odpověděl mu Pellam. „Ne, vážně, byla by to legrace.“

„Hlavně by to byla bolest.“

Po několika minutách Pellam dodal: „Takže už máme hřbitov, městské náměstíčko, dvě stodoly a dům na farmě. A taky máme mraky silnic. Co nám ještě chybí?“

Marty chvíli listoval ve velkém zápisníku. „Jedno pole obrovské jako blázen, pohřební ústav, viktoriánský dům se zahradou, na které by se mohla pořádat svatba, železářství a kupa interiérů... Ztraceně, já se snad dva týdny nedostanu na Manhattan. Ty krávy už mě unavujou, Pellame. Ty krávy už mě k uzoufání unavujou.“

„Už jsi někdy dožil krávu?“ zeptal se Pellam.

„Já jsem ze Středozápadu. Každě tam dojí krávy.“

„Já to nikdy nedělal. A rád bych to zkusil.“

„Pellame, tys nikdy nedojil krávu?“

„Ne.“

Marty zavrtěl hlavou. Zdálo se, že je doopravdy šokován.

„Teda...“

Od chvíle, kdy sjeli z mezistátní dálnice a zamířili sem do Cleary ve státě New York, uplynuly už tři dny. Jejich karavan za tu dobu urazil tři sta padesát kilometrů, během nichž pomalu projížděl po členitých borových kopcích a míjel ospalé farmy a malé krychlové domky s fasádou vyvedenou v pastelových barvách, na jejichž příjezdových cestách

parkovaly pickupy, před garážemi stála osobní auta na špalcích a na dlouhých prádelních šňůrách se sušilo naškrobené prádlo.

Tři dny strávené cestováním v mlze, žlutých bouřích zářijového listí a ustavičném dešti.

Marty se zadíval z okna a na několik minut se odmlčel. Mlčeti zlato, pomyslel si Pellam.

„Víš, co mi to připomíná?“ zeptal se Marty nakonec.

Mysl mladého muže však neustále těkala z místa na místo jako hladový havran, a tak se Pellam neodvážil ani tipovat.

„Připomíná mi to, jak jsem dělal asistenta v Ozvěnách války,“ pokračoval Marty.

Ozvěny války byl film o vietnamském konfliktu. Jeho rozpočet činil třiašedesát milionů dolarů, ale Pellam nejprve neměl zájem se na něm podílet, nyní neměl zájem jít na něj do kina a věděl, že nebude mít zájem si jej ani vypůjčit, až se konečně objeví v losangeleské videopůjčovně Tower Video.

„Z nějakého důvodu ho nenatáčeli v Asii?“ řekl Marty.

„To má být otázka?“

„Ne. To ti říkám.“

„Znělo to, jako by ses mě ptal,“ vysvětlil Pellam.

„Ne. Rozhodli se, že ho nebudou natáčet v Asii.“

„Proč ne?“

„To teď není důležité. Prostě se tak rozhodli.“

„Jasně,“ řekl Pellam.

„A tak ho natočili v Anglii, v Cornwallu.“ Marty natočil hlavu na stranu a na jeho velkém oválném obličejí se objevil úšklebek. Pellamovi se zapálení pro věc obecně líbilo. Jenže zapálení pro věc se obvykle vyskytovalo u lidí, kteří hodně mluvili. Člověk nemůže mít všechno. „Věděls, že v Anglii mají normální palmy? Já tomu nemohl uvěřit. Palmy... Ale to jsem odbočil. Zkrátka, architekt tam vybudoval naprosto neuvěřitelnou vojenskou základnu s minometnými hnízdy a tak. Ten den jsme vstávali v pět ráno, protože natáčení začínalo brzy, a mě přepadl takový divný pocit. Samozřejmě jsem věděl, že jsem v Anglii, a věděl jsem, že je to jen film.“

Jenže všichni herci byli pořád v kostýmech – teda v uniformách –, spali v zákopech a dostávali jídlo na přiděl. Tak si to totiž režisér přál. A já ti povím, že když jsem tam tak postával, cítil jsem se totálně... nadranc.“ Marty chvíli uvažoval, jestli použil správné slovo. Nakonec usoudil, že ano, a zopakoval ho. „Nadranc. A stejně tak si připadám i teď.“ Opět se odmlčel.

Pellam již pracoval na několika válečných filmech, ale v tomto okamžiku mu žádný nepřišel na mysl. Momentálně přemýšlel o skle v bočním okénku karavanu, které jim někdo rozbil pouhý den po příjezdu sem. Winnebago má přitom silná okna a prohodit sklem láhev se nedá jen tak. Na vzkazu uvnitř lahve navíc stál nápis: „Sbohem.“ Karavan byl za celá léta vystaven nejruznějším druhům vynalézavého vandalismu, ale Pellam nikdy nezažil něco tak nejednoznačného a znepokojivého. Uvědomil si, že pachatel či pachatelé úmyslně neprohodili láhev čelním sklem – chtěli mít jistotu, že řidič filmařského karavanu bude mít z okna nerušený výhled, až potáhne z města.

A také si uvědomil, že jim pachatelé hodili do auta pouhou láhev, a nikoliv kámen, a že tato láhev mohla místo pečlivě napsaného vzkazu klidně obsahovat benzin.

Právě na toto nyní John Pellam myslel. Ne na kaskadérské kousky, válečné filmy nebo zlověstné úsvity v nejjižnějším cípu Anglie.

„Začíná být zima,“ řekl Marty.

Pellam se natáhl k topení na palubní desce a povolil ho o dva stupně. Po chvíli oba ucítili vlhký gumový zápach teplého vzduchu, který postupně zaplnil celou kabinu.

Pod Pellamovou botou na podlaze zachroupalo několik střepů roztříštěného skla. Pellam je odkopl stranou.

Sbohem...

Centrum městečka Cleary nebylo nic moc.

Dvě prádelny, pobočka banky Chase Manhattan, jedna místní banka. Dva bary vybavené stejným nábytkem a příslušenstvím. Asi deset starožitnictví s výklady

přeplněnými čajovými stolky, odznáčky z prezidentských kampaní, svícny, trojnožkami, cínovým nádobím, kusy vybledlých koberec a elegantním viktoriánským náradím. Dvě místní realitní kanceláře zde měly své výlohy a bylo zde i železářství a prodejna hudebnin specializovaná na nástroje pro pochodovou hudbu. Čajovna v podobě malé a stěsnané místnůstky dělala skvělé tržby na prodeji vdolků dochucovaných drobenkou, polevou a medem.

Prodejna zlevněného zboží se starou dřevěnou podlahou. Dvě jídelny, z toho jedna s pultem z padesátých let, který byl tak autentický, že by ho ani architekt dekorací nevymyslel lépe. Několik domů proměněných v malé prodejničky. Crystalmere – původní klenoty od Janine. Dovoz skotské. Shetlandská vlna – naše specialita.

Pod plátěnou střechou před železářstvím postávali dva statní výrostci s vymydlenými tvářemi a vyzývavými úšklebky. Pod rozhalenými košilemi ukazovali silné hrudníky a chovali se, jako by snědli všechnu moudrost světa. Jeden z nich zvedl na projíždějící karavan prostředníček.

„Parchanti,“ ulevil si Marty. V Mexiku, kde Marty s Pellamem pracovali minulý měsíc, byli místní obyvatelé přívětivější, přestože to pravděpodobně souviselo spíše se směnným kursem – za bratrské vztahy a porozumění s ostatními národy vděčí Amerika do značné míry své měně.

Pellam pokrčil rameny.

Marty se stále upřeně díval z okna a sledoval chodníky. „V tomhle městě teda nemají moc ženských,“ řekl a zamračil se, jako by byl zklamán, že ve výkladech nevidí žádné mladé dívky v modelových plavkách.

„Když se doslechli, že přijíždíš, ukryli je všechny v kopcích.“ Pellam začal hledat místo k zaparkování.

„A taky jsem tu neviděl kino.“

„Tak radši doufej, že tu nějaké mají,“ řekl Pellam. „S filmem tady budeš mít víc štěstí než se ženskýma.“

Marty si jeho poznámky nevšímal a téměř slavnostně se zeptal: „Člověče, existuje vůbec něco lepšího než milování s venkovskýma holkama v podivných hotelových pokojích?“

„Myslíš místo normálních hotelových pokojů?“ odpověděl Pellam. Upřímně řečeno si však i on myslel, že je to dobrá věc, i když nejspíš ne nejlepší, a rozhodně tomu neřikal milování. Navíc nebyl tak zájmovsky chtivý jako Marty. Neustále musel na kamaráda dávat pozor. Marty měl totiž sklon ztrácet kontrolu a tvrdošíjně flirtovat s blondýnami v maloměstských hotelových saloncích – se ženami, které byly o světelná léta tvrdší než nejzocelenější uhlazený Manhattančan nebo Losangelesan.

Do srdce městečka dorazili právě ve chvíli, kdy husté mraky nad jejich hlavami zhoustly na absolutní maximum a k zemi se začaly snášet přivaly deště, které bičovaly ulice a strhávaly k zemi listí. Viditelnost klesla na nulu a karavan se pohupoval jako loďka v mořské bouři.

„Hej hej,“ řekl Marty. „Řekl bych, že je nejvyšší čas jít se někam opít.“

Pellam zajel na parkoviště. V proudech deště neodhadl správně obrubník a s hlomozem přes něj přejel. Nepamatoval si, jestli jsou v centru Cleary parkovací hodiny, ale pokud ano, bylo jich zde nyní o jedny méně.

Děšť bez ustání padal a bubnoval do střechy karavanu jako smečka tanečníků breakdance se svými vývrtkami, skoky a měsíční chůzí. Po sklech stékaly vydatné prameny dešťové vody.

Pellam se otočil na sedadle a pohlédl na Martyho. „Až řeknu tři.“

„Zatraceně, Pellame, vždyť je tam slejvák.“

„Chtěl jsi přece panáka.“

„Počkej, až to...“

Pellam otevřel dveře a vyskočil. „Tři.“

„... přestane.“

Cestu od auta k nejbližšímu úkrytu urazili pouhými osmi skoky, ale přesto stihli být skrz naskrz promočení.

Vklouzli do dveří, nad nimiž se ozvalo duté zazvonění kravského zvonce. Marty se zarazil. „To je ta jídelna, Pellame.“

„Zavřete dveře, chlapče!“

„To je ta jídelna.“

„Na pití je ještě moc brzo,“ řekl Pellam. „Stejně mám chuť spíš na nějaký zákusek.“

„Na zákusek, Pellame? Zatraceně.“

Kavárna Marges byla celá tyrkysová, plastická a neútulná a na jejích stěnách svítila zelená fluorescenční světla, která člověka okamžitě vrátila zpět do dětství na školní chodby.

Pellam s Martym se posadili k pultu a vytáhli si z kovového podavače ubrousky, aby si otřeli obličej a paže.

Vedle se nad neprůstřelnými bílými hrnký na kávu skláněli dva „otrhaní urostlí padesátníci s jemným pískem v pórech – snad údržbáři obilného síla nebo farmáři. Po příchodu dvou neznámých mužů spolu i nadále nenuceně konverzovali, přestože jejich oči sledovaly Pellama s Martym jako retrívři ptáky.

„Jo, skoro ten svůj traktor převrátil.“

„Na mezistátní silnici? Skoda že jsem to neviděl.“

„Zablokoval spoustu řidičů... Už jsem ti vykládal, jak jsem jednou málem položil břichem nahoru kombajn?“

Marty prohlásil, že by si dal pivo, a venkovská třiatřicítka s pohledným obličejíkem a obrovskými boky mu odpověděla, že bohužel nemají povolení na prodej alkoholu. „Moc mě to mrzí, moc mě to mrzí,“ opakovala a zoufale se snažila přijít na něco, co by měla dodat. Nakonec něco našla. „Můžu vám přinést něco jiného?“ zeptala se téměř zbožně. Marty šlehl pohledem po Pellamovi, usmál se na ženu a poručil si miskou chilli a kolu. Pellam si dal kávu a kus čokoládového dortu.

„Vážně je domácí?“ zeptal se.

„Jestli nazýváte A&P domovem, tak určitě.“

Servírka přidala ke zbožňujícímu pohledu oblouznění a zeptala se Martyho: „S cibulí?“

„Ano, madam.“

„Ne,“ rozhodl Pellam. Karavan byl malý.

Marty si povzdechl. Servírka se na něj podívala a on záporně zavrtěl hlavou.

Servírka se otočila k Pellamovi. „Budete to chtít á la mode?“

„Alamo?“

Servírka se rozhlédla. „Myslím jako se zmrzlinou.“

„Ach tak. Ne. Jenom dort.“

„Máte prima karavan,“ poznamenala servírka, aniž by se pohnula. „Táta měl kdysi Travel-All, ale jednou, když jsme jeli k Lake Webster, s ním špatně zacouval a zlomil poloosu.“

„Musíte dávat pozor,“ řekl Pellam.

„Navíc neuměl pořádně svařovat.“

„Jasně.“

Po chvíli se servírka odkolébala po své práci. Zakulacená stehna jí při chůzi létala sem a tam.

Marty byl nadšen. „Víš, jak je naproti ta zlevněná prodejna, Pellame?“ zeptal se a pohlédl z okna. „Včera jsem tam byl. Je to naprosto skvělé místo. Prodávají tam paruky. Mají jich tam několik řad. Do kterého jiného obchodu na světě můžeš přijít, zaplatit devatenáct devadesát devět a odejít s parukou? Do kterého? Můžeš si něco takového dovolit na Rodeo Drive, můžeš si to dovolit na Michigan Avenue?“

„Máš pravdu, vzadu už se ti vážně rýsuje kolečko.“

Děšť zabubnoval do zrcadlového skla výkladu s ještě větší prudkostí a ozvalo se několik ostrých zahřmění. Když se Pellam otočil za hlukem, viděl, jak se rozletěly dveře, do jídelny vběhla se zazvoněním zvonce žena a svlékla si zelenou pláštěnku. Byla přibližně v jeho věku, možná o rok či dva starší, a měla na sobě zašlé nachové šaty s pasem sahajícím téměř pod její bohatá nadra. Pellam si vzpomněl, že těmto šatům kdysi říkali „babičkovské“. Žena měla dlouhé hnědé vlasy se stříbřitým leskem a pěšinkou uprostřed.

Změřila si pohledem Pellama i Martyho. Pellamovi věnovala něco jako úsměv a pak se k nim otočila zády a začala si stírat z obličeje dešť.

Pellam s Martym se obrátili zpátky k pultu. Vytáhli z kapes snímky z polaroidu, rozložili je na pult a začali se bavit o nejvhodnějších úhlech filmové kamery.

Žena v babičkovských šatech se na ně nenuceně zadívala, pak se otočila k servírce a poručila si bylinkový čaj a koláček s otrubami. Znovu pohlédla na oba muže a znovu se zadívala jinam.

Servírka postavila před Pellama s Martym kávu a kolu, vytáhla z krabice s celofánovým okénkem kus nadýchaného dortu a zmizela dozadu připravit chilli.

Po chvíli naservírovala oběma mužům pokrmy – v Martyho případě se zamilovaným pohledem – a Pellam s Martym se pustili do jídla. Žena v babičkovských šatech jim nevěnovala pozornost – dokonce ani ve chvíli, kdy Pellam vyslovil dvakrát v jedné větě slovo „Hollywood“.

„Jaký je ten dort?“ zeptal se Marty.

Pellam snědl tři sousta a více sníst nemohl. Přistrčil talířek směrem k Martymu a ten do dortu zabořil lžičku se zbytky mazlavého chilli.

Okny otřásl další hrom, následovaný sprškou ještě hrozivějších detonací.

„Na čem ještě Lefkowitz dělá?“ zeptal se Pellam.

Marty se zamyslel. „Myslíš ten evropský projekt?“

Pellam zavrtěl hlavou.

„A jo, už vím,“ dovtípil se Marty. „Ty myslíš ten western.“

Pellam se usmál. Postavil se a přešel k telefonu. „Koukej na to,“ řekl Martymu pln upřímného překvapení. „Odsud se dá ještě volat za deset centů.“ Teď už se na něj žena v babičkovských šatech dívala. Usmívala se, ale když se Pellam usmál jejím směrem, otočila se zpátky k čaji.

Pellam několikrát vytřukal číslo, avšak volaná stanice měla vždy jiný hovor.

Nakonec se ve sluchátku ozval asistent produkce a řekl: „Johnny, kde jsi?“

Pellam věděl, že asistent je mladý člověk, ale nedokázal si ho okamžitě vybavit. „Tady.“

„Aha, tady,“ řekl asistent. „Haha.“

„No jo,“ dodal Pellam líně. „Jaképak je v pozlátkovém městě počasí? Tady je pekelně horko. Přes pětatřicet.“

„Jak to jde, Johnny?“

„Jde to.“

„Já nežertuju, kamaráde. Starej je na tenhle projekt celej natěšenej, a jestli co nevidět nenajdeme všechny exteriéry, budeme mít všichni obrovské potíže. Tak kde, sakra, jsi?“

„Myslím, že jsem pro vás zrovna našel pravé místo.“

„No jo, tenhle tón vážně zbožňuju. Nechceš se se mnou oženit?“

„Je dokonalé.“

„Tak povídej, Johnny, povídej. Děláme pod tlakem, hombre. Pod neskutečným tlakem, copak to nebereš?“

Pellam přemýšlel, kde se člověk naučí producentský slang. Nejspíš na Kalifornské univerzitě v L. A. Mrkl na Martyho a řekl do telefonu: „Lefkowitz se z toho zblázní radostí. Ty záběry za úsvitu budou fakt nádherné... Kam se podíváš, všude samá poušť. Nikde nevidíš jediný strom, ledaže by ses podíval na západ, a i pak na to potřebuješ objektiv...“

„Poušť?“

„A pak je tu taková stará chatrč... Uvnitř se sice natáčet nedá...“

Z druhého konce linky se nejprve linulo napjaté mlčení a pak úsečné: „Chatrč?“

„Ale žádný strach,“ pokračoval Pellam. „Dobytčí ohrada tady je. Jo, a taky jsem si říkal, že by se tu dalo přenést i pár interiérů. Jak je tam ta scéna, kde...“

„Děláš si prdel, Johnne.“

Pellam nasadil ublížený tón. „Prdel? Ne, když říkám, že je to dokonalé, tak je to dokonalé. Přece bych ne...“

„Děláš si ze mě prdel.“

„Řekni mu o těch korytech.“

„Jo, a pak ta vyschlá koryta. Víš, jak je tam ta scéna, ve které se Komančové kradmo plíží k chatrči?“

„Johnny, to není vtipné.“

„Jak to myslíš?“

„Vždyť to není western.“

„Jak to, že to není western?“ Pellam se na chvíli odmlčel a předstíral, že studuje scénář. „A co jiného je Arizona, rok 1876?“

„TysešvArizone?“ Asistentův hlas zněl jako autoalarm. „Onitiposlališpatnýscénář?“

„Eh...“

Pellam se snažil, ale déle už to nevydržel. Marty, ke kterému zoufalý křik asistenta produkce snadno dolehl, si položil hlavu na pult a začal se nekontrolovaně otřásat smíchy. Pellam se k němu připojil.

„Pellame, ty seš takovej hajzl,“ zabručel asistent produkce. Pellam se opřel o bok telefonního automatu. Byl zcepenělý smíchy a snažil se popadnout dech. „Sorry,“ zasípal.

„To... není... vtipné,“ poznamenal asistent, přestože právě ve sluchátku slyšel jasné důkazy o opaku. Pellam se konečně uklidnil, ale pak se podíval na Martyho a znovu se neudržel. Nakonec přece jen popadl dech a dokázal ze sebe vysoukat: „Jsme ve městě zvaném Cleary. V severní části státu New York. Vypadá dobře. Myslím, že bude perfektní. Už máme sedmadvacet z jedenapadesáti scén, ale nejdřív jsme vybírali místa pro stěžejní záběry, takže už nám zbývají v podstatě jen pozadí a otvíráky. Doděláme fotky a za pár dní vám pošleme zprávu.“ Na okamžik se odmlčel a dodal: „Dívali jsme se na ten scénář. Nedalo by se v něm udělat pár změn?“

„Ani nápad. Je vytesanej do kamene.“ Také asistent produkce se nyní rozesmál blahosklonným smíchem, aby ukázal, že i on je veselá kopa, ale teď už je čas nechat

žertování stranou a začít hovořit k věci. „Myslíš to vážně, John? Vážně to tam vypadá dobře?“

„Je to...“

„Nemůžeme už déle čekat. Starej si dá moje koule k snídani, jestli sebou nepohneme. Cos to chtěl říct?“

„Kdy?“

„Teď před chvilkou. Než jsem tě přerušil.“

„Jen jsem říkal, že je to prima město. Půjde to tu. Tak se neplaš, člověče,“ dodal Pellam pomalu.

„Jasně, jasně.“

„A teď budu chvilku mluvit vážně.“

„Posloucháme, drahoušku.“

„Jde o ten scénář. Nebude se vám to líbit, ale trochu jsme se na něj dívali a...“

„Ne že se mi to nelíbí. A ne že se mi to líbí. Prostě to ignoruju.“

„Ten příběh potřebuje trochu vyspravit.“

„Na to zapomeň. Jestli se o tom před Leftým třeba jen zmíníš, odřízne koule i tobě.“

Pellam si vzpomněl na další hollywoodismus. „Jde o to, že je to dobrej biják, ale není to skvělej biják.“

„Ale je to Lefkowitzův biják.“

„Tvoje chyba,“ řekl Pellam.

„Ne, mně to visí u prdele.“

„Dobře. Já to zkoušel... Jo, a ještě bych se chtěl zmínit o...“

„Copak? Nějaký problém?“

„Ne, myslím, že to zas takový problém nebude. Ale najít tu přistávací plochu bude zřejmě těžší, než jsme si mysleli.“

„Jakou...“

„Marty a já letíme zítra do Londýna. Do pěti hodin jsme v Doveru.“

„V Doveru?“

„Teda, v pět londýnskýho času.“

„Jakou přistávací plochu?“

„No přece na tu scénu s parašutistama.“

„Johne, ty seš hroznej pitomec. Už ti to někdo říkal?“
Asistent zavěsil.

Pellam odešel zpátky k Martymu. „Ten chlap nemá vůbec smysl pro humor.“

Marty se znovu pustil do dortu.

O půl hodiny později již déšť zeslábl v jemné mžení a ustala i bouřka. Žena v babičkovských šatech věnovala Pellamovi několik oduševnělých pohledů a pak se opět vrátila do svého „solného dolu“ – tak to alespoň formulovala servírce, která pro změnu zahrnovala zbožňujícími pohledy Martyho.

„Balíme,“ řekl Pellam a oba muži se postavili.

„Ahojda,“ rozloučila se s nimi servírka.

„Zatím nashle,“ řekl Marty. „A díky za příjemnou obsluhu.“

„Kdykoliv,“ odpověděla servírka.

Jakmile za sebou zavřeli dveře, zašeptal Pellam kolegovi:
„Kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv si to budeš přát, miláčku.“

„Nemůžu za to, že jsem takový kanec, Pellame.“

„Ona tě chce, hochu. Chce, aby ses stal otcem jejich dětí. Všech dvanácti. Jen se na sebe podívej: růžovoučké tvářičky, roztomilý kukuč. No jo, dneska se jí o tobě bude zdát.“

„Nech toho, Pellame.“

„Možná,“ pokračoval Pellam vážně, „bys měl přemýšlet, že se tady usadíš. Otevřeš si na franchising autoopravnu, koupíš si kšiltovku, abys zakryl ty řídnoucí vlasy vzadu, dáš se do místního dobročinného spolku...“

„Ty máš tak co mluvit, starouši. Ta ženská, co po tobě pořád pokukovala, mi ze všeho nejvíc připomínala mámu.“

„Takové jsou nejzkušenější.“

„Takové...“

Šest metrů před karavanem se Marty i Pellam náhle zastavili.

„Ježíši,“ řekl Marty. „Počkej. Co to je?“

Pellam byl překvapen, že na to kolega nepřišel sám, ale pak ho napadlo, že je to asi stejné jako u optických klamů, jaké člověk najde ve vědeckých knížkách – někteří lidé je vidí hned, zatímco jiným se musí pracně vysvětlit.

Tento obrázek však Pellamovi připadal naprosto zřejmý. Na boku karavanu byly černým sprejem hrubě nastříkány dva hroby v podobě kopečků se zabodnutými kříži. Pod hroby pak bylo naškrábáno stejné slovo jako předtím. Sbohem.

„Ach ne,“ zašeptal Marty, když mu to konečně došlo. „Do prdele.“

Přistoupil blíže a obešel karavan. Čekal, že na něm budou další škody, ale kromě uměleckého díla na boku nebyl vůz nijak poškozen. Oba muži se rozhlédli po ulici. Samozřejmě byla opuštěná.

„Kdo to byl? Ti kluci, které jsme zahlídli cestou?“

„Možná,“ připustil Pellam.

Chvíli oba stáli a dívali se na neumělé linie nastříkané kresby. Nakonec Pellam vyrazil po Main Street.

„Kam jdeš?“ zeptal se Marty.

„Koupit nějaký terpentýn a drátěnku. Nemůžeme jezdit po okolí a vypadat jako reklama na pohřební ústav.“

„Člověk by řekl, že na to dají více peněz,“ řekl Pellam Janine, ženě v babičkovských šatech. „Jestli to má něco reprezentovat, musí to mít trochu úroveň.“

Díval se na nevelké a přehnaně natřené dělo, které městu věnovali Veteráni zahraničních válek. Zdálo se, že pokud by dělo někdy dokázalo odpálit kouli, nedopadla by dále než tři metry od něj. Pellam s Janine právě seděli na náměstí. Pellam si zde již nějakou dobu hověl a označoval fotografie, když šla Janine náhodou kolem a posadila se na vedlejší lavičku. Pellam ucítil mátový čaj – stejný, jaký Janine pila předchozího dne v jídelně Marges –, a když zvedl hlavu, Janine se na něj usmívala. Pellam si tedy přesedl o metr vedle a navázal s ní rozhovor.

„Třeba nějakou hodnotu má,“ řekla nyní Janine. „První pohled může být ošidný.“

Pellamovi se dnes Janine líbila více než včera: měla dlouhou sukni, vysoké boty a objemný svetr. Její vlasy – na slunci se v nich lesklo pár zrzavých pramínků – také dnes rozdělovala uprostřed pěšinka. Janine mohlo být kolem čtyřicítky, ale na první pohled vypadala starší. Podobná věc postihla spoustu někdejších květinových dětí: možná zůstali pružní a dožijí se vysokého věku, ale slunce a čerstvý vzduch udělaly s jejich pokožkou své.

„Kde máš toho svého kolegu? Toho roztomilého zajíčka, který je nejspíš rok nebo dva pod mou hranicí?“

„Půjčil si auto a jel za město, aby si prohlídl nějaké parky. Zůstala nám ještě spousta exteriérů, a tak jsme si rozdělili úkoly.“

„Pro jakou společnost pracujete?“ zeptala se Janine.

„Jmenuje se Big Mountain Studios.“

„Nedělali náhodou Noční hráče! Nebo Gangu...! To byl skvělý film. To jste kvůli němu museli cestovat až do Indie?“

Pellam zavrtěl hlavou.

„Teda, a neznáš Williama Hurta? Nesetkal ses s ním někdy?“

„Jednou jsem ho potkal v restauraci.“

„A co Willem Dafoe? Nebo Glenn Closeová?“

„Ne a ne.“ Pellam si prohlížel centrum města, které se horkem téměř lesklo. Bylo teprve jedenáct hodin a teplota už oproti včerejšku stoupla o patnáct stupňů. Babí léto.

„Pověz mi něco o filmu, na kterém teď děláte.“

„Neradi něco prozrazujeme.“

Janine Pellama dováděivě plácla přes rameno. „Co prosím? Co prosím? Copak jsem špion? Myslíš, že půjdu a prodám ten scénář MGM?“

„Jmenuje se to Spánek v mělkém hrobě,“ řekl Pellam.

„Fíha. To je supr název. Kdo v tom filmu hraje?“

„Ještě není obsazený.“ Tipaři exteriérů nesmějí příliš prozrazovat.

„Nech toho,“ nedala se Janine. „Já ti nevěřím.“ Nesměle naklonila hlavu, vlasy jí spadly do čela a zakryly jí celý

obličej kromě očí – vypadala jako zahalená islámská žena. „Tak mi alespoň ťukni.“

„Vím jen o pár hercích ve vedlejších rolích, které nemůžeš znát.“ Pellam usrkl kávu.

Všichni se vždycky zajímali o podrobnosti. Kdo natáčí pro Hollywood hudební doprovod. Která herečka má implantáty. Kdo bije svou ženu. Nebo svého muže. Kdo je na chlapečky. Kdo pořádá v Beverly Hills orgie.

Někteří lidé se dokonce zajímali i o samotné filmy. „Je to o jedné ženě, která se vrací do rodného města na pohřeb svého otce,“ řekl Pellam. „Jenže zjistí, že to možná vůbec nebyl její otec a že možná právě on jejího skutečného otce zavraždil. Odehrává se to v padesátých letech v malém městečku jménem Bolt's Crossing.“

Pellam se postavil. Janine sledovala, jak odhazuje kelímek od kávy do odpadkového koše pomalovaného tulipány, a poznamenala: „Vypiješ toho strašnou spoustu. Myslím kofeinu. Br. Nemáš potíže se spaním?“

„Kudy se jde na hřbitov? Chci udělat ještě nějaké polaroidy.“

„Nějaké co?“

„Fotky.“

„Tak pojd' se mnou.“ Oba zamířili na východ. Kráčeli podél silnice a Janine řekla: „Řekni mi ještě něco o tom filmu.“

„To je zatím všechno.“

Janine na něj našpulila rty. „Jestli se ke mně nebudeš chovat hezky, přestanu ti dělat průvodce.“

„Jasně, jako bych nějakého potřeboval. Jako bych se bez průvodce nikdy nedokázal vrátit zpátky k civilizaci.“

Janine se dramaticky zašklebila a mávla rukou přes celé město. „Tak to mám pro tebe špatnou zprávu, Charlie. Tohle je civilizace. Lepší už to nebude.“

Asi po půl hodině se konečně ocitli na hřbitově.

Pellam na něj reagoval stejně jako v den, kdy poprvé přijeli do Cleary a Marty zahlédl hřbitov ze silnice: pro

filmování byl naprosto dokonalý. Vysoké černé stromy lemovaly malou mýtinu, na níž se v prapodivných úhlech tyčily otlučené náhrobky. Žádné velké pomníky, žádná mauzolea. Jen kusy kamene vyrůstající jakoby přímo z lesa.

Pellam vytáhl z kapsy fotoaparát a pořídil tři nebo čtyři snímky. Hřbitov byl zahalen do podivného stinného světla, které jako by vycházelo ze spodního okraje nízkých roztrpených mračen. Přízračné světlo zdůrazňovalo kontrasty: kůra stromů byla černější než za jasného slunce, tráva bledší, kameny vybělenější než staré kosti. Mnohé náhrobky byly silně zvětřelé. Pellam a Janine se prodírali travou směrem ke stromům. Hranici mezi hřbitovem a okolním porostem tvořil plot z napjatých pramenů zrezivělého ostnatého drátu.

Moment... Co to je? Pellam se náhle zastavil a zadíval se do stromů. Byl si jist, že ho někdo sleduje, ale když ustoupil na stranu, jeho slídil – pokud vůbec nějaký existoval – beze stopy zmizel.

„Nebudu se tě vyptávat,“ řekla Janine, „ale jestli v tom hraje Redford nebo Newman a ty mi to neřekneš, už nikdy na tebe nepromluví.“

„Nehraje.“

„Butche Cassidyho jsem viděla dvanáctkrát. Ale Let It Be jen osmkrát.“

„A bylas na Woodstocku?“

Janine se překvapeně usmála. „Jo, a ty?“

„Ne. Ale chtěl jsem tam jet. Pověz mi něco o tom hřbitově.“

„Co ti mám povídat? Jsou tu prostě pohřbeni lidi.“

„Jací lidi? Bohatí, chudí, pašeráci, farmáři?“

Janine nemohla dost dobře pochopit, na co se jí Pellam ptá. „To chceš jako vědět, co to vypovídá o dějinách města?“

Pellam se zadíval na jeden z náhrobků.

Adam Gottlieb

1846-1899

Námořník v Tvém oceánu, Ó Pane.

„Nestihl přelom století,“ poznamenal. „To je vážně průšvih. Jo, v podstatě mi jde o tohle. O dějiny tohoto města, o jeho atmosféru.“

Janine začala dětinsky tančit nad jedním hrobem. „Dokážeš si představit, jak Cleary vypadalo zhruba před sto lety? Pravděpodobně tady žilo nějakých pět set, šest set lidí, jestli vůbec.“

Pellam pořídil několik dalších snímků.

Janine ho chytila za paži a vpletla mu do ní svou. Pellam ucítil na lokti silný tlak jejích prsou. Přemýšlel, jak asi vypadá Janinein hrudník. Je posetý pihami? Pellam měl pihy opravdu rád.

Několik minut kráčeli mlčky. „Nevidím žádné nové náhrobky,“ konstatoval Pellam.

„A to je špatně?“

„Ne. Jen mě to zajímá.“

„Za městem je nový hřbitov,“ řekla Janine. „Ale to není odpověď. Skutečná odpověď zní, že v Cleary nikdo neumírá. Všichni už jsou tu mrtví.“

Janine nyní zvážněla a začala si pohrávat s krabičkou od čaje. „Myslím, že ti musím něco říct. Jsem svým způsobem vdaná.“ Vzhledla. „Ale žijeme odloučeně. Pořád se s manželem stýkáme, to jo, ale ne ve fyzickém slova smyslu, chápeš? On žije s nějakou courou a má opravnu motocyklů nedaleko Fishkillu. Její muž od ní taky odešel. Jednou za čas sem sice přijede, ale většinu času žije jinde.“

Pellam se snažil její zmatené věty rozluštit. Takže tu existují dva manželé, je to tak? A jeden z nich se sem pořád vrací? Ke komu?

„Jen jsem chtěla, abys věděl, jak se věci mají, víš?“ pokračovala Janine. „Kdyby ses náhodou něco doslechl... Zkrátka abys věděl, jak to vlastně je.“ Upřeně se na něj zadívala. Pellam na sobě cítil tíhu jejích očí, které byly stejně těžké jako její ňadra. Slušelo se odpovědět.

„Jasně.“

Zdálo se, že to Janine uspokojilo. Vesele kopla do hromádky listů a Pellam doufal, že s ním nebude chtít hrát listovou válku. Není nic horšího, než když člověk na prahu středního věku začne dělat kašpara.

„Povídej mi o Hollywoodu. Večírky jsou tam pěkně divoké, co?“

„Já do Hollywoodu moc často nejezdím.“

„Copak tam nemáte studio?“

„Ne. Sídlíme v Century City.“

„Kde to je?“

„Teď jsou tam všude kancelářské budovy. Ale kdysi to bývalo zadní parkoviště Twentieth Century Fox.“

„Fíha! No to je bomba.“

Otočili se a pomalu se vraceli na náměstí. Pellam nabil fotoaparát a vzhlédl. Ze tří různých oken na něj civěly zvědavé obličeje a všechny tři náhle uhnuly pohledem. Proti nim si nadutě vykračovala žena s asi šestiletou dcerou. Když procházela kolem Pellama, vystrčila dívku před sebe. „Tohle je Josey,“ řekla. Pellam se na holčičku zašklebil a pokračoval v chůzi.

Zdálo se, že se ta zpráva rozkřikla do všech koutů Cleary. Někdo sem přijel natáčet Film. Místní obyvatelé už zde viděli Davida Lynche, Lawrence Kasdana, Toma Cruise, Meryl Streepovou i Julii Robertsovou. Budou v tom hrát tisíce lidí. Štáb potřebuje komparsisty. Potřebuje kaskadéry. Bude rozdávat lístky do Hollywoodu. Skvělé herecké smlouvy. Postavte se do řady na svých patnáct minut slávy.

Nikdo z čumilů ho zatím sice nepožádal přímo o roli, ale Pellam už musel absolvovat bezpočet nevyžádaných hereckých zkoušek.

„Čím se tady lidi baví,“ zeptal se Janine, „pokud se právě nesnaží sehnat roli ve filmu?“

„Nejvíc nás baví okrádat turisty. Zdržíte se tu do soboty?“

„Možná.“

„Tak to v sobotu uvidíš. Teď je takzvaná listová sezóna. Přijedou stovky aut a všichni koukají na barevné listy na

stromech jako na zjevení. Jsou z toho totálně mimo. A utrácejí tu neskutečné množství peněz. Než jsem začala dělat do klenotnictví, pár let jsem provozovala čajovnu. Za jeden koláček jsem si účtovala dva dolary. A za vdolek s polevou dva dvacet pět... Zaplatili to bez mrknutí oka.“

„A co děláte, když právě neš Kubete turisty?“ Janine chvíli uvažovala. „Vedeme společenský život. Já se obvykle scházím s pár kamarádkama a společně zabíjíme čas. Hrajeme Člověče, nezlob se nebo Monopoly a hodně si půjčujeme videokazety. Pořádají se tu karnevaly, přehlídky nebo soutěže mladých farmářů. Tímhle se baví střední třída. Dělníci – promiň, mám sklon uvažovat třídně, kdysi jsem byla marxistka – zase vychovávají děti, sdružují se do klubů, snídají lívance, soutěží ve střelbě a chodí do kostela některé ze vzá

jemně zaměnitelných protestantských kongregací. Jsme tady velmi tolerantní – obě židovské rodiny ve městě jsou velmi oblíbené.“

Kráčeli ještě několik minut. Pellam pohlédl na Janine – přemýšlela, jak by to všechno nejlépe shrnula. „Je těžké být tady nezadaný.“

Pellam nechal tíživé ticho pominout a pak řekl: „Ten film bude pojednávat o některých temných stránkách života – o násilí na malém městě. Zažili jste tu něco takového?“

„No jo. Máme tu spoustu domácího násilí. Loni jeden chlap vystřílel brokovnicí celou svou rodinu. Našli ho doma – díval se zrovna na Kolo štěstí a ty mrtvoly ležely kolem něj. A pak tady policie našla dva chlapy z New Yorku, kteří byli zavražděni nedaleko od centra.“

„Co se jim stalo?“

„To nikdo přesně neví. Byli to obyčejní obchodníci. Vypadalo to jako loupežná vražda, ale kdo ví? A pak tu taky máme svůj příděl utonutí, bouráček, postřelení při lovu..., spoustu podobných věcí.“

Pellam pořídil další fotografie. „Hele, téhle ulici říkají Main Street. No to je skvělý.“

„Jo, říkají. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Jasně.“

Pellam se odmlčel a zadíval se přes ulici do výkladu realitní společnosti Dutchess. Dopolodní světlo dopadalo na sklo a Pellamovi se na chvíli zdálo, že na něj civí ještě někdo jiný, nějaká světlovlasá žena. Dívala se však na něj jinak než ostatní prosebníci – v jejím zaujatém pohledu bylo cosi naléhavého a znepokojivého.

Poté však Pellam usoudil, že nejspíš trpí stihomamem.

Sbohem...

Odhlédl jinam a vzápětí se do výkladu zadíval znovu. Světlovlasá voyeurka tam již nestála. Stejně jako onen vymyšlený zvěd v lese, který se díval na hřbitov. Možná vymyšlený.

„Už musím jít otevřít prodejnu,“ řekla Janine, „ale jestli chceš, můžu ti někdy ukázat jedinou budovu, která přežila velký požár v roce 1912.“

„Tu bych moc rád viděl.“

„Myslíš to vážně?“

„Jasně,“ řekl Pellam.

Ne, o toho červa se rozdělíme...

Pellam procházel jednou z bočních ulic městečka Cleary a v ruce držel červenou verzi scénáře. Zapisoval si poznámky, fotil další polaroidy.

Ne, Johne, vážně... Trvám na tom.

Přemýšlel o své poslední zakázce v Mexiku minulý měsíc.

Spolu s Martym našli za Puerto Vallarta skvělou divočinu, a jakmile začalo natáčení hlavních záběrů, oba se už jen tak flákali, popíjeli se štábem meskal a dívali se, jak režisér promrhává dvacet pět kilometrů filmu (snímaného přes filtr Softar, který měl snímku dodat kouřově měkký vzhled známý z reklam na Nike nebo IBM). Ve filmu vystupovali padělatelé, švýcarští byznysmeni a vychrtlé tmavovlasé ženy, které Pellamovi připomínaly Trudie – ženu, s níž příležitostně chodil v L. A. (Zatraceně, zapomněl jsem jí

zavolat, pomyslel si nyní. Už je to pět dnů. Musím se jí ozvat. Zavolám jí. Určitě.)

Marty se v Mexiku nějakou dobu díval přes rameno kameramanovi, protože se toužil za kameru jednou postavit sám. Naopak Pellam, který se již zúčastnil spousty různých natáčení, většinou jen vysedával v jednom baru ve městě, který nebyl plný těžce pracujících dělníků jako v úvodních scénách Pokladu ze Sierra Madre, nýbrž velkoměstských Američanů na týdenní dovolené. Pellam se jim vyhýbal jako místní vodě a raději trávil čas s filmovým elektrotechnikem, starým mužem s bradkou, který měl dvě vášně – staré generátory a vyzáblé brunety.

O to druhé se s ním Pellam s radostí dělil. A přestože tyto dívky neměly těla vypracovaná v nóbl tělocvičnách, v nic lepšího Pellam doufat nemohl, protože se nacházel v kastě pouhých námezdných sil. Nějaká ta nestoudná asistentka garderobiérky nebo kostymérky by se snad Pellamovi nabídla, ale jakákoliv žena, jejíž podpis figuroval pod hereckou smlouvou, byla pro tipaře exteriérů, elektrikáře a podobné profese nedostižným snem.

Celé dva týdny pili oba muži láhev za lahví mazlavého likéru, v němž se jako astronauti ve volném vesmíru vznášeli červi z větviček agáve. Oba muži se o ně dělili. Posledního pak přeřízli Pellamovým loveckým nožem napůl a každý si vhodil svou polovinu do posledního panáka kouřem páchnoucí kořalky. Elektrikář přísahal, že červ má halucinogenní účinky, a když do sebe převracel obsah sklenice, pronášel jakési zaklínadlo.

Pellam mu řekl, že je blázen, a necítil nic jiného než extrémní opilost.

Film byl propadák, ale Pellam si náležitě užil. Koneckonců se nacházel v Mexiku – co zde člověku může chybět? V závěrečných scénách (houby v závěrečných scénách: v celém filmu) hrály výbušniny a samopaly důležitější roli než herci, ale Pellam se jen spokojeně díval, jak hladina kořalky v lahvích rychle klesá k vypaseným

červům u dna, a poslouchal třaskavé výbuchy, které jsou ve skutečnosti mnohem tišší než v závěrečné verzi filmu, kdy se k nim přimíchají zvukové efekty.

Bum bum bum.

Po nějaké době však člověku zevšední i ráj a Pellam, který se sice možná pořád neusmíval a netřeštil oči jako Marty, ale zato k smrti miloval šprýmy, pár takových šprýmů vymyslel. Během mexické zakázky si například do sytosti užil legrace s vycpanými jedovatými ještěrkami a gumovými chřestýši. Nejvíce se mu však povedlo, když přemluvil kaskadéra, aby se nazul do bot připevněných ke stropu režisérova hotelového pokoje. Když se režisér zkouřený nějakou silnou marihuanou dopotácel na pokoj, kaskadér na něj vybafl: „Člověče, vždyť ty chodíš po stropě! Jak to jenom děláš?“ Rejža na něj jen šokovaně zíral a byl zkamenělý jako James Arness v té velké ledové kostce v původní verzi Věci. Po chvíli začal kaskadér omdlévat směsicí smíchu a návalu krve do mozku. Pellam to všechno nahrál na videokameru a o Vánocích hodlal nahrávku poslat vybraným přátelům.

Pellamovi vůbec hodně věcí procházelo. Tipaři exteriérů (nebo vzletněji „manažeři prostředí“) jsou pro filmovou branži tímtež, čím je Švýcarsko pro válku. Ať už dochází v zasedacích síních, při castingu nebo přímo na scéně k jakýmkoliv revolucím, podrazům nebo vítězstvím, na tipaře nemá nikdo vyhraněný názor. Producenti jsou zloději, herci padlí na hlavu, kameramani rádobyumělci a lidi z odborů gorily. Scenáristy nesnášejí všichni.

Tipaři exteriérů jsou zato kovbojové.

Odvedou práci a zmizí.

Anebo sedí opodál, popíjejí meškal, balí skriptérky a snaží se sbalit herečky a pak zmizí. Nikdo o nich moc nepřemýšlí. Pellam už pracoval u filmu na jiných pozicích a nikdy nepracoval jinde než u filmu, ale tipařina byla jediná práce, u které vydržel déle než dva roky.

Minulý měsíc Mexiko. Minulý týden Georgia.

A teď Cleary ve státě New York. S různolícím rozkošným blondáčkem Martym. S prsatou bývalou hippiesáčkou. Se stovkou čtvercových snímků z Polaroidu. Se hřbitovem.

A s několika lidmi, kteří nemají radost z jeho přítomnosti ve městě.

Sbohem...

Zastavil se na malé silnici vedoucí k místu, které připomínalo městský park, ale stejně tak to mohl být soukromý pozemek – ty byly v Cleary obrovské. Pellam si vzpomněl na svůj dům v Beverly Glen, jehož pozemek se dal měřit v centimetrech a ani pak by nedával astronomické číslo. Zastavil se a zadíval se na prostranství před sebou, na obrovitý světle modrý koloniální dům stojící uprostřed nádherné zahrady. Takže to vůbec není park. Je to obytný dům. A je na prodej. V přední části pozemku stála zapíchnutá cedule.

Pellam přemýšlel, jaké asi je mít v takhle malém městě takhle velký dům. Spočítal okna a usoudil, že v domě musí být šest nebo sedm ložnic. Pellam přitom neznal ani pět lidí, které by nechal přespat ve svém domě. Natožpak všechny najednou.

Vyrazil přes cestu. Kolik může takový dům stát?

Nikdy se to však nedozvěděl.

Právě když byl v polovině silnice, vyhouplo se zpoza kopce malé šedé auto, vjelo do spadaneho listí, které bylo vlhké jako rozlitý olej, a dostalo prudký smyk. Pellam se pokusil uskočit z jeho dráhy, ale jedna část auta – nějaký ostrý kus plechu – ho zasáhl přímo do stehna.

A pak už John Pellam neviděl nic než moře zažloutlého listí vznášejícího se k obloze, záblesk slunečního světla na skle, obrovský rozmazaný dub a modrý dům obracející se ve zběsilých kotrmelcích jako při průchodu tornáda. Poté na něj kdosi mrštil obrubník a všechno zmizelo v záblesku špinavého světla.

„Kde jste přišel k té jizvě?“

Pellam otevřel oči a myslel jen na to, že se mu chce zvracet.

Sdělil to svalnatému čtyřicátníkovi v bílém plášti, který se nad ním skláněl, a když ho lékař ubezpečil, že je to normální, skutečně zvracet začal.

Mísa se naštěstí objevila právě včas, a zatímco se Pellam zaměstnával, pokračoval lékař v klidném monologu: „Pokud se člověk probudí po otřesu mozku, vždy má nutkání na zvracení. A vy jste byl navíc dlouho v bezvědomí. Jo, je to úplně normální reakce.“

Vypadal jako veterinář, u kterého byl Pellam kdysi dávno se psem. Míval tehdy nejspíš klasického pudla, ale momentálně si na to nedokázal přesně vzpomenout. Dost ho to znepokojovalo. Možná utrpěl ztrátu paměti. Nebo poškození mozku.

Povzdech si. Po „úplně normálním zvracení“ cítil, že ho bolí všechny svaly v žaludku, což spolu s pálením žáhy ještě umocňovalo trýznivou bolest uvnitř jeho lebky. Ta jako by se náhle změnila v obrovský balon, který se bude nafukovat tak dlouho, až kost konečně praskne a tlak v lebce se se syčením uvolní jako pára z prasklé trubky.

Nabral vodu do úst, vypláchl si je a vyplivl vodu do mísy. Žádná sestra zde nebyla, a tak sebral mísu lékař a zmizel. Po chvíli se vrátil s novou mísou a položil ji na stůl vedle Pellama.

Ne, nebyl to pudl, byl to teriér. Nejspíš patřil Trudie (Trudie, Trudie... jmenovala se tak vůbec?),

„To by mělo být všechno,“ řekl lékař a dále to nerozváděl.

Pellam se podrobil sebeprohlídce. Pod modrým plátěným županem měl pouze slipy. Nadzvedl příkrývku a zkontroloval si všechny části těla podle důležitosti. Kromě obvazu na hlavě byla jedinou známkou zranění modřina na stehně, která měla barvu i tvar vajíčka kosmického mutanta.

„Nějakou dobu bych nic nepil,“ poznamenal lékař.

Pellam slíbil, že nebude, a dodal: „Srazilo mě auto.“ Cítil zklamání, že nedokázal zformulovat významnější sdělení.

„Hmm,“ řekl lékař. Zdálo se, že ho ze všeho nejvíce zajímá Pellamova stará jizva. Měřila asi třicet centimetrů a táhla se v podobě lesklé vroubkované kůže od Pellamova pravého bicepsu až po hrudník. Byla to vzpomínka na dobu, kdy střelmistr špatně pochopil instrukce o množství a typu nálože předepsané pro jistou automobilovou honičku a namísto bezdýmného prachu vložil do Pellamova oldsmobilu dynamit. Při výbuchu auta se pak Pellamovi zaryl do prsou skoro půlmetrový kus plechu. Ošetřovatel mu později sdělil, že kdyby ho byl plech zasáhl přímo, přišpendlil by ho ke stěně. „Zaříz by tě jako prase, Pellame. Měls zatracený štěstí.“

„Kdysi jsem dělal kaskadéra,“ oznámil teď Pellam lékaři.

„Á, tak vy jste od filmu, jo?“

Pellam na něj zaostřil pohled. Lékař opravdu vypadal, jako by léčil spíš vypelichané pudly a teriéry a ošetřoval špatně podojené krávy.

„Jo, jsem od filmu.“

„Ale kaskadéra už, doufám, neděláte.“

„Život je dost vzrušující i bez toho.“

„Moje řeč,“ souhlasil lékař.

„Jak na tom jsem?“

„Není to nic vážného,“ odpověděl lékař. „Prodělal jste otřes mozku, ale bez větších zranění. Spadl jste dobře – nejspíš proto, že jako kaskadér umíte padat. Snad jen ten škrábanec na hlavě je docela široký a mohl by se zanítit, tak si na něj dávejte pozor. Dám vám nějaký betadin.“

„Tohle je nemocnice?“

Lékař se rozesmál. „Ne, tady jsem jenom já, minilaboratoř, pediatr a porodník. Jestli tohle pokládáte za nemocnici, můžete jí říkat Clearyská všeobecná.“

„Propustíte mě?“

„Ne. Musíte tu zůstat přes noc. Nějakou dobu se budete cítit pěkně malátný. Nerad bych, abyste znovu upadl. Mám tady hromadu časopisů. Readers Digest, nějaké National

Geographics a podobné kvalitní věci. Jestli máte zájem, mám tu i bibli.“

„Musím někomu něco vzkázat.“

„Na chodbě je telefon. Můžu to za vás vyřídit. Jestli...“

„Ne, já nemyslím telefonát. Někdo na mě čeká v karavanu. Parkuje dole na Main Street.“ Pellam lékařovi vysvětlil, že se má Marty vrátit okolo šesté.

„Můj syn pracuje ve městě jako provozní. Může si udělat volno a nechat na dveřích toho vašeho karavanu vzkaz.“

„To bych vám byl vděčný.“

Pellam sledoval, jak lékař vytahuje z boku lůžka malou tabulku a cosi na ni zapisuje.

„Kdo to byl? Kdo mě srazil?“

Lékař stále psal.

Pellam přemýšlel, jestli řidič ujel z místa nehody, a ještě více si lámal hlavu nad otázkou, kdo vlastně to auto řídil – zřejmě nějaký lehkový vůz.

A taky mu blesklo hlavou, jestli to vůbec byla nehoda.

Vzpomněl si na kříže nastříkané na karavanu.

Vzpomněl si na nápis Sbohem...

Možná by to měl oznámit šerifovi. Asi by bylo moudré s tím...

Lékař zvedl hlavu. „Čeká venku.“

„Cože?“

„Ona čeká venku. Čeká, až se proberete.“

„Kdo?“ zeptal se Pellam. (Mluví snad o Trudie? Sakra, doufám, že jsem jí zavolaal.)

„Řidička. Ta, která vás srazila.“

„Ach tak,“ řekl Pellam. „S právníkem?“

„Ne, sama.“

„Můžu ji vidět?“ zeptal se Pellam.

„Vy ji chcete vidět?“

„Asi jo.“

„V tom případě ji vidět můžete,“ konstatoval lékař.

Pellamovou první reakcí byla myšlenka, že je pěkná, ale ne sexy. Připadala mu smělá a domýšlivá a Pellam si

odrazeně pomyslel, že vůbec není jeho typ. Byla to dívka s na míli širokým úsměvem.

Mohlo jí být kolem dvaatřiceti nebo třiatřiceti, ale vypadala starší – na jejích vyčesaných světlých vlasech s vlnou, těžkém mdlém makeupu a tělových punčocháčích bylo cosi, co z ní dělalo matronu. Pellam si ji dokázal snadno představit jako účastnici soutěže Miss America, kde mává hůlkou v ruce a vyhazuje ji vysoko na předscénu. Když vstupovala do pokoje, měla naprosto bezvýrazný obličej, ale sotva překročila práh, objevily se jí kolem úst plaché dolíčky.

Pellam očekával něco na způsob: Probohajaksecítíte?

Dívka však mluvila úplně jinak.

„Vítejte v Cleary,“ řekla hlubokým sexy hlasem, díky němuž Pellam téměř zapomněl na nános lívancovitého makeupu. Dívka zamířila přímo k posteli a natáhla ruku.

Vtom spatřila jizvu a na chvíli se zarazila. Sebejistá fasáda se na zlomek vteřiny rozptýlila, ale vzápětí se dívce opět objevil na rtech sebejistý úsměv. „Meg Torrensová.“

„John Pellam.“

Dívka sevřela rty. „Nevím, co mám říct.“

Zato Pellam věděl, co si má myslet: Je to průšvih. Zběžně si dívku prohlédl. Prstýnek z večírku, který už asi nepůjde sundat, manželský prstýnek, zasnubní prstýnek s masivním kamenem.

„To není problém,“ řekl. „Takové věci se stávají.“

(Pellam měl kdysi právníka, bývalého hippie s copem, který pro něj odvedl velmi dobrou práci v jedné právní záležitosti, v níž bylo potřeba odvést velmi dobrou práci. Právník tehdy kladl značný důraz na vše, co Pellam veřejně prohlásí, a vtloukal svému klientovi do hlavy, že existuje spousta věcí, které by člověk neměl říkat lidem, s nimiž by se mohl zaplést u soudu.

Pellamovi nyní došlo, že pravděpodobně neměl říkat: To není problém)

Žena se dívala na jeho jizvu. „Za tu nemůžete.“ Zamžourala.

Pellam se dotkl paže. „Myslím za tuhle jizvu. Ukázal bych vám modřinu, pod kterou jste podepsaná vy, ale tak dobře vás zase neznám.“

„Tahle vypadá dost strašidelně,“ řekla dívka. „To už je moc dávno.“

„Myslím, že radši nechci vědět, jak se vám to stalo.“

„Jel jsem v oldsmobilu 88 a střílel z okna ze samopalu. Jenže pak někdo zasáhl to auto raketou. Myslím, že to byla raketa, ale nejsem si jistý. A auto vybuchlo.“

Dívka na Pellama civěla a čekala, až se dozví pravdu. Nakonec propukla ve zdvořilý smích, který však rychle ustal. „Ze samopalu.“

„Tuším, že to byl uzi.“ Pellam se zamračil a začal úporně přemýšlet. „Ne, MAC-desítka.“

Znovu přikývl. Jasně, MAC-desítka. A dostal zásah raketou. A byl to teriér, který vypadal trochu jako pudl. Zdálo se, že ztráta paměti se nekoná. Pellam pohlédl na dívku. Jakže se to jmenuje?

„MAC-desítka,“ zopakoval.

Dívka na něj ještě chvíli civěla a pak mu podala bílý igelitový sáček s ušima. „Dárek,“ řekla prostě. Tváře měla rudé a Pellamovi se to moc líbilo. Miloval pihy, ale červenající se dívky miloval ještě více. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy viděl pohlednou ženu s ruměncem ve tváři. V Los Angeles jsou všechny ženy jako Trudie: rdít se nejsou již z genetické podstaty schopny.

Otevřel sáček. Dárek nebyl zabalený, ale dívka ho alespoň převázala stuhou. Byl to nový polaroid.

„Co se stalo s tím starým?“ zeptal se Pellam. „Rozmačkal se na padrt.“

Pellam se zasmál. „To jste nemusela. Společnost by mi ho zaplatila.“

Dívka se obezřetně usmála – možná si nebyla jistá, jestli má Pellam na mysli svou filmovou společnost, anebo pojišťovnu. Pellam měl sice na mysli svého zaměstnavatele, ale pak ho napadlo, že stejně všechno půjde na dívčin účet –

fotoaparát, účet za veterináře plus nějaké bolestné (modřina ve tvaru vajíčka se bude u soudu skvěle vyjímat a navíc teď měl Pellam díky dívce novou hračku, pomocí níž mohl své zranění zvětšit). „Díky,“ řekl prostě.

Chvilí si hrál s elegantním hranatým přístrojem a nevěděl, co dodat. Nabil fotoaparát, náhle ho zvedl a vyfotil dívku. Dívka zamrkala a na okamžik se zatvářila nervózně, jako by ho podezírala, že se snaží shromáždit důkazy. Bzzzt. Pellam ten zvuk zbožňoval.

Nakrátko se zadíval na snímek, který se právě vysunul z přístroje – byl nezaostřený, našikmo a vybledlý a dívka na něm měla napůl zavřená víčka. Přesto jí ho podal.

„Co...?“

Pellam pokrčil rameny. „Dárek. Můžete si ho zarámovat.“

Dívka si prohlédla čtvercový snímek. „Je příšerný.“ Strčila si ho do kabelky a zadívala se na stěnu na tabulku pro přeměřování očí, která byla dobrých třicet až čtyřicet let stará. Lehce přitom šilhala a Pellam přemýšlel, zda si jen laicky zkouší zrak, nebo zda oceňuje hodnotu tabulky jako takové a představuje si ji ve své vkusně vyzdobené jídelně, kterou sdílí s manželem tak bohatým, že jí může koupit zásnubní prsten s diamantovým kamínkem.

„Takže vy točíte filmy?“ zeptala se.

„Ne. Já jen vyhledávám vhodné lokality, které se pak studiu stejně nelíbí.“

„To je jako u mě,“ řekla žena. „Já zase ukazuju domy lidem, kteří je pak stejně nekoupí.“

Takže to není domácí hospodyňka. Je to podnikatelka. Pozor na to, Pellame. Americká střední vrstva není stejná, jako když jsi ji opouštěl. Vstřícnost je zde na vlastní nebezpečí.

„Jaký film to bude?“ zeptala se žena.

„Diletantský,“ řekl Pellam.

„Big Mountain Studios jsou docela slavní.“

„Svým způsobem,“ podotkl Pellam. „Jak jste uhodla, že dělám právě pro ně?“

„Na okýnku toho vašeho karavanu, toho winnebaga, jste měl povolení.“

Pellam přikývl. Přemýšlel, kdy – a proč – si žena prohlížela jejich karavan.

„Kdy začnou natáčet?“

„Zhruba za tři týdny.“

Žena přikývla. „Nejspíš už vás spousta lidí prosí o roli.“

„Jasně, nějaký jo. Myslí si, že to bude dobrodružství. Nechcete taky roli? Bude to dobrod...“

„Vy se mě ptáte?“ Žena překvapeně zamžourala.

Pellam neměl rád ženy, které nepoznají, kdy si dělá legraci.

„Všichni chtějí hrát ve filmu,“ řekl a nedíval se na ženu přímo, ale zkoumal její odraz v kulatém zrcadle na stěně. „Všichni chtějí být bohatí. Všichni chtějí být mladí. Všichni chtějí být štíhlí.“

Žena – jmenuje se Meg, vzpomněl si konečně Pellam (MAC-desítka, raketa, teriér, zavolat Trudie, Meg, Meg, Meg) – spolkla, co chtěla původně říct, a místo toho nadhodila: „Já mám syna.“ Zdálo se, že ji to trochu uklidnilo, že kolem sebe vytyčila hranice. Hej, hoši, vytyčte hranice záběru. Pellama již návštěva začínala unavovat. On měl svůj dárek, ona syna a mohutné prsteny od manžílka. Přál si, aby odešla. „Ten by moc rád hrál ve filmu,“ dodala Meg.

„Ale vy si to nepřejete,“ řekl Pellam tónem, který naznačoval, že to dobře zná.

„Já nevím. Je celý blázen do Kalifornie. Loni jsme navštívili Universal Studios. Moc se mu tam líbilo. A mně taky.“

„Universal Studios ještě není Hollywood. Snad jen v nejobecnějším slova smyslu.“

„Máte děti?“ zeptala se Meg. Její oči ho probodávaly skrz naskrz.

„Ne,“ odpověděl Pellam.

Chvilé ticha. „Myslím, že by bylo těžké dělat tuhle práci a mít přitom děti.“

„To je pravda.“

„Anebo,“ dodala Meg, „být ženatý.“

„To je taky pravda.“

„Takže nejste?“

„Jsem rozvedený,“

Meg přikývla a Pellam přemýšlel, jestli si jeho návštěvnice ukládá tuto informaci do paměti, a pokud ano, do kterého šuplíku.

„Jakže jenom jezdíte po kraji a hledáte místa, kde by se dal natočit film?“

Pellam se na okamžik zamyslel a rozhodl se, že svůj život popíše stejně úsečně, jako by to na jeho místě udělal každý.
„Jo.“

Další napjaté ticho.

Meg mu podala kus papíru. „To je kontakt na mého pojišťovacího agenta.“

Pellam položil papír na stolek vedle postele a mísy.

„Manžel mi říkal, že s vámi nemám vůbec mluvit... Ale já jsem se tady prostě musela zastavit.“

(„Johne, policajti a pojišťovny tě budou vždycky chytat za slovo jako za šosy. Neříkej těm kanibalům jednu jedinou slabiku, jasné?“)

„Takové věci se stávají,“ řekl.

„Najela jsem do vlhkého listí. Nečekala jsem, že někdo bude zrovna stát uprostřed cesty.“

„Vy už jste někdy hrála, že ano?“ zeptal se Pellam.

Meg se překvapeně zasmála. „Ne. Ale dělala jsem modeling. Jenom rok. Jak jste to poznal?“

„Podle toho, jak se nesete...,“ odpověděl Pellam. „Ale já to nevím. Měl jsem jen takový dojem.“

Cítil, že se Meg chce trochu rozpovídat, ale ta přesto udržovala konverzační tón. „Nějakou dobu jsem žila na Manhattanu. Dělala jsem tam modelku. Ale na dobré zakázky jsem byla málo vysoká. Ale co, stejně se mi ta práce nelíbila.“ Položila si ruku na paži, pohlédla ke dveřím a zdálo

se, že je ráda, že stojí pouhé dva metry od nich. „Proč mi kladete takové otázky?“

„Vždycky se chci dozvědět od místních lidí co nejvíce o místech, která vyhledám. Je to...“

„Od místních lidí?“ Meg si dala velmi záležet, aby se pořádně mračila, ale nedokázala to dlouho vydržet.

„Mám dojem, že tu žijete dost dlouho na to, abyste mi mohla povědět, jaké Cleary doopravdy je.“

Meg se zašklebila. Ať už stálo za její návštěvou ve skutečnosti cokoli – a Pellam neměl tušení, co by to mohlo být –, jednoduše to nefungovalo. Strojeně se podívala na hodinky. „Už musím jít. V kanceláři za mě někdo zaskakuje.“

„Až mě odsud pustí – zítra mám podepsat revers –, rád bych vás pozval na oběd.“

„Ne, já...“

„Nebojte,“ řekl Pellam. „Hodím vás pak autem.“

„Eh, myslím, že to není moc dobrý nápad. Musím vyřídit spoustu věcí. Mám hromadu práce.“

„Lidi z Cleary mají hromadu práce?“

Budiž, teď Pellam trochu přestřelil. Zapomněl, že když už si člověk utahuje z lidí z maloměst, musí být velmi opatrný. Zvláště když sám pochází z města tisíckrát většího. Jenže vy musíte mít taky trochu smyslu pro humor, milí venkované.

Meg se naježila. „Ano, lidi z Cleary mají hromadu práce. V tomhle městě se toho děje víc, než lidé jako vy vůbec dokážou postřehnout...“

„Ták, teď je to perfektní,“ poznamenal Pellam.

Meg se zamračila.

„Jen mluvte dál. Právě teď z vás skvěle vyzařuje atmosféra místa. O nic jiného mi nejde.“

„Měla bych už jít.“

„Ne, neměla byste,“ namítl Pellam.

„Kromě toho nejsem místní. Bydlím tady teprve...“

„Neříkejte to, nechte mě hádat...“ Pellam pocítil zvrácené potěšení. (A proč ne? Vždyť ho přejela.) „Deset let.“

Meg zaplály oči. „Co vás vede k názoru, že zde bydlím tak dlouho?“

Když už jsem to nakouzl...

„Vaše líčení, vlasy, šaty...“

„Co vám vadí na...?“ Její hlas zněl pisklavě a rozhořčeně.

„Nic. Jen jste se mě ptala...“

„To je jedno.“ Meg svěsila ruce a zamířila ke dveřím.

„Takže kdy se můžeme sejít?“ zeptal se Pellam.

„Dere se mi na mysl slovo nikdy.“ Meg přistoupila ke dveřím, prudce vzala za kliku, ale pak se rozhodla, že by na klinice neměla bouchat dveřmi, a tak jen prošla a tiše za sebou zavřela. O vteřinku později se dveře znovu otevřely a Meg Pellamovi řekla: „A pro vaši informaci tady bydlím pět let, a ne deset.“

Dveře se opět zavřely, tentokrát prudčeji.

Ále co, však ona se vrátí.

Pellam slyšel, jak její nízké podpatky klapou na linoleu, jak vržou hlavní dveře – a pak nic.

Ona se vrátí. Už je na cestě.

Venku se ozvalo startování auta.

Ona se vrátí.

Vzápětí Pellam zaslechl chroupání kol na štěrkové cestě a pravidelné řazení rychlostí.

No, možná se nevrátí.

Marty si strčil vlhký čtvercový snímek do kapsy, přimhouřil oči a zadíval se na holé místo na malém kopci naproti strži. Většinu zeleně pohltily kyselé deště. Vůbec to nevypadalo hezky. V době, kdy se Marty dostal na univerzitu, už ekologie patřila mezi studijní obory. Marty kyselé deště poznal.

Pořídil další čtyři fotografie, očísloval je a strčil si je do kapsy. Všichni tipaři exteriérů, které znal, používali polaroidy, ale Marty byl amatérský fotograf a za normálních okolností dával raději přednost svému starému pětaticetimilimetrovému Nik-kormatu. Jenže plat mu

vyplácelo studio a studio řeklo polaroidy. A tak to budou polaroidy.

Marty se chtěl do budoucna stát kameramanem. Mnohokrát si v duchu představoval, jak vedoucí štábu jednoho dne křikne: „Zatraceně, kameraman se asi zdržel na flámu – hej, hochu, stoupni si za ten panaflex a toč, toč, toč!“ Do té doby se však Marty musel spokojit s prací tipaře. Nijak mu to nevadilo, zvláště když pracoval pro Johna Pellama, s nímž člověk získal za jediný den tolik zkušeností z filmové branže jako jinde za celý týden.

Odšoural se z kopce zpátky k pronajatému fordu Tempo.

Nasát atmosféru.

Marty se o nasátí atmosféry usilovně snažil. Pellam ho nutil číst stále dokola scénáře. Čtení scénářů je sice pěkná otrava, ale Marty to vydržel, protože věděl, že ho Pellam bude ze scénáře zkoušet. Vždycky tvrdil, že člověk musí nasát jeho atmosféru.

Atmosféra... Právě v ní tkvělo oněch deset procent navíc, o kterých Pellam – přes všechny své řeči a svěťácký postoj typu „jestli chcete, tak mě klidně vyhod'te“ – neustále mluvil. Deset procent navíc, které z Pellama činily špičkového tipaře. Bylo to základní ponaučení, jež si Marty ze spolupráce s Johnem Pellamem odnesl.

Vyšlo slunce a začínalo být horko. Marty se podíval na hodinky. Zbývalo mu najít ještě třináct exteriérů, ale takové počasí si člověk nemohl nechat ujít. Pauza na pivo. Přešel ke kufru auta, vytáhl láhev a otevřel ji. Posadil se na zadní nárazník a s pivem v ruce začal listovat scénářem Spánku v mělkém hrobě. Rozepnul si košili a nechal si sluneční paprsky dopadat na osmahlý a hubený hrudník.

Rád sedával na slunci a popíjel pivo. Rád trávil čas na venkově, rád se procházel vyschlou travou, která mu pod nohama příjemně šustila. Během pobytu v Kalifornii obvykle bydlel v jednom obytném domě ve Van Nuys, ale raději byl na cestách, protože v Los Angeles neexistovala roční období.

Marty miloval listopad. Přemýšlel, jestli mají v New Yorku kameramani více zakázek než v L. A.

Přemýšlel...

Kulka se s hlasitým zazvoněním rozplácla o zadní kapotu auta o plnou vteřinu dříve, než Marty zaslechl ohlušující zahřmění výstřelu z pušky. Vyskočil a s vytřeštěným očima upustil scénář, fotoaparát i pivo. Ze zlaté plechovky vystříkla bílá pěna.

„Prokrista,“ zašeptal a po nohách mu začala stékat hrůza i úleva. Nedokázal než civět s otevřenou pusou na díru v autě a přemýšlet o novinovém článku o ženě, kterou při lovecké nehodě zabil výstřel z pušky na vzdálenost několika kilometrů. „Prokrista.“

A pak si pomyslel: kdyby šla ta rána o metr víc napravo...

Druhý výstřel, který již Marty nezaslechl, vůbec nešel o metr víc napravo. Místo toho zasáhl přesně uprostřed nádrží vypůjčeného automobilu.

Ozvalo se strašlivé zasvištění a obrovská plamenná koule se rozprskla šest metrů do všech světových stran.

Z útrob ohnivého pekla se ozval Martyho děsivý křik.

A když se Ford proměnil v kus ohořelého černého kovu, ozvalo se též kejhání hus a labutí, které prchaly z místa činu s nedokonalou vzpomínkou na příšernou explozi.

John Pellam si nejprve myslel, že se ta tragédie týká jeho.

Leukemie. Nádor. Hodgkinova choroba.

Je mi líto, pane, ale rentgen odhalil ještě něco jiného.

Lékař pomalu otevřel dveře. Pellam se podíval na jeho obličej a okamžitě věděl, že se blíží nějaká pohroma. Lékař měl dokonale zvládnutou techniku. Pellam ji sám kdysi použil. Když mu zemřel otec, zvolili pozůstalí právě jeho, aby tu zprávu oznámil celé řadě lidí. Pellam vždy nasadil sklíčený pohled a nekonečnou smyčku povzdechnutí, aby dal najevo, že se blíží strašlivá zpráva, a teprve poté promluvil. Spoustu práce tak za něj vykonalo telepatické sdělení o tragédii.

Nyní Pellam viděl stejný výraz v očích statného mladého lékaře-veterináře, který se zastavil ve dveřích a zadíval se na Pellama, jako by přihlížel posledním několika vteřinám pacientova dobrého zdraví.

„Brý večer,“ řekl Pellam.

A pak spatřil policistu – mladého muže podobné postavy jako lékař, s dětskou tvářičkou a ježkem na hlavě – a letmo si pomyslel, že jim někdo ukradl karavan. Jejich oči však vysvětlovaly až příliš mnoho. V tom okamžiku se Pellam dovtípl.

„Marty?“

Lékař pohlédl na policistu, který přikývl.

„Nehoda?“ zeptal se Pellam.

„Je mi líto, pane,“ odpověděl policista.

„A co se stalo?“ Pellam nemohl popadnout dech. Jako by mu z plic unikl všechny vzduch.

„Vzňalo se mu auto,“ řekl policista. „Bohužel vám musím oznámit, že váš kolega při nehodě zemřel.“

„Panebože.“ Pellam zavřel oči. Zaplavil ho syrový pocit nenahraditelné ztráty. Hlavou se mu začaly honit vzpomínky na chlapce v podobě strnulých momentek. Pellam to vždy považoval za zvláštní. Přestože pracoval u filmu, jeho vzpomínky byly vždy statické. Jako izolované fotografie, které se nikdy nehýbaly.

„Panebože...“ Hlas se mu zlomil. Náhle pomyslel na všechny věci, které bude muset udělat. Komu by měl zavolat? Co by měl říct? Čekají ho hodiny ponurých oficiálních procedur, jejichž absolvování se nebude moci vyhnout. Pellam, náhradní otec tohoto nebohého chlapce. „Co se mu stalo? Někdo do něj vrazil?“

Policista – mladík jen o málo starší než Marty, ale oplývající sebejistotou, která jako by byla vlastní většině policejních důstojníků – odpověděl: „Po pravdě řečeno, pane, to vypadá, že jel v nějakých drogách. Na místě činu jsme našli marihuanu a několik ampulí cracku. On tam...“

„Cracku? Marty? Ne, ne, ne...“

„Jeho tělo jsme našli vedle palivové nádrže. Domníváme se, že nedopatřením zapálil trávu, a než ji stačil uhasit, nádrž před ním vybuchla.“

„On žádný crack nebral.“

„Totiž, pane, měl bych vám říct, že jsme krátce před jeho smrtí obdrželi telefonát. Hned dva lidé v něm tvrdili, že ho zahlédli prodávat jednomu místnímu chlapci marihuanu. Oba...“

„Ne,“ vyštěkl Pellam. „To není možné.“

„Dokonale popsali jeho auto, pane.“

„Kdo to byl? Kdo to ohlásil?“

„Byl to anonymní telefonát. V autě se našel staniolový balíček se slušnou porcí trávy. A nějaký crack. Našli jsme ho v přihrádce spolujezdce. Při požáru neshořelo všechno.“

Pellam si přiložil ruce na obličej. Přemýšlel, jestli se rozpláče. Za posledních deset let plakal jen dvakrát. Jednou po pohřbu přítele a podruhé poté, co od něj odešla bývalá manželka. V obou případech byl opilý. Nyní byl střízlivý a měl dojem, že se přece jen nerozpláče.

„Jako slabou útěchu,“ pokračoval policista, „vám mohu alespoň oznámit, že podle soudního patologa byla jeho smrt rychlá.“ Podíval se na lékaře, jako by hledal utvrzení, že rychlá smrt je lepší než pomalá.

Lékař podal Pellamovi papírový kelímek. Na dně ležely dvě pilulky, drobné bílé kuličky.

„Tohle vám pomůže usnout.“

Pellam zavrtěl hlavou, ale nepodal kelímek lékaři zpátky. Vzal ho do obou rukou a zadíval se na dvě bílé tečky na dně. Pozorně si je prohlížel a pozoroval, jak na ně dopadá světlo tlumené stěnou papírového kelímku, jak jsou dokonale symetrické, jak se o sebe opírají jako trojrozměrná ležatá osmička...

Nemohl však lékaři s policistou říci, že jednou z věcí, kterou právě pociťuje, je vztek. Už celé měsíce Martyho nutil, aby s marihuanou přestal. Ve své době si i Pellam užil svou porci zakázaných látek, ale když zjistil, že Marty

propašoval několik staniolových koulí s marihuanou do Mexika, byl upřímně šokován. Jakmile marihuanu našel, vytáhl Martyho před svítáním z postele, přirazil ho k chladnému kovovému boku karavanu a chtěl vědět, kde Marty ukryl zbytek. Marty se přiznal a odevzdal marihuanu Pellamovi, který ji vyhodil. Marty mu pak slíbil, že dokud budou jezdit spolu, vydrží to bez marihuany.

Že by mladík své slovo nedodržel?

A crack? O tom se nikdy ani nezmiňoval.

„Ehm, co...?“ začal Pellam, ale pak se mu zasekly myšlenky. Muži se na něj trpělivě dívali. Pellam si vzpomněl. „Co bych měl udělat?“

„Teď nemusíte dělat nic, pouze odpočívat,“ odpověděl lékař. „Stále platí, že vás propustím nejdříve zítra.“

„Ale...“

Mladý policista držel v ruce sluneční brýle s okuláry ve tvaru slzy a žlutým sklem proti mlze – jako vystřižené z motorkářských filmů ze šedesátých let. Zahákl si palec za poutko koženého síťovaného opasku a řekl: „Patolog právě zhotovuje pitevní zprávu. Už jsme uvědomili rodinu toho mladého muže a vaše filmové studio.“

Jeho rodinu...

Nazdárek, paní Jacobsová. Vy mě ještě neznáte, ale já pracoval s vaším synem... Zhruba před třemi týdny nás společně vykopli z jednoho nevěstince v Nogales...

„Připravujeme převoz ostatků zpátky do Los Angeles,“ pokračoval policista. „Říkali jsme si, že byste možná chtěl cestovat s nimi, pane, a tak jsme vám rezervovali tentýž let. Místní pohřební ústav souhlasil s převozem těla na letiště v Albany. Jedná se o let 6733 společnosti American Eagle se startem pozítří.“

„Pokud bude schopen přepravy,“ poznamenal lékař.

Váš syn, pane Jacobsi, kouřil crack a vyletěl přitom do vzduchu...

„Samozřejmě,“ řekl policista. „Jistě.“ Předklonil se a Pellam viděl, jak se policistovi rýsuje nad černým opaskem z

vazelínou naleštěné kůže silná vrstva tuku. „Já drogy nemám moc v lásce, pane,“ pokračoval. „Zvlášť když je někdo prodává našim mladým lidem. Ale jinak je mi vašeho přítele upřímně líto. To, co se stalo, nebylo fér. Tady musí jít všechno stranou, jestli mi rozumíte.“

Policistovy ocelově šedé oči byly naplněny žalem a Pellam mu poděkoval. Znovu se podíval na tabletky. Kelímek nebyl voskovaný a Pellam zjistil, že jeho pot zanechal na stěně kelímku otisky prstů.

„Vezměte si ty léky,“ poradil mu lékař. „Potřebujete odpočinek.“

Pellam nemohl mluvit. Přikývl.

„Necháme vás tu o samotě. Kdybyste potřeboval společnost nebo cokoliv jiného, bydlím se ženou sto metrů nahore po silnici. Jinak tady bude celou noc sestra. Stačí jí říct a ona pro mě dojde.“

„Díky.“

Muži odešli z pokoje a Pellam položil kelímek na stůl. Špatně však odhadl vzdálenost, takže kelímek chvíli balancoval na okraji stolu a pak spadl na podlahu. Pellam slyšel, jak se jedna z pilulek – a možná obě – nekonečně dlouho kutálí kamsi do dálky. Ani se na ně nepodíval. Lehl si zpátky na postel a civěl do stropu tak dlouho, dokud se soumrak neproměnil v noc a on konečně neusnul.

Hluk.

Pellam seděl v karavanu a vzpomínal, jak Marty vždy sedával ve stěsnaném obytném prostoru stranou a kýval adidaskou tam a zpátky. Žuch-žuch, pauza, žuch-žuch. Monotónní tep.

Bože, to je strašné ticho. Pellam naklonil hlavu, ale neslyšel vůbec nic. Jen tiché bzučení, které však znělo uvnitř jeho hlavy. (No, vlastně slyšel také Martyho hlas, Martyho smích a falešný srdeční tep jeho bot, ale i tyto věci mu zněly pouze v hlavě.) Žádné svištění letadla, žádné diesellové motory. Žádné pokřikování hrajících si dětí. Seděl v karavanu na sedadle řidiče a díval se do obytného prostoru. Když se

napřímil, záda ho bolela o něco méně. Stání pro něj bylo utrpením, pokud se nepředklonil. Z nějakého důvodu byla bolest menší, když se pohyboval, než když nehnutě stál.

Ach, Marty...

Postavil se. Kolegova tragédie ho vyčerpala více než zranění. Chodil poněkud nemotorně, ale odmítl používat hůlku, kterou mu lékař doporučil. Na hlavě měl zčernalý strup a modřina na stehně nabírala zelený nádech.

Dokud měl ještě odvahu, naskládal Martyho osobní věci do nákupní tašky. Pak si na chvíli sedl na palandu v obytném prostoru a trochu si odpočinul. Několik minut se díval na tašku s velkým hnědočerveným logem obchodního domu Macis, znovu se postavil a vysypal obsah tašky zpět do vlastního koženého kufru, který si před osmi lety koupil na Rodeo Dříve. Skládal Martyho košile, džínsy a trenýrky stejně pečlivě, jako by probíral prádlo v laundromatu v Beverly Hills.

Poté se posadil a půl hodiny civěl na kufr.

Když ho před několika hodinami propustili z kliniky, ze všeho nejdříve se oholil. Pohled do zrcadla na vlastní obličej s nepravidelnou bradkou protkanou šedinami ho totiž upřímně šokoval. Vypadal jako silně týraný padesátník. A pak zavolal Martyho otci. Nebyl to dobrý rozhovor. Martyho táta, bývalý filmový elektrikář, vinil ze synovi smrti Pellama. Nechoval se pohrdavě, nečastoval Pellama jízlivostmi, ale Pellam v jeho řeči slyšel podvědomě podezřivý tón – jako by právě Pellam poskytoval Martymu drogy, které ho zabily. Pellam přemýšlel, jak Martyho otec vypadá a jaký měl asi se synem vztah. Marty si na rodiče často stěžoval, ale kdykoliv Pellamovi uvedl nějaký konkrétní příklad, Pellam si pouze pomyslel: A v čem je jako problém? Marty žehral zejména na dobu, kdy mu rodiče na měsíc zakázali jezdit autem, protože se v restauraci Hojos u dálnice z Edenu opil do bezvědomí. A také na dobu, kdy ho nutili navštěvovat výchovného poradce, protože chodil za školu.

Celá střední škola pro něj byla jen zdrojem nadávek a bédování.

Pellam chtěl rovněž hovořit s Martyho matkou a pocítil vlnu úlevy, když mu mladíkův otec sdělil, že by to nebyl dobrý nápad. Zavěsil a lehl si zpátky na palandu v karavanu.

Nepřítomně cvakal těžkými mosaznými přezkami tam a zpátky. Kufr ho stál tisíc dolarů.

Ucítil v kapse láhev demerolu, vytáhl ji a hodil do jedné z kuchyňských zásuvek. Potřeboval něco jiného. Pomalu se sklonil, sáhl do skříňky a vytáhl ze čtvrtiny plnou láhev meskalu s nafouklým bílým červem na dně. Nalil si dvojitou dávku a dvěma loky ji vyprázdnil. Rozkašlal se a cítil, jak se mu od hrudníku až k obličejí rozlévá podivně praskavá vlna a téměř v okamžiku otupuje bolest. Nalil si ještě jednu menší sklenici a znovu se sehnul, aby vrátil láhev na místo. Postavil ji do zadní části skříně, avšak láhev o něco zavadila a převrhla se. Uvolněná zátka vypadla z hrdla, a než Pellam stačil láhev opět postavit, rozlila se část alkoholu do skříně. „Zatraceně.“ Červa se však Pellamovi podařilo zachránit. Natáhl se dozadu a nahmatal předmět, o který láhev zavadila. Byl měkký a zmačkaný. Pellam ucukl rukou a pomyslel si: Krysa, myš...

Podíval se do skříňky. Jen obyčejný sáček. Strčil do skříňky ruku a vytáhl sáček ven. Byly v něm Martyho drogy. Pellam se na ně dlouze zadíval a pak je zabalil do papírových ubrousků

namočených ve vodě a zmuchlal. Papírovou kouli poté hodil zpátky do hnědého sáčku, zmačkal ho, vyšel ven a odhodil sáček do odpadkového koše.

S bolestivým úsilím zvedl kufr a vyšel z karavanu. Nemotorně kráčel v chladném podzimním slunci k autobusovému stanovišti společnosti Greyhound, které zabíralo malou část čerpací stanice na Main Street. Zaplatil a nechal kufr poslat Martyho rodičům.

Pokladní pohladil kožené víko. „To je hezký kufr.“

„Ano, pane,“ řekl Pellam, a když se kufr připojil k ostatním zavazadlům v zavazadlové pokladně, vyšel netečně ven.

Vzpomněl si, jak byl naposledy na lovu s otcem v rodném městečku Simmons ve státě New York – pravděpodobně ne více než sto nebo sto deset kilometrů od místa, kde se nacházel nyní.

Procházel tehdy stejným strništěm, jakým klopýtal dnes, cítil stejnou vůni vlhkého listí a koupal se ve stejně kalném slunečním světle. Před pětadvaceti lety se Pellam starší prodíral poli, ztěžka si přikládal k líci dlouhou brokovnici Browning a nedokázal zasáhnout ani nejpomalejší bažanty. O dva dny později jej sklátil první ze série infarktů, kterým nakonec podlehl.

Pellam si onen lov podvědomě spojil s otcovou smrtí.

Nyní se mu ta vzpomínka vrátila a nechtěla ho opustit.

Pomalů se šoural a opatrně přitom našlapoval na levou nohu, aby alespoň trochu zmírnil tupou bolest v zádech. Nikoliv poprvé ho napadlo, že si měl přece jen vzít tu zatracenou hůlku, kterou mu nabízel doktor.

Policie uzavřela celou horní část parku. Mezi tlustými zrezivělými trubkami zaraženými do země v několika decimetrových rozestupech se táhla tenká žlutá páska s nápisem „Úřad šerifa“. K jedné z trubek byl na zemi upevněn řetěz. K zamezení přístupu do parku by úplně stačil právě on, ale Pellama napadlo, že se policie chtěla pochlubit všemi prostředky pro boj se zločinem. Obešel trubku a vyrazil k vrcholku kopce.

S těžkým oddechováním a palčivou bolestí v zádech došel na konec příjezdové cesty a zastavil se.

Zahlazeno.

Zamířil doprostřed parkoviště – na místě, kde byla kdysi tráva a štěrk, se nyní vyjímala jen hromada tmavé hlíny a nepořádek způsobený buldozerem, jehož stopy Pellam zahlédl cestou nahoru, ale nepřikládal jim větší význam.

Zahlazeno.

Přesně uprostřed – pravděpodobně právě v místě, kde stálo Martyho auto – nebylo ani stopy po spáleninách, ani stopy po otiscích bot, ani stopy po otiscích pneumatik. Jen kopec suché hlíny vytvarovaný do podoby obrovského kulatého hrobu. Pellam zde setrval velmi dlouho. Většinou jen chodil v pomalých kruzích kolem hromady a naslouchal švehlení ptáků a bičování větru v listí. Nic jiného zde vidět nebylo. Vůbec nic jiného.

„Co se stalo?“

„Stalo?“ zeptal se policista.

Postávali před karavanem zaparkovaným na Main Street. Statný policista vypadal povědomě. Pellama napadlo, že je to možná tentýž, který mu po nehodě pomáhal na kliniku. (Jakže se to ta řidička jmenovala? May? Mary? Ne, Meg. To je ono. Meg.) Stál a ruce mu díky vypracovaným bicepsům visely daleko od těla. Pellam si všiml, že jeho pistole ráže 0.357 má pažbu z tvrzené gumy. Přemýšlel, jestli z ní policista někdy vystřelil jinde než na střelnici. Také on měl na očích brýle s okuláry ve tvaru slzy, avšak jeho čočky měly levandulový nádech.

„Šel jsem na místo té nehody,“ vysvětlil mu Pellam, „a je to tam celé přeorané.“

Levandulový?

„Jo, takhle. No, oni si prostě říkali, že by lidi odpuzovalo, kdyby viděli, co se tam stalo.“

Odpuzovalo? „Jak to myslíte?“

„O tom jsem nerozhodoval já. Fakt nevím. Jen jsem slyšel, že když je teď ta listová sezóna, mohlo by to snížit turistický ruch.“

„Odpuzovalo?“ zeptal se Pellam rozhořčeně.

„Bylo to takové nepříjemné,“ odpověděl policista monotónně. „Velký požár, krev... Taky sem jezdí spousta lovců. Chceme...“

„Tak proč tam máte pořád tu pásku?“

„Pásku?“

„Policejní pásku. Řekl bych, že ta taky spolehlivě odpuzuje turisty.“

„Jo, ta páska. To máte pravdu, pane. Na tu jsme zapomněli. Díky, že jste nás na ni upozornil.“

„Rádo se stalo,“ řekl Pellam. „A co se stalo s autem?“

„S autem?“

Pellamovi jako by chodila po zádech četa miniaturních mužíčků a usilovně ho bodala ostrými jehlami. Zatoužil po demerolu. Zatoužil po tequile, s červy i bez. Bolest byla ukrutná a Pellam rychle ztrácel trpělivost. „Rád bych se podíval na to přítelovo auto, které shořelo.“

„Myslím, že to nebude možné.“

„Proč ne?“

Policista nehnul ani brvou. Ze všeho nejvíce připomínal flák hovězího. „No, prostě to nejde, pane.“

„Aha. Tomu říkám vysvětlení.“ Oba muži stáli čelem k sobě. Policista pozoroval ulici, zda se na ní neděje nějaký zločin, zatímco Pellam sledoval policistovu tvář. „Stačí, když mi řeknete, kde by mohlo být.“

„To opravdu nevím. Já jen vím, že ho po vyšetřování odtáhli.“

„Dělali jste nějaké soudní ohledání?“

„Já vážně...“

„Jasně,“ řekl Pellam. „To nevadí.“ Tentokrát sledovali ulici oba. Po chvíli se Pellam otočil zpátky a řekl: „Nevzpomínám si, jak se ta firma jmenovala. Vy to víte?“

„Firma?“

„Ta, od které si můj přítel půjčil to auto.“

„Žádný Avis ani Hertz tady nemáme. Ani nikde v okolí.“

„Více by mi pomohlo, kdybych se dozvěděl, kde si ho půjčil, a ne kde si ho nepůjčil.“

„Myslím, že to bylo v Sillmans Garage. Asi půl kilometru nahoru po cestě.“

„Díky.“

„Pohřebnictví Klemans se už o všechno postaralo,“ poznamenal policista.

„Děkuji. Jsem vám moc vděčný.“

„Nemáte zač, pane. Jednou jsem v L. A. byl. Jeli jsme s manželkou do Disneylandu. Do toho opravdového, chápete.“

„Hmm.“

„Předpokládám, že se sem na pohřeb vrátíte. Starosta vám obstaral letenku.“

„Ne, nepojedu.“

Policistovi muselo v mozku něco zablesknout, ale na jeho pohledu se to neprojevalo. „Ne?“

„Chvilku se tady zdržím.“

„Tady?“

„Přesně tak.“

„Oh. Čekali jsme, že odjedete.“

„Jo, ale já neodjedu. Rád bych viděl policejní zprávu. A...“

„To nejde, pane.“

„Cože?“ Pellam cítil, jak v něm vybuchují petardy hněvu.

„Není to materiál určený pro veřejnost.“

„Materiál určený pro veřejnost?“

„Přesně tak, pane.“

„No, ale já nejsem veřejnost. Byl jsem jeho přítel.“

„Je mi líto, pane.“

„A co zpráva soudního patologa? To je materiál určený pro veřejnost?“

„Ne, pane, není. Ale píše se v ní, že váš přítel zemřel následkem poranění způsobených požárem, který sám založil. To je skoro přesný citát.“

„Důstojníku, mého přítele někdo zabil. Před jeho smrtí došlo k několika projevům vandalismu na našem karavanu a...“

„V Cleary?“

„Přesně tak,“ řekl Pellam.

„Nevzpomínám si, že byste je ohlásili.“

„Protože jsme je neohlásili. Nepřikládal jsem jim žádný význam, než se stalo tohle.“

„Rozumím, pane. Ale teď se vás na něco zeptám: když přijedete do kteréhokoliv malého městečka, místní děti se na vašem autě vždycky tak trochu vyřádí, nebo ne? Jsou to jen šprýmy. Určitě už se vám to stalo, nebo ne?“

„Jistě, ale...“

„No vidíte.“

„Ale nikdy mi na druhý den nezavraždili přítele.“

„Nezavraždili? Ne, pane. Soudní patolog prohlásil, že to byla nehoda.“

„Myslím, že od vás se už moc dalšího nedozvím.“

„Přesně tak, pane.“ Policista si znovu nasadil brýle a jeho velké oči nabraly jemně purpurový nádech. „Jestli tu chcete zůstat, pane, dávejte na sebe pozor. Už teď vás potkaly dvě nehody. Možná prostě nosíte smůlu.“

Pellam odpověděl, že si dá pozor, a pomyslel si, že se policista s velkou pravděpodobností nemýlí.

Alan Lefkowitz seděl ve své obrovské dokonalé kanceláři, pohupoval se na kožené kancelářské židli a díval se z oken, která byla rovněž obrovská a naprosto dokonalá. Přímo pod ním proudila po Santa Monica Boulevard doprava přes Century City. Lefkowitzovy oči se upíraly na širokou silnici plnou krásných aut, ale jeho myšlenky se soustředily výlučně na severní část státu New York.

Dvaapadesátiletý Lefkowitz, prezident a hlavní akcionář společnosti Big Mountain Studios, věnoval svým filmovým projektům nejméně deset namáhavých hodin denně. Absolvent právnické fakulty a někdejší úspěšný agent si dnes doplňoval vzdělání v kursech účetnictví a financí na Losangeleské a Jihokaliifornské univerzitě – ve věku, kdy mnozí jeho producentští přátelé (pardon, v Hollywoodu pouze a výhradně kolegové) svěřovali veškerou náročnou práci poskokům a trávili hromady času „kreativní prací“ (rozuměj: bloumáním v Palm Springs a popíjením v hotelu Beverly Hills).

Kromě všech těchto kladů na účetní rozvaze měl Lefkowitz ještě jednu přednost: dokázal si zachovat tvář.

Tvrdošijně odolával hollywoodské gravitaci, která všechny producenty neomylně stahovala ke komediím pro adolescenty, snímkům o kamarádských policajtech, ke sci-fi prolezlým speciálními efekty a k slaboduchým hororům. Jeho vlastní oběžná dráha sice nebyla tak velkolepá jako u jeho oblíbených režisérů Bergmana, Fassbindera, Kurosawy nebo Truffauta, ale hluboko uvnitř chtěl Lefkowitz vyrábět kvalitní filmy.

Jelikož filmové školy chrlily studenty, kteří dělali kinematografii (nikdy ne film, kdepak), nebyla ve Spojených státech nouze o nezávislé režiséry, kteří produkovali nádherné, nízkorozpočtové a závažné snímky. Lefkowitzova výlučnost však spočívala v tom, že je dokázal vytvářet v rámci zavedeného systému. Jeho filmy byly většinou financovány a vždy distribuovány velkými studii, s jedním z nichž měl Lefkowitz momentálně smlouvu na pět filmů (v současné filmové branži byla přitom podobná smlouva nevídaným úkazem). Díky odvaze, temperamentu a schopnosti přesvědčovat lidi o svých vizích se Lefkowitz dostal až na nejvyšší příčku tohoto obrovského zábavního konglomerátu, který přispíval z osmdesáti procent na jakoukoliv pětici snímků, které hodlal produkovat.

Vysoký morální kredit, povolení k vjezdu na pláž pro jeho mercedes a smlouva na pět filmů. Lepší už to snad ani být nemohlo. Avšak zatímco by teď Lefkowitz mohl zcela po právu trávit přestávku na oběd pohupováním se na koženém kancelářském křesle za tři tisíce dolarů a přemítáním o svém postavení a majetku, raději se téměř posedle zaobíral státem New York.

Důvod pro tuto urputnost nyní ležel před ním na pracovním stole (který byl rovněž obrovský, ale nikoliv dokonalý). Byl to ohmataný scénář v červených deskách, posetý klikyháky, číslý a slovy. Jednalo se o první z pěti nasmlouvaných snímků. O ponurý lyrický film s názvem Spánek v mělkém hrobě. O snímek, v němž nevystupují žádní kamarádíčky, kde nejsou automobilové honičky, světáctí

pubescenti, karatistické souboje a ani jediný herec se uprostřed filmu záhadně nepromění ve psa, dítě nebo herce opačného pohlaví.

Celý projekt měl dost podivnou historii. Původně koupilo scénář k filmu jiné studio a zahájilo jeho výrobu. O měsíc později však projekt zrušilo. Lefkowitz, který si dělal na film záslusk již od chvíle, kdy si před lety přečetl literární předlohu, okamžitě chňapl po natáčecích právech. Odkoupení práv od jiné společnosti však s sebou neslo povinnost vyplacení náhrady: Lefkowitz tedy nezaplatil pouze za samotný scénář, ale musel také uhradit prvnímu studiu výrobní náklady. Z malého uměleckého snímku se tak přes noc stalo velkorozpočtové monstrum.

A pak se potvrdilo slavné hollywoodské pravidlo: Když někdo něco chce, rázem to chtějí všichni. Minulý týden se o film začala ucházet další dvě studia.

Loajalita je v Hollywoodu pohyblivý terč a Lefkowitzovo studio by bez mrknutí oka prodalo film Lefkowitzovi přímo pod rukama, nebýt ovšem skutečnosti, že podle smlouvy měl Lefkowitz na výrobu snímku absolutní právo.

Totíž, absolutní za předpokladu, že tvůrci filmu dodrží komplikovanou sérii výrobních lhůt. Nyní přitom hrozilo vážné nebezpečí, že by tyto lhůty mohly být překročeny. Již dnes měla společnost dvoutýdenní zpoždění oproti harmonogramu a Lefkowitz věděl, že právníci studia již uvědomili výrobní šéfy, že pokud do tří týdnů nezačne natáčení hlavních záběrů, může se celá akce zabalit. Lefkowitz se dopustí porušení smlouvy a Spánek v mělkém hrobě zmizí z jeho společnosti rychleji než zlatý řetízek z newyorské ulice.

Lefkowitz právě uvažoval o všech těchto peripetiích, když do místnosti vešel asistent produkce, pohledný horlivý třicátník.

Za dobu, co pracoval pro Lefkowitze, tento mladý muž, který byl při nástupu na nové místo tak dychtivý a tak neuctivě hovořil o tom, jak ostatním natrhne zadek, povážlivě

zestárl. Rozhodně již nebyl tak dychtivý a jediný zadek, na který pravidelně myslíval, byl jeho vlastní.

„Bude volat ve tři,“ oznámil Lefkowitzovi.

Lefkowitz se podíval na své Oyster Perpetual. Ještě pět minut. „Řekněte mi, co se stalo.“

„Marty...,“ začal asistent produkce.

„Kdo je to Marty?“

„Jacobs. Pellamův asistent.“

„Jasně.“

„Umřel a...“

„Bože můj.“

„Pellam skončil v nemocnici. Nejsem si jistý, ale podle toho, jak mi to vysvětloval šerif, to vypadá, že šlo o dvě nezávislé nehody.“

„A co se stalo tomu Martymu?“

„Vybuchlo mu auto.“

„Ježíšikriste. A co jeho rodina?“

„Šerif už jim volal a oznámil jim to. Už jsem s nimi mluvil jménem vaší kanceláře. Nemusíte nic podnikat, ale...“

„Pošleme jim květiny,“ řekl Lefkowitz. „Znáte toho květináře, víte, kterého myslím...“

„Zařídím to.“

„A taky jim napíšu něco soustrastného. Jak je na tom Pellam?“

„Nejsem si jistý. Ale dostal jsem od něj vzkaz, že bude volat ve tři.“

„Měli bychom vybavit všechny karavany mobilním telefonem. Je šílené, že jsme jim je ještě nedali. Mrkněte se na to, ano?“

„Jak si přejete.“

„Hrozí nám z toho nějaká žaloba?“

„Od koho?“

„Od Martyho rodiny.“

„Nevím... Ale musím vám něco říct, Alane. Je to ještě mnohem horší.“

„Co na tom může být horšího?“

„Volal mi starosta toho města, ve kterém se to stalo. Toho Cleary. Je to blázen. Chlápek v přechodu. Nedají nám povolení.“

„Ach, kristepane na nebi. Bože můj.“

„Je to maloměsto se vším všudy. Našli tam ty věci...“

„Jaké věci?“

„Ále, Marty měl u sebe trochu trávy. Říkali, že taky nějaký crack, ale já si myslím, že...“

„Panejo,“ zašeptal Lefkowitz, zadíval se z okna na obrovskou dokonalou dálnici a zavřel oči. „Proč, proč, proč...?“ Otočil se a pohlédl asistentovi do tváře. „A nemůžeme se tam nějak profinancovat?“

„Zkoušel jsem to. Nabízel jsem tisíce. V podstatě jsem mu kouřil ptáka.“

„A on?“

Asistent ztěžka polkl. „Nejdřív mě nazval zvrhlíkem. Pak mě nazval zmrdem. A nakonec mi zavěsil. Je to v troubě, Alane. Celý projekt je v troubě.“

V Lefkowitzovi by se krve nedořezal. Uplynula chvíle ticha. „Ale Pellam je v pořádku, že?“ zeptal se nakonec.

Vtom zazvonil telefon. Oba muži se podívali na hodinky. Byly tři hodiny. „Co kdybyste se ho zeptal sám?“ řekl asistent produkce.

Pellam si opřel hlavu o sklo telefonní budky. V celém Cleary měly všechny budky stále rozvrzané dvojité dveře. Pohlédl na dvoje iniciály vyškrábané do hliníkového povrchu – kromě nich zde nebyla žádná graffiti. Jedny iniciály vypadaly jako JP. Pellam poslouchal drnčivé vyzvánění telefonu. Pod obvazem na spánku cítil svědění hojící se kůže.

Ve sluchátku se ozval Alan Lefkowitz osobně, což se Pellamovi ještě nikdy nestalo. Žádná sekretářka. Žádný asistent produkce. Jen tichý hlas osmahlého, fyzicky zdatného, výstředního multimilionářského producenta.

„Johne, jak se máte? Co se stalo?“

Pellam vycítil opravdovou účast.

„Dobře, Lefty. Nic mi není.“ Pellam poté Lefkowitzovi ve stručnosti popsal obě nehody – jak ho srazila Meg a jak zemřel Marty.

„A co ta povolení?“ zeptal se Lefkowitz. „Co se s nimi stalo?“

„Povolení? Co by se mělo stát?“ Pellam přimhouřil oči. Ne, na stěně telefonní budky není napsáno JP, nýbrž JD. Pod iniciálami někdo načmáral fixem: Tigers jsou jedničky!!! Na venkově je zvláštní, že teenageři jsou zde gramotní. Naopak na Manhattanu kdysi Pellam zahlédl nápis: Debbo a Ki sou nelepá!

„Nevydají nám povolení. Starosta ani nikdo jiný. Copak vám to neřekli?“

Pellam pocítil šok. Téměř se spálil náhlým návaem horečky. Týdenní práce byla úplně zbytečná.

Také Martyho smrt byla úplně zbytečná.

„O tom jsem nic neslyšel. Řekli vám proč?“

„Našli u něj nějaké drogy,“ odpověděl Lefkowitz. „Já nevím, marihuanu nebo něco takového. Vy jste...“

„Alane, když Marty umřel, určitě nekouřil. Nevím, co se mu stalo, ale tohle určitě ne. Našel jsem ty jeho věci. Nebyly otevřené.“

„Ať je to, jak chce... Vy víte, že nemám na vybranou.“

„Marty za to nemohl.“ Pellam zaostřil pohled za sklo a zjistil, že se dívá přímo do okna realitní kanceláře Dutchess. Roleta byla stažená a za oknem svítilo světlo. V kanceláři však nikdo nebyl.

„Moc mě to mrzí, Johne. Ale určitě to chápete.“

„Jistě.“ V tu chvíli však Pellamovi došlo, že se zde odehrávají dva rozhovory současně. „Vlastně ne, Alane,“ řekl, „nechápu to. O čem to mluvíte?“

„Musím vás pustit k vodě.“

„Co to povídáte, Alane?“

„Říkám, že jste propuštěn, Johne.“

„Cože?“ Jenom tak?

„Myslel jsem si, že jste si vzal z toho incidentu před lety ponaučení.“

„Jak to, ksakru, myslíte?“ řekl Pellam hlubokým hlasem.

„Díky vám a Martymu se musím vrátit k prvnímu políčku filmu.“

„Říkám vám, že Marty byl zavražděn. Byla to léčka.“

Lefkowitz působil rozrušeně. „Odvezte medový vůz na newyorskou pobočku. Bude tam už na vás čekat šek.“

„Jenom...“

„Je mi líto, Johne,“ řekl Lefkowitz. „U tohoto projektu si chyby nemůžu dovolit.“

Zavěsil, „...tak?“

Když se Meg Torrensová probudila, ze všeho nejdříve si nasadila na ukazováček prstýnek s dvoukarátovým diamantem a pak patnáct minut ležela v posteli a snažila se na nic nemyslet.

Byla to forma meditace, o které Meg někde četla. Pročišťovala člověku mysl a činila ho zdravějším, uvolněnějším a tvořivějším. Nezabírala vždy, ale i když náhodou neúčinkovala, již samotná sebedisciplína, kterou tato terapie vyžadovala – ovládání mozku, jako by se jednalo o neposlušné štěně –, mohla člověku pomoci. Okrajově pomoci. Jako časopis Mademoiselle. Jako časopis Better Homes & Gardens.

Keith se vedle ní lehce ošil. Jeho dech byl pomalý a klidný.

Meg na něj pohlédla a zavřela oči.

Nemyslet na nic.

V dálce zacvrlikal pták, nákladní auto zařadilo ve stoupání na Lampton Road nižší rychlost.

Nic, nic, nic.

Meg vycítila v mysli budík o zlomek vteřiny dříve, než skutečně zazvonil. Elektronické Bzzzzt. Otevřela oči, a sotva se elektronický budík značky Seiko rozezněl, natáhla se a zaklapla tlačítko. Otočila se a poplácala Keitha po pevných ramenou. Keith byl o deset let starší než Meg a měl na sobě

spoustu podnikatelského tuku. Meg to ovšem nevadilo, protože měl štíhlé nohy i zadek, a pokud vše ostatní zůstalo, jak má, dalo se jeho břicho vydržet. Keith měl širokou a pohlednou tvář herce, který hraje laskavé obchodníky a majitele železnic. Vlasy měl husté a nepoddajné, takže si musel udržovat účes sprejem a česat si úzkostlivě rovnou pěšinku. Meg ho pravidelně přesvědčovala, aby si přestal vlasy barvit – model „pepř a sůl“ jí připadal sexy.

Keith se natáhl, stiskl Meg ruku a něco zamumlal. Meg se k němu přivinula. Cítila teplou tělesnou vůni spánku, která se vyhnula zpod peřiny s pokrývkou.

Prvním signálem byly jeho hodinky.

Keith si malátně sundal ze zápěstí rolexky a ztěžka je položil na noční stolek. Vždycky když odložil hodinky, věděla Meg, co bude následovat.

Jeho ruce začaly bloudit po jejím těle.

„Miláčku...“ řekla v chabém protestu, ale nechala se ke Keithovi přitisknout.

Políbili se a Meg si svlékla fialovou košilku, kterou jí Keith objednal před několika měsíci z katalogu zásilkové služby. Když jí tehdy předával krabičku, choval se velmi plaše, jako by měl strach, že se Meg urazí.

Začal dobře známý postup. Keith ji dlouze políbil na ústa a na bradu a postupně se přesouval níže. U jejího krku se trochu zdržel a pohrával si ústy s jejím řetízkem. Dělal to často a Meg přemýšlela, jestli má zlato nějakou konkrétní chuť, která se mu tak líbí. Jeho rty pak našly její klíční kost, přesunuly se níže k jejím nadržům a pomalu, pomaloučku postupovaly ke vztyčeným bradavkám.

Při milování byl Keith energický, prostý a účinný.

Meg na něj byla připravena. Přestože čas od času dovolila ve sprše svým prstům, aby se pomazlily se zbytkem těla, tentokrát to nedělala od posledního milování před týdnem. A tak ačkoliv bylo ráno, ačkoliv se chtěla nejprve vykoupat a vyčistit si zuby, ačkoliv si nepřípadala přitažlivá, ačkoliv musela za pár minut vzbudit Sama, aby ho stihla vypravit na

školní autobus – přes to všechno pocítila v těle chlípné vzrušení.

Usmála se, políbila Keitha na hrudník a bradavky a převalila ho na záda. Pohladila ho, zamířila k jeho břichu, a když jí začal v ústech růst, ucítila vlnu vášně.

Právě takto se jejich milostný život postupem času proměnil – obvykle to dělali ráno a obvykle spontánně. Meg Torrensová si však na tuto skutečnost nijak nestěžovala. Jistě, z jejich vztahu již vyprchala mladistvá vášnivost. Může však člověk po deseti letech manželství čekat něco jiného? Útěchou jim mohlo být, že ani jeden nežádal od svého protějšku příliš mnoho. Sex se pro ně stal otázkou pohodlí, jako když si člověk prohlíží předměty ve starožitnictví nebo zkouší nové recepty. Radostným rozptýlením, tichým a trochu anonymním. Oba se naučili nenarušovat milostné představy toho druhého.

Keith téměř dospěl k vrcholu a přidržel manželčinu hlavu. Posadil se, překulil Meg na záda, znovu ji políbil na prsou a začal se přesouvat dolů. Olízl jí pupek a přejížděl ústy po jejím pohledném těle.

Po pěti minutách se Meg prudce otřásla pod chytrými doteky jeho jazyka a prstů. Zalapala po dechu, usmála se do tmy a snažila se ten okamžik udržet co nejdéle.

Keith ohleduplně vyčkal minutu či dvě a teprve poté si na sebe Meg posadil. Meg se ho pevně chytila a začala sténat způsobem, o němž věděla, že se manželovi líbí, ale stydí se ji o něj požádat. Kousla ho do ucha a zaryla mu nehty do zad. Přitiskla obličej k jeho jemným šedivým vlasům, na nichž se začínaly vytvářet krůpěje potu.

Ovinula kolem něj nohy a znovu zasténala. A pak náhle prudce otevřela oči.

Ta myšlenka přišla jako políček. Jako sprška chladné vody.

Ne!

Vzpomínka na ten zvuk se nechtěla rozplynout.

Bzzzzt.

Meg ho nedokázala zařadit, ale zvuk ji nelítostně rušil a postupně jí zkazil celé milování. Meg věděla, že ho nenávidí.

Ne, ne, jdi pryč, prosím tě.

A pak si vzpomněla. Ve stejném okamžiku ji Keith zběsile uchopil a prudce hekl. Meg cítila stahy a prudké napětí v manželových bocích.

Tohle ji tak rušilo – tohle byl ten zvuk.

V myšlenkách se jí znovu a znovu přehrávalo konejšivé vrnění snímku vyjíždějícího z polaroidu onoho muže. Meg si vybavila jeho podlouhlý obličej, zaslechla jeho hlas a spatřila jeho lesklou tmavou jizvu. Samopal. Oldsmobile. Bydlíte tu už dlouho?

Keith se odtáhl. Meg pevně přitiskla nohy k sobě a protáhla se. Oba spolu takto pět minut leželi (nic, nic, nemysli na nic!)

a pak se Meg pomalu posadila. Místní? pomyslela si rozhořčeně. On si myslel, že jsem místní?

Která tu bydlí deset let?

„Miluji tě,“ řekl Keith.

„Já taky.“

Meg chvíli nehnutě seděla a pak zahlédla svůj obličej v zrcadle. V očích měla zmatený a vyděšený výraz. Usmála se na manžela a násilně vypudila z hlavy všechny myšlenky na onoho tipaře exteriérů. Vyhoupala se z postele a odešla na chodbu.

Jakmile vyšla z koupelny, kde se jako každý den umyla, učesala a zvážíla, zavolala přes chodbu do dětského pokoje: „Same, vstávej, miláčku.“

Když se vrátila do ložnice, Keith ještě stále ležel v posteli. Zdálo se, že spí, ovšem jakmile Meg prošla kolem něj, chytil ji dováděivě za zadek. Meg ho jemně plácla po ruce a zatahala ho za paži. „Vstávat, vstávat!“ zvolala. „Svět čeká.“

Keith si povzdechl.

Meg sešla ze schodů. Pantofle si však nasadila až ve chvíli, kdy vešla do kuchyně. Měla ráda ranní dotek koberce na chodidlech.

O patnáct minut později již byly rohlíky teplé a káva horká. Meg právě usrkávala osvěžující nápoj z těžkého hrníčku a přemýšlela, kam výrobci vloček neustále chodí na roztodivné názvy svých produktů, když se na schodech ozvaly Samovy kroky. Sam se v mnoha směrech podobal otci. Po ránu byl i on malátný, měl opuchlý obličej a světlé vlasy mu trčely v nejnemožnějších úhlech. Na rozdíl od Keitha, který byl obtloustlý před čtyřiceti lety stejně jako nyní, byl však Sam vysoký a štíhlý.

A oslnivě chytrý. Toto nadání ovšem měl po otci. Kdyby se Meg někdy modlila, děkovala by všeobecně použitelnému a všemocnému Bohu, v něhož téměř věřila, že má Sam mozek po Keithovi, a nikoliv po ní.

Meg Torrensová se dvěma ročníky středoškolské nadstavby se měla stát matkou Samuela K. Torrense, doktora věd s červeným diplomem.

Po chvíli pomalu sešel ze schodů Keith v dokonale nažehlených šedých kalhotách, bílé košili a černozelelé proužkované kravatě.

Nalil si kávu, řekl: „Díky, miláčku,“ a pustil se do sladkého rohlíku.

Torrensovi si sice doprávali předplatné New York Times, ale Keith přesto dával přednost týdeníku Cleary Leader, který při pravidelném čtení proměnil člověka v uzlíček nervů a probudil v něm pocit, že v celém okrese Dutchess žijí pouze vrazi, pedofilové a truchlící spolužáci výrostků, kteří se opili tatínkovou vodkou, vyrazili autem rodičů na divokou jízdu a nechali se na přejezdu srazit vlakem. Dnes bylo úterý, kdy Leader vycházel, a tak Keith hladově pročítal tenký plátek a hltal očima místní drby.

„Ahoj, mami,“ řekl Sam, předklonil se na židli a začal dělat ve vločkách lžičkou brázdy.

Keith se na něj chvíli zadíval, pak opět upřel pohled do novin, a aniž by zvedl hlavu, nadhodil: „Jestli nebudu muset pracovat, co kdybychom šli v sobotu na basket?“ Jako by se

bál, že jeho nabídku odmítnou. „Hrají s...“, dodal a podíval se na Meg. „S kým to vlastně hrají?“

Výsledky a soupeře místního středoškolského týmu znali v Cleary téměř všichni. „Tento týden se žádný zápas nehraje, copak jsi zapomněl?“ zeptala se Meg. „Koná se ten festival. Jestli budeš mít volno, můžeme jít tam.“

„Jo!“ řekl Sam a hlas se mu zlomil.

„To zní lákavě.“

„Možná bych ti ten rohlík mohla namazat jablkovou marmeládou.“

„Jo, jasně,“ řekl Keith pomalu. „To bys mohla.“

Spiklenecky se podíval na Sama.

„Tak hrozná snad zase nebyla,“ bránila se Meg.

„Chutnala dobře, mami. Vážně.“

„Akorát příště,“ řekl Keith opatrně, „bys tam mohla přidat trochu potravinářského barviva.“

„Kritikové.“ Meg se otočila k inzertní stránce Timesů s nemovitostmi a snažila se spočítat, kolik by si za loňský rok vydělala na provizích, kdyby nebyla prodávala domy v Cleary, nýbrž v Scarsdale nebo Greenwichi.

O půl osmé přijel školní autobus a Meg podala Samovi krabičku s obědem. Sam matku objal a pak už zmizel ve dveřích.

„Volal vůbec ten člověk na pojišťovnu?“ zeptal se Keith.

„Jaký člověk?“

„Ten filmař, kterého jsi srazila.“

Bzzzt.

„Jo, ten. Úplně jsem na něj zapomněla. Nevím. Zavolám Jimovi a zjistím to.“

Keith se podíval na hodinky. „Zatraceně,“ zamumlal a rychle vyrazil ke schodišti. Když se o deset minut později vrátil, přibýly k jeho každodenní pracovní uniformě ještě dokonale vycíděné boty a modré sako.

Oba se políbili a Keith vyrazil ke dveřím. „Ahoj, miláčku,“ zavolala Meg.

Keith jí cosi odpověděl a zvedl přitom ruku, ale Meg jeho slova neslyšela. Přehlušil je zvuk, který se jí znovu začal rozléhat v hlavě – vrnění polaroidu, jež Meg tentokrát přes veškerou snahu nedokázala z myšlenek vypudit.

„Pane Pellame.“

Pellam se usmál, podal si s mužem ruku a rozhlédl se kolem sebe.

Celá scéna mu připomínala nějaký opravdu špatný film – takový, jakého by se Alan Lefkowitz nikdy ani nedotkl. Nacházel se v malé a zatuchlé kanceláři jakéhosi obecního úřadu. Na stěně visel kalendář dřevařské firmy, v suchem rozpraskaném květináči ležela uhynulá rostlina, povalovalo se zde pár zažloutlých spisů a mapa z roku 1964. Celou místností prostupoval hořký zápach staré kávy, papíru a plesnivějící lepenky.

Za stolem pak seděl místní úředník. Vypadal jako reverend Oral Roberts a na tváři měl strojený úšklebek, jež snad ani nemohl myslet vážně.

„Vy jste starosta, je to tak?“

„Hank Moorhouse.“ Muž měl šedivé vlasy, světle modrý oblek, lesklou zelenkavou košili a kravatu s hnědými a žlutými proužky. Kromě toho měl podbradek a dětsky hladké tvářičky. Jeho oči byly podlité krví. „Starosta a magistrátní soudce. Za prvé bych vám rád řekl, jak moc nás mrzí, co se přihodilo vašemu příteli. Můžu pro vás v té věci něco udělat?“

Pellam si mlčky prohlížel Moorhouseův sváteční oděv. „Rád bych viděl pitevní zprávu svého přítele. Ten policista...“

Starosta začal kupodivu kývat hlavou. Zadíval se přes stůl a vytáhl z hromady papírů složku. „Jistě, pane. Tady je.“

Pellam zprávu otevřel. Nahoře se nacházely fotografie Martyho těla, pořízené na místě požáru a během pitvy. Když Pellam ty snímky uviděl, jako by dostal elektrický šok. Na chvíli zavřel oči, zadíval se na Moorhouseovu lhostejnou tvář

a pak zastrčil lesklé fotografie dozadu a pustil se do čtení krátké a špatně napsané zprávy.

Za příčinu smrti byl označen šok a ztráta krve v důsledku rozsáhlých popálenin. Krevní rozbor prokázal přítomnost alkoholu, ale ne drog.

„Proč si myslíte, že byl zabit při braní drog, když soudní patolog v jeho těle žádné nenašel?“

Moorhouse se opatrně uchechtl. „No, to je přece jasné. Protože umřel dřív, než stihl něco vykouřit.“

Pellam mu podal spis zpátky. „Rád bych viděl policejní zprávu, pokud je to možné.“

„Je mi líto. Není to materiál...“

„... určený pro veřejnost?“

„Přesně tak, pane,“ řekl Moorhouse.

„Vzal jste v úvahu i možnost, že byl zavražděn?“

„To není moje záležitost, pane. O tom rozhodují šerif se soudním patologem. Tom – to je náš šerif – odjel přibližně na den mimo město. A pokud jde o patologa..., copak tohle vám nestačí?“ Moorhouse poklepal na spis. „Okrskový lékař to zřejmě pokládal za zcela jasný případ.“

„A co to povolení?“ zeptal se Pellam.

Moorhouse se otočil na zelené koženkové židli. „Kvůli tomu jste nemusel chodit za mnou. Může vám ho vystavit náš referent.“

„Vážně?“

„Jo. Jelen vás přijde na pětadvacet dolarů. Medvědi jsou chránění. Husy...“

Pellam se usmál. „Prý jste rozhodli, že nevystavíte mé filmové společnosti povolení k natáčení.“

„Jo, takhle. Ano, to je pravda.“

„Proč?“

Moorhouse vytáhl z krabičky proužek žvýkačky, svinul ho a začal ho žvýkat. „Kdyby byl ten váš přítel zemřel při autonehodě nebo se vrhnul na silnici, aby zachránil malou holčičku, vyvěsili bychom mu vlajku a přijali zde vaši firmu se všemi poctami. Jenže ten hoch kouřil crack...“

„On nekouřil crack. Nikdy žádný crack nebral. Jezdil jsem s ním celé měsíce.“

„No, ale my u něj našli ampule s crackem – a taky marihuanu.“

„Pochybuj, že by patřila jemu.“

„Takže tam někdo přišel a hodil do hořícího auta balíček plný marihuany?“

„Jestliže ho tam policie později našla, pak ano – přesně tohle se stalo.“

„Co mi tím chcete naznačit, pane?“

Také tento muž, stejně jako většina místních zastupitelů, byl zřejmě placen za slovo „pane“. A pokaždé, když ho vyslovil, mělo toto označení v jeho ústech jiný význam.

„Žádné drogy u sebe mít nemohl.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Prostě jsem.“

„Dobře, pane, ale na tom opravdu nezáleží. Záleží čistě na našem uvážení, zda někomu povolení vystavíme, anebo ne. A my jsme se rozhodli, že to neučiníme. Nic dalšího k tomu není třeba dodávat. Jsme zcela soběstačná komunita.“

Pellam zamžoural a přemýšlel, co asi může poslední věta znamenat.

„Chci říct, že tady ten váš film nepotřebujeme, pane. Nepotřebujeme vaše hollywoodské peníze.“

„Nikdy jsem nic takového nenaznačil.“

Moorhouse zvedl ruce. „Takže to je všechno. Nic dalšího už není třeba dodávat.“

„To asi ne.“

Moorhouse se plynule usmál a podbradek se mu přitom natáhl. Otevřel zásuvku. „Tady jsme vám opatřili lístek... He, chci říct letenku, ne parkovací lístek.“

„No, ale já neodjízďím.“

„Vy...“

„Neodjízďím.“

„Hmm. Ach tak.“

„Je tady moc hezky,“ řekl Pellam. „To lístí a vůbec.“

„Sjíždějí se sem turisté z celého světa.“

„To plně chápu.“

„Takže se tady budete nějakou dobu dívat na listí?“

„No, totiž bez toho povolení jsem přišel o práci. Takže to budu brát jako takovou dovolenou.“

„Dovolenou.“ Moorhouse se zachmuřil, ale žvýkal dál.

„To je krásné. Jsem rád, že na vás naše malé městečko udělalo dojem. Ehm, ale chtěl bych vás ve vašem zájmu upozornit ještě na jednu věc. Máte tu ten svůj karavan. Který od dvou do šesti ráno nesmí parkovat v ulicích města. Takže si opatřete lístek.“ Úšklebek se ještě více napjal. „Myslím parkovací, ne letenku. Haha.“

„Nepochybuj, že se na to zaměříte.“

„Tom a jeho kluci dělají, co můžou.“

Pellam zamířil ke dveřím, ale pak se zastavil. „A to auto...?“

„Jaké auto, pane?“

Zatraceně, musím se to taky naučit říkat. Pane, pane, pane, pane... Znělo to jako ze zenu. Jako nějaká mantra.

„To auto, ve kterém Marty seděl. To, které shořelo. Pořád ho ještě máte, že ano?“

„Myslím, že už se prodalo.“

„Za dva dny?“

„Prodalo se do šrotu.“

„Ale jak to?“

„Prodat auto je snadné, pane.“

„Jenže snad bude následovat nějaké soudní řízení, ne? Povede se vyšetřování.“

„Policejní vyšetřování skončilo zprávou soudního patologa. Jestli vás to zajímá, musíte se zeptat v té autopůjčovně.“

„Děkuji vám za pomoc...“ Pellam otevřel dveře, otočil se a přikývl. „Pane.“

Meg Torrensová se opřela o židli a zaslechla dobře známé zavrzáání. Byla to nejstarší židle v celé staré kanceláři, učitelská židle z tmavého dubu, vybavená důmyslným

pružinovým mechanismem pod vyřezávanou sedačkou, které se žádná z později vyrobených židlí nikdy nemohla vyrovnat.

„Wexi,“ řekla Meg, „můžu ti slíbit, že oni se nespokojí s ničím menším než s R-jedničkou. Vždyť se jedná o clearyskou městskou zónu.“

Wexell Ambler seděl naproti ní a nešťastně se díval na plánky před sebou.

V kancelářích realitní společnosti Dutchess právě panoval obvyklý dopolední klid. V realitních firmách specializovaných na byty a obytné domy jsou nejhektičtějšími obdobími večery a soboty, přestože označení „hektický“ podle Meg ani zdaleka nevystihovalo objem obchodů v Cleary. (Ba jo, pane Pellame, v tomhle jste měl stoprocentní pravdu: lidi z Cleary opravdu nemají hromadu práce. Nikdy ji neměli a nikdy ji mít nebudou.) Malá kancelář byla vybavena třemi pracovními stoly, nestejnými židlemi, oprýskanými knihovnami a všehochutí lamp, které neustále svítily, protože stahovací roleta za oknem již rok vězela zaseknutá v dolní poloze. Kromě toho byla místnost vyzdobena zažloutlým fikusem, několika primitivními obrazy domů, které dcera jednoho makléře namalovala ještě na základní škole, a obrovskou svinovací mapou Cleary a okolí, na níž městečko vypadalo působivěji než ve skutečnosti.

Ambler plánky několikrát upravil na stole a začal je pozorně studovat. Žádná z poloh ho ovšem neuspokojovala.

Štíhlý padesátník Wex Ambler byl velmi vysoký – měřil metr devadesát. Jemné vlasy na temeni mu pomalu řídly, ale několik nepoddajných chomáčů mu stále na hlavě rostlo všemi možnými směry. Měl protáhlý obličej a neustále si musel připomínat, aby držel bradu zvednutou, protože jinak mu kůže na krku tvořila drobnou harmoniku podbradku. Hrál golf, denně uběhl tři kilometry a byl členem městské rady. Upřímně věřil (a byla to jedna z mála věcí, kterou měl společnou s většinou ostatních příslušníků místní populace), že je nejbohatším mužem v Cleary. Vlastnil Foxwood, jediný obytný komplex ve městě, a byl nejúspěšnějším realitním

makléřem a projektantem v této části okresu. (Jediným způsobem, jak mohli lidé v Cleary přijít ke skutečným penězům, byl totiž obchod s realitami nebo smrt bohatého příbuzného.)

Megina současná kolegyně, nemotorná blondýna jménem Doris, právě drobnou tužkou odškrtyvala položky na svém seznamu věcí k vyřízení. „E-hé,“ pronesla u každé vyřízení položky. Meg po ní vždy šlehla pohledem plným rozhořčení z takové nestydaté sebechvály – který ovšem Doris zcela unikl – a otočila se zpátky k Amblerovi.

„Oni vůbec nejsou...,“ Ambler chvíli hledal správné slovo, „...progresivní.“

Meg se zasmála a její výraz Amblerovi sděloval: A to jsi o Cleary zjistil až teď?

Meg Torrensová věděla, že Ambler navykládal spoustě lidí – své bývalé ženě, svým kolegům, a dokonce i úplně cizím lidem –, že jeho životním cílem není nashromáždit velké množství peněz. Na své práci nejvíce miloval podnikatelský proces. Nezáleželo mu na tom, co dělá – hlavně když měl neustále před sebou nějakou výzvu. Samotná snaha o úspěch mu přinášela více uspokojení a vzrušení než kapitálové zisky.

Přesto nyní Meg oznámil: „Podle mě je rozdíl mezi tříčtvrtěakrovými pozemky a dvouakrovými pozemky...“ Vzhlédl a začal cosi počítat. „... přibližně osm milionů dolarů. Celkem. Za všechny pozemky.“

„Jenže to je před zdaněním,“ řekla Meg vážně a zamračila se. Snažila se s Amblerem vtipkovat.

Amblera to však nepobavilo. „Ta odchylka tu bude vždycky.“

„Je to nejlepší pozemek na sever od města,“ poznamenala Meg. „Jeto...“

„Meg.“ Doris přerušila odškrtyvání. „Támhle. To je on. Zdá se, žeš ho zas tolik nezřídila.“

Meg zvedla hlavu a zadívala se na štíhlého muže v džínkách, který právě krácel po Main Street.

„Je to...?“ zeptala se.

„Jo,“ přitakala Doris.

Ambler sledoval muže upřeným pohledem. „Kdo to je?“

Doris se k němu otočila a ve tváři měla vepsáno vzrušení. „Copak jsi to neslyšel? To je ten člověk z filmové společnosti. Meg ho srazila autem.“ Usmála se na Meg a pokračovala v redukování seznamu.

„Já vím,“ řekl Ambler. „Slyšel jsem o tom. A slyšel jsem, žeš ho navštívila v jeho hotelovém pokoji.“

Meg zamrkala. Doris viditelně zpozorněla a přestala si odškrtnávat.

Ambler zavrtěl hlavou. „Chtěl jsem říct v jeho nemocničním pokoji.“

Meg zaplály oči. „Chtěla jsem vidět, jak na tom je.“

„Ale tos mi neřekla,“ utrousila Doris.

„Slyšela jsi o jeho kolegovi?“ zeptala se Meg.

„Ne.“

„O té nehodě?“ pokračovala Meg.

„O jaké nehodě?“ Ambler se na ni zadíval.

„Moc toho o ní nevím. Vím jen, že kouřil nějaké drogy a vybuchlo mu auto. Zabilo ho to.“

„Bože můj,“ povzdechla si Doris. „Tak to byl ten požár v parku?“

„Přesně tak, jo.“

Ambler mlčel a jen civěl z okna.

„Tak to máš smůlu, holka,“ pronesla Doris. „Víte, pane Amblere, když se tu ti filmaři minulý týden objevili, Meg nemluvila o ničem jiném, než jak by se mohla dostat na zkoušku...“

„Doris,“ vyštěkla Meg.

Doris se však nedala zastavit. „Meg totiž pracovala jako modelka na Manhattanu, víte? Párkrát byla i ve Vagne a Šell. A taky ve Womans Day.“

„Myslím, že jsem to věděl,“ řekl Ambler.

Doris dětinsky pokračovala: „Já vím, že ses snažila dostat na zkoušku, ale...“

„Tak dost!“

„...přejet jednoho z nich asi není zrovna ta nejlepší metoda.“

Meg se otočila k Doris a neslyšně ji počastovala slovem Krávo. Doris zamžourala a vrátila se k odškrtování.

Ambler přestal hledět na Meg, znovu vykoukl z okna a zadíval se na protější stranu ulice. Meg si toho všimla a rovněž zaostřila pohled na Pellama, který právě stál před kavárnou Marges a sundával víčko z polystyrénového kelímku s kávou.

„Co tu vlastně dělá?“ zeptal se Ambler.

„Hledali tu nějaká místa, kde by mohli natočit film,“ odpověděla Meg. „Je to tipař exteriérů.“

„Ne, já myslím, proč ještě neodjel z města. Když jeho přítel umřel...“

„No, já mluvila s Dannym,“ vložila se do hovoru Doris, „to je ten chlápek, co dělá odpolední v Marges. Říkal, že mu Betty z Moorhouseovy kanceláře říkala, že se tu ještě chvíli zdrží.“

„Vážně?“ zeptali se Meg s Amblerem současně.

„Tak to aspoň Betty říkala Dannymu.“

„Takže tu ten film přece jen budou točit?“ vyzvídál Ambler.

„To nevím.“

Meg vyhlédla z okna a přes zrcadlově obrácená písmena se opět zadívala na Pellama. Aniž by od něj odtrhla oči, řekla: „Hele, Wexi, chápu, proč to vidíš zrovna takhle, ale zkus se taky podívat na vlastnosti toho pozemku. Je prakticky rovný, takže tam nebudou potřeba žádné terénní úpravy. A kácení? Pouze čtvrtina celého pozemku je zalesněná, a to ještě smrky s mělkými kořeny. Navíc se jich nemusíš ani dotknout, pokud nechceš stavět přímo na jejich místě.“

„Já netvrdím, že ty pozemky nechci. Já jen říkám, že je nechci dělit po dvou akrech. Kdybych si mohl vybrat, rozdělil bych je na půlakrové čtverce.“

Meg se zamračila. „A co kdybys je rovnou rozsekal na patnáct krát dvacet metrů? Vypálil stromy a začal tam stavět ze škvárobetonových tvárnic?“ V jejím hlase se ozývalo rozhořčení.

Vtom si oba uvědomili, že se přou a dívají se přitom z okna. Oba se současně otočili zpátky a Ambler se postavil.

Meg se zamračila. Přemýšlela, jestli se nemohl urazit. „Musím si to ještě rozmyslet,“ pronesl Ambler.

„Měla bych na ně dalšího zájemce,“ řekla Doris.

„Koho?“

„Ralpha Weinberga.“

„Jo, toho,“ řekl Ambler. „Vy byste ty pozemky raději prodala... člověku jako on?“

„Jeho peníze nejsou o nic horší než peníze kohokoliv jiného.“

Ambler chvíli mlčel. „Teď o tom přemýšlet nemůžu. Je mi líto.“

SPÁNEK V MĚLKÉM HROBĚ/ BIG MOUNTAIN STUDIOS

ROZTMÍVAČKA:

EXTERIÉR, DEN, HŘBITOV, BOLTS CROSSING, STÁT NEW YORK

VYBÍHAJÍ TITULKY, záběry hřbitova v RŮZNÝCH CELCÍCH. Nerovné žulové náhrobky, oprýskané, rozlámané a zašlé nepříznivým počasím. Tráva je chudá, osvětlení matné a přízračné jako kosti, které jsou zde pohřbeny.

Pellam do sebe hodil bourbon a naklonil se nad psací stroj.

Před chvílí se zastavil v pohřebnictví, aby zaplatil za převoz Martyho rakve zpátky do L. A., a při té příležitosti zjistil, že všechny náklady již uhradil jistý Alan Lefkowitz. V zadní místnosti pohřebního ústavu, která vypadala spíše jako překladiště, pak strávil několik minut o samotě s Martym. Chtěl něco říct, ale nenapadala ho vůbec žádná slova. V malé kapličky vedle místnosti s rakví našel bibli a tři nebo čtyři minuty v ní hledal pasáž, která by se mu líbila. Žádná mu

však nepřípadala vhodná. Odložil tedy bibli zpátky na místo, dotkl se těžké hladké rakve a vrátil se do karavanu.

Venku se mezitím den proměnil ve větrnou noc a karavan se lehce kolébal. Pellamovi připomínal člun, přestože se sám na vodě plavil snad jen jednou nebo dvakrát v životě. Z žaludku mu vycházely hluboké útrobní zvuky. Večeře v podobě šunky s ovocnou šťávou, kterou si dal v Cedar Tap, mu příliš nesedla.

Vrátil se k malému přenosnému psacímu stroji německé výroby a začal usilovně psát dál.

...hřbitov se rozkládá na vyvýšené planině, jeden kopec se k němu svažuje od hřebene borového lesa. Na druhé straně svah pokračuje dolů k řece. Z tohoto místa se člověk dostane přímo až do města. Starý kanón je malý a přehnaně natřený, stejně jako lavičky v parku. Výklady jsou vybílené sluncem a plné starožitností, které nikdo nechce, a železářských výrobků, které nikdo nepotřebuje. Městu se zdařilo něco pozoruhodného – vstřebat únavu a proměnit ji v palivo, jež pohání tisíc maloměstských snů.

CELEK: Stožár s lankem, které o něj ve větru cinká jako zvonec.

CELEK: Burácející terénní automobil s pohonem na všechna kola a drnčícím výfukem. Uvnitř sedí MLADÝ MUŽ a šklebí se na DOSPÍVAJÍCÍ DÍVKU. Mladík je dokonalým ztělesněním obyvatele Cleary: sebevědomý usmrkanec, který se k vám chová příjemně, pouze pokud sdílíte jeho rasu a předky. Kamera sleduje automobil až k...

CELEK: Ke kameře se pomalu blíží motocykl, na němž sedí zhruba třicetiletý muž. Na muži je cosi zlověstného. Je to...

Vtom Pellama vyrušilo bouchnutí dveří za karavanem. Přes záclonku sice zahlédl světla reflektorů, ale byl natolik ponořen

do psaní, že si vůbec nevšiml, že se světla nepřesunula za zatáčku a nezmizela.

„Hej, Pellame, jsi tam? Viděla jsem světlo,“ ozval se ženský hlas.

Pellam otevřel dveře.

„Ahoj,“ řekl a pustil Janine dovnitř.

„Jen jsem projížděla kolem..., víš?“ Janine se rozesmála a položila na stůl nákupní tašku. Prohlédla si obytný prostor karavanu. „Víš, co mi to připomíná? Letadlo.“

Co je to za vůni? přemýšlel Pellam. Přišla do karavanu spolu s Janine. Představil si čerstvě pokosenou travu. Vykoukl ven, zavřel dveře a zamkl je.

„Tohle je luxus,“ poznamenal. „Ve studiu těmhle autům říkají medové vozy.“

„A proč?“

„Na to existuje několik teorií,“ odpověděl Pellam. „Ale žádnou z nich bych asi neměl příliš rozvádět.“

„Poslyš, slyšela jsem o tvém kolegovi. Moc mě to mrzí.“

„Díky.“

„Co se mu stalo?“

Pellam věřil, že zármutek se stejně jako radost nejlépe vysvětluje prostými slovy. „Autonehoda.“

„To je moc smutné. Příšerné.“ Janine se tvářila, že to myslí vážně, a Pellam přemýšlel, jestli se před ním náhodou nerozpláče. Upřímně doufal, že nikoliv. „Pamatuješ si, co jsem ti onehdy řkala o Cleary? V Leaderu se každý týden dočeš o nějaké bouračce.“ Prohlédla si Pellama a kývla směrem k jeho stehnu (Bože, na maloměstě se drby šíří až strašidelnou rychlostí). „Jak ti je?“

„Sval jsi trefila. Ale na opačné noze. Bude to dobrý.“

Žal z jejího hlasu se vytratil. Pellam jí byl vděčný, že ho vyjádřila, ale nesnažila se své emoce přehánět.

„Udělám ti masáž. Studovala jsem akupresuru.“

„Možná později. Ted' to mám ještě trochu rozbolavělé.“

Janine pozorně zkoumala karavan. Její pohled se zastavil na jedné dekoraci – byl to plakát na film Napoleon Ábela Ganze, uváděný na newyorském filmovém festivalu. Janine

se neustále lehce chichotala, jako by ji v životě neskonale překvapovala každá nová věc.

„Slyšela jsem, že se tu ten film nakonec natáčet nebude.“

„To je pravda.“

„Ale ty tu prý zůstáváš.“

„To je taky pravda. Vyhodili mě.“

„Ne! Proč?“

„Takový je Hollywood.“

„To je bída.“ Janine se však netvářila, že by to byla až taková bída. Dotkla se Pellamova ramena. „Toho filmu je mi líto, ale z tebe mám radost.“

Pellam neodpověděl.

Janine několik vteřin čekala a pak svou myšlenku opustila a rozhlédla se znovu po karavanu. „Netrpíš někdy klaustrofobií?“

„Není to tak zlé.“

„Poslyš, neruším tě?“ zeptala se Janine, přestože už seděla v malé jídelničce a chovala se v ní jako doma.

Jsou chvíle, kdy je třeba na tuto otázku odpovědět: „Ano, rušíš,“ a jsou chvíle, kdy se musí odpovědět: „Ne.“

„Ne, vůbec ne,“ řekl Pellam.

„Přinesla jsem ti dezert.“

„Dezert?“

„Vzpomínám si, že máš rád sladké. V Marges sis přece dával dort, ne? V ten den, kdy jsi mě sbalil. V pondělí.“ Janine při každé větě zvedala obočí.

„Jo, už si vzpomínám.“

Sbalil?

„Chutnal příšerně,“ dodal.

„Mohla jsem tě varovat. Ale moje dezerty příšerné nejsou.“

Zvedla tašku a vytáhla z ní malý staniolový balíček. Následně vylovila termosku, dva hrníčky a sklenici s medem.

„To je čaj. Bylinkový čaj. Z šípků a lemongrasové silice. Je velmi uvolňující.“ Janine rozbalila staniol. „A mám tu i dortíčky s hrozinkami.“

„Á, dortíčky s hrozinkami.“ Pellam si bedlivě prohlédl pochoutky a pak se zašklebil. „Počkej. Tohle jsou...? Opravdu to jsou dortíčky s hrozinkami?“

„Hmm. Jsou trochu hořké, ale to je meskal koneckonců taky, ne? Určitě stojí za ochutnání. Nejsou tak silné jako thajské tyčinky, ale zase se neprobudíš s kašlem. Máš tady talíř?“

Pellam sáhl do skříně. „Jen papírový.“

„Styd' se. Na jedno použití? Co ti příroda udělala?“ Janine nakrájela dortíčky – přinesla si s sebou i nůž. Pellam jeden ochutnal. Byl hořký a zanechával v ústech mazlavé kousky bylinek. Čaj byl příšerný, ale Pellam potřeboval Janininy trávy něčím spláchnout.

„Med?“ Janine zvedla sklenici.

„Ne.“ Pellam usrkl vývar z plevle, pohlédl na láhev whisky a ucítil pokušení. Napadlo ho však, že by si Janine mohla myslet, že výroba alkoholu je barbarský způsob zpracovávání rostlin.

„Je to vážně skvělé,“ řekl, ale to už měla Janine svůj dortíček téměř spořádaný. Pellam dožvýkal zbytek svého.

Janinin pohled upoutal text v psacím stroji. „Nevadí?“ Předklonila se a začala se zájmem číst. Po několika minutách se znovu překvapeně a dýchávičně uchechtla. „To je fantastické. Je to jako poezie. Takhle se píšou scénáře?“

„Takhle já píšu scénáře.“

„Nevěděla jsem, že jsi spisovatel.“

„Píšu scénáře, které nikdo nečte, stejně jako...“ Zarazil se. Chtěl říct: Stejně jako vy prodáváte domy, které nikdo nekupuje. Byla to dobrá odpověď, ale špatný adresát. „... stejně jako všichni ostatní v Hollywoodu.“

„Rozumím. Ale vždyť tě vyhodili, ne?“

„Je to bláznivá branže,“ řekl Pellam, aniž by to dále rozváděl.

Janine si přečetla pár dalších pasáží. „Zatraceně, Pellame. To je poezie.“

„Ten film je dobrý, ale mohl by být mnohem lepší. Jenže pokuty za svévolné upravování scénářů jsou až nechutně vysoké.“

„Víš, koho mi to připomíná?“

Renoim? Felliniho? Davida Lynche?

„Koho?“ zeptal se Pellam.

„Kahlila Gibrana.“

Cože? Pellam se pokusil o úsměv. Není to ten romantický básník? Pellam od něj nic nečetl, ale měl dojem, že se jeho verše používají na blahopřejných pohlednicích.

Janine se na něj zadívala s očima dokořán. „Vážně, vážně to myslím vážně.“

„Tak díky.“

„Ty popisy jsou fantastické.“

„Zastávám názor, že správné prostředí je další hlavní postavou filmu. Když zasadiš nějakou scénu do jiného prostředí, získáš úplně jiný film. Jako bys hlavní roli neobsadila Denzelem Washingtonem, nýbrž Wesleyem Snipesem. Mají stejné dialogy a stejnou režii, ale bude to úplně jiný film.“

Kahlil Gibran?

„Když takhle píšeš, tak proč jsi jenom tipař exteriérů?“

„Jenom?“

„Ty víš, jak to myslím.“

Pellam věděl, jak to Janine myslí. „Mám rád cestování. A nemám rád schůze. Nemám rád Kalifornii. Ani nemám vlastní oblek...“

„To zní, jako bys odříkával katechismus.“

„Ve jménu Zanucka i Goldwyna i Warnera svatého...“

„Haha. Skrývá se v tom filmu nějaké hlubší sdělení?“

„Reklamní oddělení ti řekne, že je to film o zradě a vášni. Ale v podstatě je to jen milostný příběh.“

Janine přimhouřila oči a slízla si z narůžovělého prstu med. „Myslíš?“

„Ztvárnit lásku není žádná legrace.“ Pellam si ulomil další kousek dortíčku. Necítil však žádné uvolnění, žádné

miniaturní mužičky, kteří by mu obkládali mozek vatou. Byl zklamaný.

Janine si znovu prohlížela interiér karavanu. Otevřela pár zásuvek a přikývla. „Nevadí ti to, že ne?“ Pellam však měl pocit, že je odhodlána ve své činnosti pokračovat, i kdyby jí odpověděl, že mu to vadí. Po chvíli přistoupila ke skříni, otevřela ji a začala vytahovat několik bloků s novinovými výstřižky.

V tu ránu byl Pellam na nohou a s úsměvem jí jemně sebral bloky z rukou.

„Jejda, promiň,“ řekla Janine. „Jsem trochu vlezlá, co?“

Pellam se usmál a odložil bloky stranou.

Janine se na něj chvíli dívala. „Víš, dneska jsem o tom přemýšlela. Připadáš mi děsně povědomý. Máš v sobě cosi... Nečetla jsem o tobě něco?“

„O mně?“

Janine zavrtěla hlavou. „Možná,“ řekla vážně, „to bylo v minulém životě.“

Tohle už Pellam někde slyšel.

Někdy vám lidi řeknou: „Myslím, že my dva jsme si souzeni.“

Někdy vám natvrdo řeknou: „Můžu jít s tebou v tom karavanu?“

A někdy neřeknou vůbec nic, ale dívají se na vás hladovýma a raněnýma očima. Pak je to ze všeho nejtěžší.

„Takže v minulém životě, jo?“ odpověděl. „Tys možná osidlovala Ameriku a já byl kovboj.“ Pellam převyprávěl Janine historku s Divokým Billem Hickokem.

„Zatraceně, to je paráda, Pellame. Takže on byl pistolník.“

„Jenže se jmenoval – to musím vždycky každému vysvětlit – James Butler Hickok. Ne Bill.“ Pellam přimhouřil oči a zadíval se na dortíček. Zdálo se, že se vznáší ve vzduchu. Ulomil si další kousek a snědl ho. „Ale byl to...“ Jeho mysl na chvíli přestala pracovat. Konečně Pellam

zachytil konec věty. „...příbuzný. Tedy předek. Z matčiny strany,“ dodal.

Janininy oči tančily nadšením. Vysoukala plné boky ze sedacího koutu a postavila se. Kam jde? V karavanu mnoho možností neměla. „To on jezdil s tím představením o Divokém západě?“ zeptala se. „S Annie Oakleyovou?“

„Ne, ne, ne – to byl Buffalo Bill. William Cody. Divoký Bill byl klasický pistolník. Rychle tasil a tak. Úplně jako ve filmech.“

Buffalo Bill si ho na nějakou dobu najal do své produkce, ale Divoký Bill nebyl moc dobrý bavič. Střílení lidí mu šlo líp. A tak toho nechal. Takže jsi ho možná v minulém životě znala.“

„No jo, jenže tvoje minulé životy nemusí s tvými předky vůbec souviset. Třeba jsi zrovna byl šerif, kterého Divoký Bill zastřelil, a pak ses vrátil jako...“

„On šerify nevraždil. Byl to zvěd a federální agent.“

„No dobře, tak indiánský válečník, kterého zabil. Nebo zloděj dobytka. A já možná byla indiánská squaw. A v minulosti jsme se několikrát setkali...“

Pellam se v tomto proudu myšlenek úplně přestal orientovat. Janine zmizela do zadní části karavanu. Pellam slyšel její tlumený hlas. „Tohle je krásně pohodlné.“ Ozvalo se cvaknutí lampičky nad postelí. „Máš tady útulno.“

„Snad jo.“ Pellam se nejistě přesunul směrem k ní. „Možná jsem byl milenec manželky zloděje dobytka...“ Přestal mluvit.

Janine si hověla na posteli. Pellam s úžasem zjistil, že civí na její ňadra. Janine si jeho pohledu všimla, a tak rychle řekl: „Máš hezký náhrdelník. Ten sis dělala sama?“ Ukázal na řetízek z ryzího stříbra s kulatým medailonkem v podobě měsíční tváře. Měsíc měl plaše ženský výraz.

Janine se předklonila a přidržela medailonek před Pellamem. Pellam se na něj pokusil zaostřit zrak. „Tenhle artikl jde v mé prodejně nejvíc na dračku,“ řekla Janine a zamračila se.

„Co se děje?“

„No, já ti přinesu dortíčky a čaj a ty mi ani neřekneš, abych si udělala pohodlí.“

Pellam zhasnul světlo nad postelí. Skrz žaluzie proudil do karavanu měsíční svit a jeho chladná záře byla téměř stejně jasná jako světlo lampy. „Promiň. Co mám udělat, abych to odčinil?“

„Můžeš začít tím, že mi pomůžeš zout boty.“

Janine zvedla nohu. Pellam ji chytil levou rukou za lýtko napěchované v těsné džínsovině a pravou rukou jí sevřel podpatek. Zadíval se dolů.

Janine měla na nohou kovbojské boty.

„Kolik jich chceš?“ zeptal se Billy chlapce.

Než však chlapec stihl odpovědět, Bobby řekl za něj: „Dej mu čtyři.“

„Jak že se to jmenuješ?“ vyzvídal Billy.

„Ned. A určitě si dám čtyři.“

Lívanec proletěl vzduchem jako kost ve filmu 2001 – kost, která se promění v kosmickou stanici. Tento lívanec se však po elegantním přistání na talířek z měkčeného papíru, který pod něj podstrčil Bobby, proměnil pouze v další chod chlapcovy snídaně skládající se z lívanců, klobásy, vajíček a toastu s máslem.

„Tak tohle byla naprostá paráda,“ řekl chlapec a těkal očima nahoru a dolů, aby si znovu přehrál let lívance. Billy kývl směrem k bratrovi a řekl: „Nikdo je neháže tak jako Bobby.“

A další hod. Sedmnáctiletý kolohnát nakonec neměl k snídani čtyři lívance, ale plných pět.

Pochvalu svého talentu přijal Bobby ostýchavě, ale potěšené, aniž by cokoliv dalšího dodal. Otřel si ruce do zástěry s logem firmy Kiwanis.

Billy a Bobby byli pětatřicetiletá dvojčata. Měřili přibližně stejně jako chlapec – něco málo pod metr osmdesát – a vážili necelých devadesát kilo. Na těle však měli méně svalů než chlapec. Tmavé vlasy si oba česali á la Carnaby,

tedy s dlouhou ofinou. Nad ušima se jim jemně kroutily. Oba si je pečlivě myli dehtovým mýdlem a oběma voněly lékařskou vůní. Byli oblečeni v hnědých odstínech, pouze Bobby měl na sobě bílou košili, protože dnes dělal kuchaře v Kiwanis Breakfast. Billy, který se zde jen tak potloukal a vypomáhal každému, kdo právě pomoc potřeboval, měl na sobě béžovou košili s krátkými rukávy a potiskem, který připomínal články řetězu.

„Kolik je vlastně hodin?“ zeptal se chlapec a díval se přitom na velké lesklé hodinky (zřejmě dárek k narozeninám, pomyslel si Billy).

„Bude jedenáct.“

„To už máme skoro padla,“ konstatoval Bobby. Rozhlédl se po místu dnešní snídaně – sklepě Prvního presbyteriánského kostela v Cleary – a ukázal k nejbližšímu stolu prostřenému papírovým ubrusem. „Co kdyby sis sedl támhle? Za chvíli přijdem za tebou.“

„Jo, jasně,“ řekl Ned a otočil kulatou, doruda vydrhnutou tvář ke stolu, na který oba bratři ukazovali.

Bobby připravil sobě a bratrovi talíř s klobásou a lívanci, které opatlal máslem. Sobě přidal dvě klobásky navíc a nakonec nastříkal na oba talíře sirup.

Zavolal přes místnost Earla Gibsona, ředitele společnosti Cleary Bank & Trust a prezidenta firmy Kiwanis, a zeptal se ho, jestli už mohou skončit s prací a dát si něco k jídlu. Earl přišel až k nim, potřpal jim vlhkýma rukama a řekl: „No jasně.“ Nato oběma poděkoval za skvělou práci. „Jak to děláš, že od tebe tak chutnají, Roberte?“

Bobby mrknul na chlapce a odpověděl: „Když je vyhodím do vzduchu, jsou zkrátka nadýchanější.“

„Dělá je opravdu výborné, pane Gibsone,“ sdělil Ned Earlovi.

„Kuchtíci, třeste se,“ řekl Billy. „Ve městě je můj brácha Bobby.“

Všichni se rozesmáli a dvojčata se posadila k chlapci.

Billy i Bobby milovali dobročinnost. Oba dělali trenéry v dětské lize a oba se pravidelně angažovali v Clearyském chlapeckém klubu a v Klubu mladých amerických farmářů. Ze všeho nejraději však pracovali pro společnost Fall Kiwarvis Pancake Breakfast, pořádali letní opékání na rožni, a přestože nebyli ženatí a neměli děti, účastnili se také pravidelných večeří rodičovského sdružení (kombinaci jídla a dobročinnosti se podle jejich názoru nemohlo nic vyrovnat).

Ned zase patřil k teenagerům, kteří dokážou snadno konverzovat s dospělými – zvláště s dospělými, jako byla dvojčata –, vyznal se ve sportu a byl dost smělý na to, aby občas přidal k lepšímu nějakou židovskou anekdotu nebo vtip o dívčích ňadrech či menstruaci. I přesto byl nyní Nedův monolog v plném proudu, než mu dvojčata začala věnovat pozornost.

„Fíha, slyšel jsem, že to bylo něco šíleného. Sid je sice někdy trochu divnej, ale jinak je docela fajn – jel zrovna kolem a viděl ten mrak.“

„Mrak?“ zeptal se Billy s ústy plnými lívanců.

„Jo. Mrak kouře. Říkal, že byl totálně černý. Myslel jsem si, že ze mě dělá pitomce, vážně. Povídám mu: Hele, promiň, promiň, ale z benzínu určitě nejde černý kouř. Jenže pak mně došlo, že to nejspíš byly pneumatiky. Slyšeli jste o té nezákonné skládce v Jersey? Leží tam zhruba milion pneumatik, které chytly a nikdo je nedokáže uhasit.“

„To mi ňák uniklo,“ řekl Bobby. Zamračil se. „Tys o ní slyšel?“

„Neslyšel,“ odpověděl Billy.

„Takže jsem se v tom parku zastavil,“ pokračoval Ned. „Byl tam Stan a nechtěl nás pustit moc blízko. Tělo už bylo pryč a zůstalo tam jenom to auto – měli byste ho vidět. Totálně na maděru. Hrůza!“

„Já jsem o žádném autě neslyšel,“ řekl Bobby. „Co se stalo?“

„Ten chlápek tam fetoval nebo kouřil crack,“ odpověděl Ned. „A auto mu vybuchlo jako M-osmdesátka. Co to vlastně přesně znamená fetovat?“

Bobby pokrčil rameny, dojedl lívance a sebral půlku dalšího z bratrova talíře. „Nevím.“

„A co se tomu chlapovi stalo?“ zeptal se Billy.

„Uhořel,“ řekl Ned. „Jako když opékáte párek.“ Zašklebil se a zvedl klobásku na bílé plastové vidličce. Strčil si ji celou do úst a pomalu ji začal žvýkat.

„To byl ten člověk z filmové společnosti, že jo?“

„Jo,“ odvětil Ned, „a myslím, že tím přišli o šanci natáčet ten film v Cleary. Ten druhý tu ale ještě zůstal. Ten jeho kámoš.“

„Taky bych si rád zahrál ve filmu,“ konstatoval Billy.

„Jo, oba byste mohli hrát spolu!“ přitakal Ned. „Myslím, že dvojčata jsem ještě ve filmu neviděl.“ Nabral prstem z talíře sirup a pomalu ho slízl. „Podle mě by bylo supr zahrát si v nějakém filmu. Ale víte, co by mi na tom vadilo?“

„Netuším.“

„Tak o tom zkuste přemýšlet. Přece milostný scény, ne? Když se nějaký chlap cucá s Sharon Stoneovou nebo Kim Basingerovou nebo nějakou šťabajznou, musí se mu přece hned postavit, nebo ne?“

„Nejspíš jo,“ řekl Bobby.

„Teda, to pak musí být totální trapas. Asi bych se snažil myslet jenom na tu roli nebo na něco jiného, ale vsadím se, že by se mi stejně postavil. Panejo, a co kdybych se přede všema udělal, když bych ji líbal? To bych asi chcípнул hanbou.“

Dvojčata se na sebe podívala. Žádný z bratrů nevypadal na to, že by za podobných okolností skončil.

„Myslím, že by byla docela švanda, kdyby se ten film natáčel tady. Pak by sis zašel třeba do toho multiplexu v Osborne a na plátně bys uviděl naši Main Street.“

„Jo, a víte, co by bylo skvělý?“ přidal se Ned. „Když se líbají na plátně, tak vás holka musí líbat, i když si třeba myslí,

že jste magor. Je to zkratka ve scénáři, takže ji můžete chytit, a když režisér řekne: Spusťte to...“

„Akce,“ opravil ho Bobby.

„Jasně, tak: Akce, strčím jí jazyk do pusy a hotovka! A ona se s tím musí smířit. Musí vypadat, jako že si to taky užívá.“

„Jenže pak zase budeš mít tu svou erekci,“ řekl Bobby, „a bude to trapas.“

„Zbylo z něj vůbec něco?“ zeptal se Billy.

„Z čeho?“ Ned olízl vidličku.

„Z toho auta.“

„Jen kovové části. Byly celé pokroucené a ohořelé, ale...“

„A kde je to auto teď?“ zeptal se Billy.

„Chtěli jsme se na něj s Jimmym trochu mrknout,“ odpověděl Ned. „Stojí v Sillmans Garage. To oni mu ho půjčili.“

„Jakou podle tebe může mít cenu?“ zeptal se Bobby.

„Cenu? Je totálně zničené. Ze zadní půlky skoro nic nezbylo. Ale motor by mohl být v pořádku.“

Bobby pohlédl na bratra. „Možná bychom se na něj mohli mrknout.“

„Za to nic nedáme.“

Bobby se zadíval na Nedův prázdný talíř. „Hele, chceš ještě?“

„Už je zavřeno,“ poznamenal Ned.

„Pro tebe tu kuchyň zase otevřem.“

„Tak jo, ale jen lívance a klobásky. Vajíčka už nechci.“

„Hned to bude,“ řekl Bobby právě ve chvíli, kdy se Billy chystal vyslovit totéž.

Dům Wexella Amblera stál na Barlow Mountain Road jižně od Cleary. Jeho pozemek se mírně svažoval až k vodní ploše, které byla na místních mapách označována jako jezero, přestože se ve skutečnosti jednalo o pouhý rybník. Před sto lety chtěl hartfordský pojišťovací magnát Samuel Bingham překvapit svou ženu tím, že jí dá ke čtyřicátým narozeninám něco, co ještě nemá, čímž mu ovšem mnoho možností

nezbývalo. Všiml si však jednoho nízko položeného místa na jejich sedmdesátiakrovém pozemku a něco ho napadlo. Nechal vykopat tři stovky jabloní a přehradil malý potůček, který jejich pozemkem protékal.

Výsledkem bylo mělké a zaplevelené jezírko o rozloze deseti akrů, které dnes obklopovaly podobné domy, jaký vlastnil i Ambler: půlmiliónové budovy v koloniálním a současném stylu (Amblerův dům z roku 1746 zde byl ze všech nejstarší). Amblerova bývalá manželka provedla na pozemku terénní úpravy, takže byla celá plocha prostá a úhledná. Bolehavy poprášené pylem, azalky, rododendrony, zimostrázy. Tulipánů a jednoletek se paní ex-Amblerová vzdala („Ty zatracené srny si z nich dělají hlavní chod,“ pronesla tehdy pisklavě.).

Ambler nyní stál u břehu tohoto rybníka, švihl udicí tam a zpátky a snažil se hodit drobnou mušku do žluté plastové obruče, která plavala na vodě o deset metrů dál. Při každém švihnutí pružnou udicí se zdálo, že se konečně přiblížil k cíli, ale nad vodou kroužil nepravidelný vánek a Ambler ho nedokázal správně kompenzovat. A přestože celý život lovil a často chytal ryby na naviják, muškaření se věnoval teprve rok a stále zjišťoval, že je to neskutečně obtížné. Přesto však v této činnosti trpělivě pokračoval a soustředěně se zaměřoval na obruč, která přes jeho brýle se žlutými čočkami vypadala bílá. Po chvíli se za ním ozvaly pomalé kroky. Byly úmyslně hlasité (a Ambler dospěl k závěru, že mužské) – někdo k němu kráčet těžkopádněji, než bylo nutné, aby svůj příchod ohlásil a nepolekal Amblera.

Ambler se ohlédl přes rameno a spatřil mladého muže. „Marku.“

„Nazdárek, Wexi.“

Muž měl na sobě modré džínsy, kostkovanou bundu, modrou vestu a pracovní boty. Táhl mu na třicítku a byl lehce podsaditý. Jeho tenké rty byly zkrouceny do upřímného úsměvu a jeho světlý knír byl až provokativně poddajný. Na hlavě měl muž krátký sestřih s pěšinkou uprostřed. Obleče

ho do polyesterového obleku a máte typického vedoucího prodejny Kmartu. Na obchodního zprostředkovatele, kterým ve skutečnosti byl, rozhodně nevypadal. Ambler neměl mladého muže nijak zvlášť v lásce, ale na druhé straně od doby, kdy si Marka najal, se jeho stavební firma prakticky úplně přestala potýkat s problémy se zaměstnanci a nesplacenými pohledávkami.

Mladík žvýkal tabák a Ambler doufal, že si každou chvíli nevkusně odplivne a on ho za to bude moci vyplísnit. Mark ovšem žmoulal tabákovou kouli v ústech jako nadhazovač New York Yankees a spokojeně se díval na jezero.

„Berou?“ Byla to jen řečnická otázka. V tomto jezeře žili pouze hadi, želvy a řasy a každý to věděl. „Ne.“

„Trochu jsem se poptával. Zdá se, že je to v pohodě. Myslím s tím chlápkem.“

„Prý tady zůstává.“

„To ano.“

„Ale proč?“

„Chce si zjistit pár věcí o smrti svého kámoše.“

„Zatraceně.“

„Nemusíš se bát, Wexi.“

„Opravdu tě přitom nikdo neviděl?“

„Ne. Tím jsem si jistý.“

„Jak jistý?“

Mark byl naprosto trpělivý. Bylo zvláštní, jak klidní a vyrovnaní mohou být opravdu nebezpeční lidé. „Nikdo mě neviděl.“

„Když jsem slyšel, že to auto shořelo, myslel jsem si, že se ty stopy zničí.“

„Zabalil jsem ty věci do staniolu. Našly se v přihrádce spolujezdce. To možná pomohlo.“

„Pomohlo? Jak to myslíš?“

„Nemyslím pomohlo v kladném slova smyslu. Myslím to tak, že ty věci neshořely. Byla v nich marihuana a pár ampulí cracku.“

„A ses si jistý, že ten tvůj telefonát šerifovi nemůžou nějak vystopovat?“ zeptal se Ambler rychle, jako by nechtěl slyšet detaily. „Možná by mohli provést hlasovou analýzu.“

„Takové vybavení Tom nemá, Wexi. To přece víš. Kromě toho byl zrovna u holiče, takže jsem mluvil s Gladys. Ta ani nepozná můj hlas. Říkala, že jsme ho při tom viděli dva.“

„Neměl jsem Moorhouseovi říkat, aby nechal to místo zaorat.“ Amblera napadlo ještě něco jiného. „A co ty otisky?“

Mark neříkal nic. Jen civěl na řadu pestrébarevných stromů na druhé straně rybníka.

„Promiň,“ řekl Ambler. „Určitě ses o to postaral. Ale já si prostě myslel, že Pellam odjede. Trochu mě to znepokojuje.“

Muška opět dopadla vedle a zachytila se v rákosí. „Zatraceně,“ ulevil si Ambler. Vytáhl komplikovaný rybářský nůž s odstraňovačem háčků a škrabkou na šupiny. Chystal se přerezat vlasec, ale pak ho napadlo, že se do něj možná zamotala divoká husa. Na nohou měl ovšem boty L. L. Bean v ceně dvou set dolarů a neměl tušení, kam zašantročil rybářské. Povzdechl si a vyrazil do jezera, aby uvolnil vlasec. Pod nohama ucítil jemné bahno a kolem stehů mu začaly stoupat bublinky.

„Chceš, abych to udělal za tebe?“ zeptal se Mark.

„Ne,“ řekl Ambler.

Nejistě odkráčel do rákosí, uvolnil mušku a pomalu se vrátil na břeh.

„Já vím, co je to za člověka.“

„Kdo?“

„Ten chlap od filmu. Neodjede, dokud mu někdo neodpoví na otázky.“ Ambler si povzdechl.

„Ty ho znáš?“

„Znám tyhle typy,“ řekl Ambler netrpělivě.

Mladý muž se opět rozhlédl po jezeře a zadíval se na hejno divokých hus, které se právě chystalo přistát. V očích měl zadumaný pohled – jako by teď chtěl ze všeho nejvíce mířit na hejno z dlouhé brokovnice na třímetrovou vzdálenost. „Chceš, abych se na něj zaměřil?“

„Ano, chci.“

Uplynula chvíle ticha. Kolem proletěla labuť. Ambler věděl, že přestože jsou tito ptáci krásní, jsou to zároveň zatracení parchanti.

„Přeješ si ještě něco?“ zeptal se Mark nakonec.

Ambler se na něj podíval, pak si klekl a začal rozplétat zamotaný rybářský vlasce.

„Vy tady půjčujete auta?“ dotázal se Pellam mladého muže.

Mladík měl na sobě kombinézu a stál pod žlutým monte carlem zvednutým do výše hlavy. Garáž se skládala ze dvou kójí a malé kanceláře a celá páchla vazelínou, benzinem a spálenou kávou. Pellamovi začaly z výparů slzet oči.

„Ano, pane.“ Mladík právě měnil olej a kromě nehtů neměl nikde na těle ani skvrnku špíny.

„To je umění, zůstat takhle čistý.“

„Zas tak tvrdě nepracuju.“

Pellam zívá. Byl unavený. Postele v karavanu jsou malé a Janine byla velká dívka. Kromě toho se ukázala jako energická milenka. A taky trochu zoufalá. Pellamovi lezlo na nervy, jak mu pořád opakovala, jak moc se jí sex s ním líbí a jak je dobrý milenec. Nevěřil, že jsou ženy schopny dosáhnout za dvě hodiny tolika orgasmů. Alespoň ne v obytném prostoru karavanu winnebago.

Uprostřed noci se probudil a zjistil, že Janine pláče. Zeptal se jí, co se děje, a ona mu nasupeně odpověděla, že by to nepochopil. Pellam vycítil, že se teď od něj žádá, aby se z ní snažil vypáčit odpověď, ale místo toho usnul a probudil se až v sedm hodin, kdy Janine přistihl při drancování malé ledničky. Připravila k snídani obrovskou omeletu, kterou ona snědla z hladu a on ze zdvořilosti.

„Vy jste Sillman?“ zeptal se nyní Pellam upraveného mechanika.

„Ne, pane, já tu jenom pracuju.“

„Ale šéfuje tady nějaký Sillman, ne?“

„Ano, pane, ale ten je teď na Floridě.“

Pellam přešel k přední části kóje a znovu začal hledat ohořelou karoserii. Nebyl si jistý, jestli ji chce vidět. Bylo to však úplně jedno, protože ačkoliv v garáži viděl spoustu vykuchaných aut, nikde nenašel žádné ohořelé trosky.

„To vypůjčené auto, které pak shořelo, prý pocházelo od vás. Víte, které myslím?“

„Jo, jo. Bylo to příšerné, že?“

„Víte, co se s ním stalo?“

„Ještě včera tady stálo. Táhle vzadu. Ale pak se prodalo.“

„Prodalo?“

„Přesně tak, pane. Na součástky.“

Zase to pane... „A neříkal vám někdo z pojišťovny, že ho ještě nemáte prodávat?“

„Mně?“

„No, nebo někomu.“

„To nevím, pane. Mně nikdo nic nezakazoval. Slyšel jsem, že se pan Sillman už s rodinou toho chlapce vyrovnal. Zaplatil jim slušné peníze. Prý sto tisíc.“

Hernajs, na město, ve kterém jako by nikdo nikdy nespíchal, probíhají některé věci zpropadeně rychle.

„A proč se s nimi Sillman vyrovnával? Vždyť všichni říkají, že to byla vina toho chlapce.“

„Já nejsem právník, pane. Jenom mechanik.“

„Víte, kdo ten vrak koupil?“ zeptal se Pellam.

„Ne.“

„A kdo to bude vědět?“

„Sillman. To on to auto prodával.“

„Myslel jsem, že je na Floridě.“

„V Clearwateru.“

„Ale říkal jste...“

„No, on odjel až v poledne.“

„A to je všechno, co o tom víte?“

„Zhruba všechno, pane.“

„A kdy se Sillman vrátí?“

„Nejspíš až příští měsíc.“

„Vím, že je to pitomá otázka, ale nevíte náhodou, kde bych ho mohl sehnat?“

„Clearwater je velké město.“

„Jak říkám, je pitomá. Takže měsíc, hm? To vždycky jezdí na dovolenou na tak dlouho?“

„Docela často.“

„Takže taková garáž...“ poznamenal Pellam, „musí docela slušně vynášet, když si člověk může vzít měsíční dovolenou.“

„Byl byste překvapen, pane. Mimochodem, máte prima karavan. Nechcete vyměnit olej?“

„Dneska ne,“ řekl Pellam.

Pellam přistoupil ke třem mužům, kteří hráli poker v motelu Hudson Inn – v zadní části baru páchnoucího kyselou kaší a pivem. „Nevadí, když si k vám přisednu?“

Hráči byli zpočátku trochu nesví. Pak však Pellam objednal každému vysokou láhev budweiseru, a když jim objednal druhou, atmosféra se poněkud uvolnila. Nejprístupnější ze všech byl Fred. Táhl mu na sedmdesát a měl růžolící svráštělý obličej. Nebyl to bývalý farmář, jak by se u něj dalo očekávat, ale celý život pracoval na železnici, aby před deseti lety odešel od firmy Amtrak do předčasné penze. Pětačtyřicátník Pete byl pojišťovací agent, který měl kancelář ve svém domě asi kilometr a půl od města. Ještě před prvním rozdáním karet začal Pete hltat každé slovo, které Pellam vyslovil. Až příliš často s ním souhlasil a horlivě přitakával. Nesčetněkrát řekl: „Počkej!“ a Pellam pak musel svá slova opakovat, dokud neměl Pete jistotu, že všemu správně rozumí. Posledním z trojice hráčů byl Nick. Bylo mu jedenadvacet a slynul stejnou blazeovaností jako vše, co kdy město Cleary stvořilo. Neustále koulel očima a říkal: „Hóóóvno!“ Kromě toho obšťastňoval okolí potouchlými úsměvy, které – jak Pellam usoudil – možná nakonec nebyly tak hloupé, jak vypadaly. Byly jen součástí topografie Nickova obličej. Pellam Nicka otipoval jako člověka, který se teprve hledá – jako úspěšného zadáka středoškolského

fotbalového týmu, který se co nevidět vrhne na kariéru a střelbřitě u toho ztloustne.

Fred sdělil ostatním, že Pellam je potomkem slavného pistolníka. „Divokého Billa Hickoka.“

Pellam na chvíli zavřel oči. „Kde ses to, ksakru, doslechl?“

Fred pokrčil rameny. Peteovi se o pár milimetrů rozšířily oči a řekl: „Láry fáry.“

„Sázím pět babek,“ oznámil Nick.

Od Janine, samozřejmě. Muselo to být od Janine. „Jasně,“ řekl Pellam. „Sázím deset.“

„Hej, já ten film viděl,“ prohlásil Pete. „Kdo to v něm jenom hrál? Jimmy Stewart? Už si nevzpomínám. Divokej Bill byl jedním z nejlepších střelců na celém Divokém západě. Klasickéj pistolník. Zastřelil..., koho to jenom zastřelil? Už si nevzpomínám. Možná Billyho Kida. Akorát..., bylo to neskutečné. Deset babek. Zastřelil ho zezadu... Eh, hele, promiň, Pellame.“ Pete sklopil oči a začervenal se svému faux pas.

„Kristepane, Pete, vždyť já toho chlápka vůbec neznal.“

„Jo, no jasně.“

„Takže deset dolarů,“ ohlásil Fred. „Zastřelil ho zezadu. Hele, Pellame, to proto sedíš čelem ke dveřím?“

Pellam se zasmál a řekl: „Ne.“ Nehodlal Fredovi vysvětlovat, že si toto místo vybral, protože z něj měl výhled přes ulici do okna realitní kanceláře Dutchess, v níž seděla Meg Torrensová. Její halenka byla sice skrz sklo rozmazaná, ale i přesto dobře patrná navzdory tlumenému světlu v kanceláři. Pellam dospěl k závěru, že právě tato realitní makléřka ho může nejlépe informovat o obsazení rolí v clearyském dramatu a může mu i prozradit, kdo mohl mít zájem na tom, aby se zde žádný film netočil.

„Zastřelil ho zezadu? Člověče, to je teda podlost,“ řekl Nick a hodil do hry hrst žetonů. „Tak se ukažte.“

Hráli asi hodinu, během níž Pellam uvážlivě prohrál padesát dolarů, většinou ve prospěch Freda.

Pete na něj stále civěl otravně horlivým způsobem, když mu Fred řekl: „Haha, Pellame, ty seš mi teda hráč. Dostal jsi někdy smrtelný karty?“ Otočil se k Nickovi. „Víš, co to je?“

„Co? Nějaká kombinace, která přebije úplně všechno, třeba i královský flush?“

„Přesně tohle měl Divokej Bill v ruce, když ho zastřelili. Tři esa a dvě osmičky. Dostals to někdy, Pellame?“ Fred urovnal svou bohatou zásobu otlučených žetonů.

„Nevzpomínám si.“

Když Nick vstal a odešel se vymočit, zeptal se Pellam Freda s Petem: „Měl bych jednu otázku. Řekněme, že by měl někdo auto na padrť. Kde by ho tady mohl prodat na součástky?“

„Pojízdný?“ zeptal se Fred.

„Ne, úplný šrot.“

Oba místní muži na sebe pohlédli. „Pár takových míst tady je,“ řekl Pete. „Já bych s tím zašel za Stanem Grodským na silnici devět.“

„Je to židák,“ namítl Fred. „Obere tě.“

Pete se znovu začervenal. „On se ptal, kdo tu kupuje auta do šrotu. A Stan je kupuje.“

Fred se otočil k Pellamovi. „Obere tě.“

„Já jsem tam náhodou jednou udělal dobrý obchod,“ nedal se Pete.

„To tvrdíš ty.“

„Jo? Já tam jednou koupil sto pytlů plážového písku po třech dolarech.“

„Jenže čtyřicetilibrovky, a ne šedesátilibrovky. A kolik ho bylo na dně ztvrdlého?“

„Právě že moc ne.“

Fred se zašklebil.

Když si Pellam přesto zapsal obchodníkovu jméno, Fred se tvářil všelijak. „Je tu i pár dalších. Třeba obchod s vojenskýma a námořníma potřebama na sto šestce. Je to asi pět kilometrů severně odsud a patří to Billu Sheckerovi.“

Pete zběsile uvažoval. „Jo, a pak je tu ještě R&W. To je taky na devítce. Jo, myslím, že jo. Na devadesát dvojce to být nemůže.“

Fred přikývl. „Jo, vidíš, na ty jsem zapomněl.“

Mezitím se z toalety vrátil Nick. Stůl již byl poset lahvemi a vypadal jako leskle hnědý les. Barman pár lahví odnesl a muži se znovu pustili do hry. Pellam sledoval, jak zpod Nickových mohutných rukou vyletávají karty.

Hráli ještě asi dvacet minut a pak Pellam zahlédl na druhé straně ulice nějaký pohyb. V příšeří se to nedalo s určitostí říci, ale klidně to mohla být pohledná blondýna v bílé halence, tělových punčocháčích a přehnaným nánosem líčidla na tváři, která za soumraku zamyká realitní kancelář na malém městě. Pellam se chvíli díval na tři spodky v ruce, pak složil karty a postavil se.

Ostatní u stolu na něj zvědavě pohlédli.

„Jsem vyřízený.“

„Prohrávat peníze není nic snadného,“ poznamenal Fred.

Nick se zamračil. Na odchod bylo ještě brzy. Pellam porušoval hráčský protokol. „No, jak myslíš.“

„Možná se tady zastavím zítra.“

„Můžeš přijít kdykoliv,“ řekl Pete. „Kdykoliv. Rád bych znal tvůj názor na to, o čem jsme se předtím bavili. Však víš.“

Pellam neměl tušení. „Jasnačka. Hezký večer, pánové.“

Než dorazil na chodník, Meg stačila zamknout kancelář a právě mířila ke svému autu.

Vtom vedle sebe ucítil čísi přítomnost. Vylekalo ho to. Kdosi ho popadl za rameno.

Vzápětí ho Janine políbila na krk. „Tady Sharon Stoneová.“ Přitiskla si jeho bicepsy na prsa. „Právě jsem zavřela prodejnu a chtěla jsem se zastavit u tebe v karavanu a pozdravit tě. Jak se daří, miláčku?“

„Daří se dobře,“ řekl Pellam a přinutil se nehledět za vzdalující se postavou Meg.

Janine opatrně stiskla jeho stehno, aby mu zbytečně nemačkala modřinu, a řekla: „Včera večer jsi vypadal hůř.“ Potměšile se ušklíbla. „Říkala jsem si, lásko, že jsi ještě nebyl u mě doma. Zastav se a já ti udělám večeři. Jestli chceš, klidně ti i upeču maso.“

„Co třeba někdy jindy? Musím poslat do studia balík. Budu pracovat celou noc.“

„Já mám zítra kurz asertivity a pozítří ženský kroužek krizového chování. Možná bych mohla... A sakra, pak se u mě má zastavit starej. Chce mi prý ukázat svou novou motorku...“ Janine odstoupila a zkoumavě si prohlédla Pellamův obličej. „Hele, nežárlíš, že ne?“

„Ani trochu.“

„Hodnej kluk.“ Sevřela Pellama pohledem jako do svěráku a pak se náhle předklonila, pootevřela rty a políbila Pellama na ústa. Pellam se na okamžik překvapeně odvrátil a pak polibek opětoval.

„V sobotu je zas jablkový festival a já tam budu mít stánek,“ řekla Janine. „Takže co v neděli?“

„Jasně. Prima.“

Kde je Meg? Pellam ji ztratil. Zatraceně, proč má na sobě zrovna černé sako? Takhle ji už těžko zahlédne. Podíval se zpátky na Janine, která právě říkala: „A ne že dostaneš křeče jinam než do pravé ruky.“ Dovádivě ho plácla po čelisti, ale udeřila ho přitom kostí o kost a Pellam překvapeně zamrkal. „A hlavně nás nenechej čekat,“ pokračovala Janine. „Máma nemá ráda, když musí na někoho čekat.“

„Ano, drahoušku.“ Pellam se usmál a vychutnával si svůj sarkasmus.

Nedaleko od nich nastartovala toyota Meg Torrensově. Pellam zaslechl zvuk motoru a po chvíli viděl, jak z parkovacího místa vyjíždí šedé auto. „No, moc mě to mrzí,“ řekl, „ale musím už jít pracovat. Takže v neděli?“

„Prodejnu zavírám ve čtyři. Můžu se pak zastavit u tebe v karavanu. Pojedeme domů společně. Co ty na to?“

„To zní skvěle.“

Pellam políbil Janine na tvář a rychle se od ní odtrhl. Jakmile však vyrazil k toyotě, auto vystartovalo pryč. Koncová světla se zableskla v ostré zatáčce a Meg Torrensová zmizela.

„Sakra.“

Pellam zpomalil chůzi, pak se zastavil a zamířil zpátky ke karavanu.

Přemýšlel o automobilových skládkách.

Došel na konec opuštěné ulice a odbočil za roh do boční uličky, kde parkovalo jeho winnebago.

Přemýšlel, že si dá něco k jídlu.

Přemýšlel, že...

Téměř do toho auta vrazil. Přímo před ním stála malá šedá toyota.

Pellam položil ruce na střechu a sklonil se k okénku, za nímž seděla Meg Torrensová s oběma rukama na volantu a pohledem upřeným přímo před sebe. „Jste sám?“

„Ne. Jsem s vámi.“

„Myslela jsem, že třeba máte schůzku.“

„Schůzku?“

„Copak jste nemluvil s...“ Meg chvíli přemítala, ale pak v ní zvítězila zlomyslnost, „...se slečnou 1969?“

„Jen pracovně,“ řekl Pellam.

„Aha. Pracovně.“

„Nemáte chuť na skleničku?“ zeptal se Pellam.

Věděl, že ho Meg odmítne, ale byl zvědavý, jakou formu přitom zvolí. Existuje tisíc různých způsobů, jak může žena odmítnout muže, a každý z nich znamená něco jiného.

„Nemůžu. Dneska večer jdu s holkama ven. Na bridž.“

„A co poker? Znáš jednu pokerovou společnost přímo tady v ulici.“

Meg se zasmála. Uplynula chvíle ticha. „Chtěla jsem vám říct, že je mi líto, co se stalo vašemu příteli. Slyšela jsem o té jeho nehodě.“

„Děkuji.“

„A taky jsem se chtěla omluvit.“

Pellam zvedl směrem k Meg obočí a ona dodala: „Za tu návštěvu v nemocnici.“

„Ale né. To já jsem se choval nepředloženě,“ řekl Pellam. „Nesnáším nemocnice. Mám z nich blbou náladu.“

„Ne...“ Meg se zadívala na tachometr. „Byla jsem nevycválaná.“

Kolem projelo nadupané sportovní auto, na chvíli se střelením z výfuku zpomalilo u semaforu, aby vzápětí znovu vyrazilo vpřed.

„Je v tom něco jiného,“ přiznala Meg.

Pellam se usmál. „Vážně?“

Meg polkla a jako by se proti Pellamově flirtování snažila nějak obrnit. „Pozval jste mě úplně na poslední chvíli. Ale nechtěl byste ke mně přijet na večeři?“

„No, jestli vaříte stejně, jako řídíte auto...“

Meg vytřeštila oči a přemýšlela, jak by se její nabídka dala vzít zpátky. Pellam viděl, jak se jí hlavou zběsile honí myšlenky. Nakonec se však rozhodla, že zpátečku nezařadí. „Tak kolem osmé. V tomhle koutě světa je to mimořádně pozdní hodina. Většina lidí už odchází na kutě.“

„Přinesu nějaké víno.“

„Ne, to nemusíte.“

„To není problém.“

Meg mu sdělila, jak se dostane k jejímu domu. Pellam si zapsal trasu do paměti a hlasitě ji zopakoval. „Takže zatím,“ řekl a zašklebil se. Meg nastartovala motor, Pellam odstoupil a Meg vyrazila do křižovatky takovou rychlostí, že jí od kol odletěl štěrka. Celou dobu měla sešlápnutou spojku a zařazenou rychlost. Plánovala rychlý únik.

Nakonec se ohlédla, beze stopy úsměvu Pellamovi zamávala a zmizela v temnotách.

Meg Torrensová vařila omáčku z čerstvého kopru a poslouchala, jak se její manžel nahoře pomalu pohybuje.

Keith Torrens s oblibou večeřel ve slavnostním oděvu.

Právě teď si nejspíš ukládá oblečení na postel. Pravděpodobně to pochytil z nějaké epizody Mistrovského

divadla. Kdyby se prakticky kterýkoliv jiný občan města Cleary zmínil, že se na večeri speciálně obléká, vypadal by jako idiot. Případně by se to bralo jako dobrý vtip. U Keitha však byla taková formálnost zcela přirozená. Meg to připadalo okouzlující. Keith byl někdy náladový a záдумčivý. Ale byl to vědec. Byl geniální. Jeho mysl se naprosto lišila od myslí všech ostatních.

Meg měla ráda bystré muže.

Měla ráda formální muže.

Měla ráda úspěšné muže.

A Keith byl přesně takový. Meg nikdy nepotkala nikoho, kdo by byl svému podnikání tak oddán jako její manžel. Keith si vždycky přál mít vlastní podnik. Snílek Keith. Dokonce i když zastával funkci ředitele oddělení výzkumu a vývoje ve firmě Sandberg Pharmaceutical nedaleko od Poughkeepsie (což nebylo právě místo, nad kterým by měl ohrnovat nos, jak mu Meg nesčetněkrát připomínala, když vroucně toužil dát ve firmě výpověď), byl Keith Torrens posedlý myšlenkou, že si založí vlastní firmu.

Zpočátku si nebyl úplně jistý, za který konec by to měl vzít. Nejprve uvažoval o poradenské firmě. Jenže ta až příliš zaváněla problémy s propuštěným středním managementem. Poté si pohrával s myšlenkou komerční výzkumné laboratoře. Jenže taková práce zase přitahovala nuly a zkosnatělé akademiky a navíc – což bylo horší – nemohla Keithovi poskytovat příjmy, po nichž toužil stejně horečně jako po jmenovce na dveřích kanceláře prestižní firmy.

A pak jednoho dne před dvěma lety přišel domů a oznámil, že to udělá.

„Uděláš?“ zeptala se tehdy Meg nejistě.

„Dám výpověď.“

„Tohle už jsme snad probírali nejmíň desetkrát,“ připomněla mu.

„Dale sežene peníze.“

Dale byl Keithův přítel ze Sandbergu a zamýšlený obchodní partner.

„Kolik peněz?“ vyzvídala Meg.

„Dost.“

V tu chvíli Meg pochopila, že jejího muže už nemůže nic zastavit.

A tak i přes hypotéku ve výši 185000 dolarů, předpokládaná synova studia na massachusettské technice a manželku, která v dobrém roce vydělala na provizích dvacet tisíc dolarů, do toho Keith skočil po hlavě.

Nastala smršť osmdesátihodinových pracovních týdnů, během nichž Keith s Dalem a právníky odkoupili konkurenční doložky ke svým pracovním smlouvám u firmy Sandberg a založili si vlastní společnost.

Meg trochu mrzelo, že ji manžel do své činnosti nezapojil. Tedy, ne že by chtěla mít něco společného s technickou částí – se zřizováním výrobní linky, s financováním, s přijímáním zaměstnanců. Věděla, že v tomto směru není příliš bystrá. Pokládala se však za velmi dobrou zprostředkovatelku, a když Keith koupil pozemek přes jinou realitní kancelář, opravdu ji to bolelo. Dokonce jednou večer vyřizovala telefonický vzkaz od toho podělaného konkurenta.

Od jiného makléře!

„Miláčku,“ oslovila tehdy manžela, „tímhle se přece živím i já. Proč jsi o to nepožádal mě?“

A její manžel se na ni dlouze zadíval – nejprve překvapeně a poté zoufale. Meg viděla, že Keitha ani nenapadlo, že by mohl využít jejích služeb. Přiznal se, že to zasklil. Omluvil se a tvářil se zbědovaně. Jako chlapec, který zapomněl na Svátek matek. Kajícnost z něj přímo prýštila. Meg se usmála a odpustila mu.

Génus. Jenže občas jednoduše nepřemýšlí. To na tom bylo nejzvláštnější. Jak je to jen možné?

Kuchyní se prohnal Sam. „Hej, mami, víš, proč vyhynuli dinosauři? Do země narazil asteroid, uvolnil se jedovatý plyn a ten je všechny zabil.“ Přičichl k omáčce. „Ňam,“ řekl a zmizel.

Opravdu se to stalo? Jak mohli všichni živočichové na celé planetě najednou zemřít? Musela celá evoluce začít úplně nanovo? Možná by byla civilizace o miliony let pokročilejší, nebýt jediného asteroidu...

Meg ztlumila světla v nástěnných lustrech a chvíli jen tak nasávala romantickou atmosféru. Nakonec zavrtěla hlavou, zapnula světla opět naplno a vyšla po schodech nahoru.

Keith seděl na posteli, nanášel si na boty leštadlo a prohlížel si mokašiny jako brusič diamantů.

Tedy až do chvíle, kdy se Meg začala svlékat. V tom okamžiku upustil nablýskanou botu na zem a zašklebil se.

„Hele, chlapče,“ vyplísnila ho Meg, „za dvacet minut máme hosta. Tyhle myšlenky rovnou pusť z hlavy.“

Keith se obul, cudně manželku políbil a odešel z ložnice. Meg odhodila šaty na prádelní koš a vklouzla do županu.

Dělej, co se smí...

Vešla do koupelny.

Nedělej, co se nesmí...

Ve sprše si nasadila na hlavu průhlednou koupací čepici s motivem mořských racků (vánoční dárek od Sama), pustila na sebe příjemně bodavou vodu a přemýšlela, co vše se dnes večer nesmí.

Meg s Keithem na toto téma často vtipkovali od chvíle, kdy Meg svému muži vyprávěla o filmu, který jim na střední škole promítali v hodinách hygieny a sexuální výchovy. Heslo „Nedělej, co se nesmí, a dělej, co se smí“ bylo hlavním tématem filmu, který varoval před pohlavními riziky pomocí takových eufemismů, že nikdo nedokázal přijít na to, co že se to vlastně nesmí.

Meg dospěla k závěru, že dnes večer se především nesmí: hovořit o filmu, hovořit o smrti Pellamova přítele, hovořit o Hollywoodu...

Což Meg přivedlo na myšlenku, proč sem Pellama vůbec zvala.

Jakmile vyšla z koupelny, zaslechla zdola uklidňující šustivý zvuk, jak její manžel listoval televizní přílohou.

Vytáhla ze skříně černý chlupatý svetřík s hvězdičkou z perel nad levým nadrem a černé kalhoty s ostrými puky a posadila se k toaletnímu stolku. Nanesla si na obličej těžký nános základního makeupu a pustila se do práce na modrých očních stínech. Vtom se její ruka zarazila.

Co je na mně tak clearyovského?

Pět let, ne deset, pane Pellame.

Bzzzt.

Znovu vešla do koupelny a setřela si makeup odličovacím mlékem. Ze zadní části toaletního stolku pak vytáhla poslední výtisk časopisu Vogue a začala v něm listovat.

„Ahojky,“ pozdravil John Pellam.

Podle Megina skálopevného přesvědčení zastávali všichni muži z Hollywoodu upřímný názor, že věrnost jedné ženě je natolik prapodivná myšlenka, že by mohla posloužit jako hlavní titulek v časopise National Enquirer. Pellamův slabý stisk ruky a cudný polibek na tvář jí však prozradily, že možná narazila na výjimku.

Jeho oči ovšem prováděly na jejím obličejí důkladný průzkum terénu a Meg se téměř rozesmála Pellamově zoufalé snaze zjistit, co se to na ní vlastně změnilo. Poznala, že nakonec dospěl k závěru, že je to její francouzský cop.

Keith učinil stejný průzkum a řekl: „Máš nový svetřík, miláčku. Vypadá skvěle.“ Přitom jí sám svetřík daroval k předloňským Vánocům.

Pellam měl na sobě černé džínsy, šedou košili bez vázanky, zapnutou až ke krku, a černou sportovní bundu. Zdvořile se usmíval, rozhlížel se po domě a konverzoval s Keithem. Meg slyšela, jak její manžel říká: „Zdá se, že se z té potyčky s mou ženou – promiňte mi ten výraz – velmi dobře zotavujete. Město by na to mělo vydat vyhlášku. Když Meg řídí auto, musí všichni ostatní povinně nosit helmy...“

„Nech toho, drahý,“ řekla Meg a potutelně se usmála. „Mám ti snad připomenout rozbité nárazníky? Mám ti připomenout promáčkrou karoserii?“

Keith obrátil oči v sloup. „No dobrá, občas taky do něčeho narazím.“

„Našel jste to bez problémů?“ zeptala se Meg Pellama. „Perfektně jste mi to popsala.“

Keith se podíval za dveře. „O, vy máte winnebago?“ Vyšel na verandu.

„Můj domov na kolečkách,“ poznamenal Pellam a obrátil se k Meg. „Přinesl jsem vám dárek,“ řekl a podal jí malý plochý balíček. „Ach, pardon,“ dodal a vytáhl ještě láhev zabalenou do papíru, z níž se vyklubal jeden z Meginých oblíbených merlotů.

Meg pohlédla na balíček. „Co to je?“ Pellam pokrčil rameny.

Meg dárek rozbalila a dala se do smíchu. „Miláčku!“ zavolala na Keitha. Pellam se zašklebil. Meg zvedla před manželem do vzduchu nálepku na nárazník s nápisem: Tolik chodců a tak málo času.

Keith se hurónsky rozesmál. „To se vám povedlo, pane. To se vám moc povedlo. Pojd'te. Provedu vás po domě.“

Meg zvedla hlavu ke schodišti. Skrz sloupky zábradlí jukal malý obličej.

„Same, pojd' za námi dolů.“

Syn seskočil ze schodů. Přistoupil rovnou k Pellamovi a natáhl ruku. „Těší mě.“

Meg pocítila nával pýchy.

Pellam se usmál – snad chlapcově formálnosti a pevnému stisku ruky. Meg věděla, že bezdětní lidé mají sklon pokládat děti víceméně za domácí zvířata. Meg si však na svém synovi dala záležet. Vychovala z něj zdvořilého a přímého chlapce. „Představuji vám svého syna Sama,“ řekla. „Same, to je pan Pellam.“

„Pojd'te nahoru.“ řekl Keith. „Same, úkoly si můžeš dopsat později, teď ukaž panu Pellamovi svůj pokoj.“

„Jo!“ zavýskl chlapec vysokým hlasem.

Mužská část slavnostní večere zmizela v prvním patře.

Meg odešla do kuchyně a nalila do tří pohárů Pellamovo víno. Ustrčila ze své sklenice a zadívala se na karavan. Měla by jít za nimi nahoru, anebo raději ne?

Ne, cosi jí říkalo, aby zůstala tady.

O deset minut později se na schodišti znovu ozvalo vrzání kroků. Na řadě byla nyní prohlídka Pellamova winnebaga. Sam chtěl užuž vyrazit ze dveří, ale Keith ho zadržel a poručil mu, aby si nejprve oblékl bundu. Meg nabídla oběma mužům víno. Keith pohlédl na sklenici a zavrtěl hlavou. „Dám si později.“ V poslední době pil většinou jen tvrdý alkohol. Jmenovitě skotskou.

„Mami, ukázal jsem panu Pellamovi počítač, potom svůj hlídací alarm a taky detektor kovů...“

„Vyrobil si ho úplně sám,“ konstatoval Pellam. „Nemohl jsem uvěřit vlastním očím.“

„Táta mi pomáhal,“ řekl Sam.

„Ale ne moc,“ bránil se Keith.

Všichni zamířili ke dveřím. „Půjďme se projet ve winnebagu,“ řekl Keith manželce.

„Ale večere už je na stole,“ protestovala Meg.

„Miláčku,“ řekl Keith trpělivě, „vždyť je to winnebago.“ A pohled na Samovu tvář utvrdil Meg v názoru, že jedna vystydlá večere za to rozhodně stojí.

Když kráčeli na terasu, zeptal se Sam Pellama: „Pane Pellame, máte rád bomby?“

„Na několika jsem dělal.“

„Cože?“

„Ve filmech.“

Meg se rozesmála.

Sam pokračoval a nadšením nemohl popadnout dech: „Někdy bych vám třeba mohl ukázat tyhle ty cvičné bomby. Jsou na téhle skládce. Jsou vážně supr. Máma mi nedovolí žádnou koupit, ale... Jsou naprosto skvělé. Můžu sedět za volantem?“

„Vždyť neumíš ani zatroubit,“ namítl Pellam.

„Supr.“

U prostřeného stolu si Pellam prohlédl nabídku v podobě telecí pečeně, sladké bramborové kaše, salátu ze zelených fazolek a zapékané brokolice. Jak jen Meg stihla toto všechno připravit během dvou hodin od chvíle, kdy s ní mluvil ve městě? Sam již ležel v posteli, Keith podával jídlo a Pellam se neustále rozhlížel kolem sebe. Připadal si, jako by nikdy v životě neviděl žádný dům.

Keith si upravil kravatu a zvedl sklenici s vínem. „Na mou báječnou ženu a její skvělou večeři.“

Následná konverzace se točila kolem mnoha nejrozumnějších témat. Washingtonská politika, losangeleský smog. Nakonec se Pellam zeptal Keitha, čím se živí.

„Vlastním malou společnost, která vyrábí volně dostupná léčiva. Sirup proti kašli, aspirin a podobné věci,“

„Je příliš skromný,“ řekla Meg. „Keith šlape na paty firmě Bristol-Meyer. Je to nerovný souboj, ale Keith pomalu získává body.“

„Malí hráči to mají v téhle branži těžké. Ale líbí se mi to napětí. Právě tohle je na byznysu nejskvělejší. Soutěžení.“

„Takže jste akciovka?“

„No, musím být, už kvůli všem těm žalobám o náhradu škody. Moje nejvyšší režijní náklady hned po mzdách tvoří pojištění.“

„Máte nějakého společníka?“

Nastalo ticho. Meg se ošila. Pellam se dotkl něčeho choulostivého. „Jmenoval se Dale Meyerhoff,“ řekl Keith. „Pracovali jsme spolu v jedné farmaceutické společnosti nedaleko Poughkeepsie. Nedávno zemřel.“

„Zemřel? Ach, to mě mrzí.“

„Autonehoda,“ nadhodila Meg.

„Stalo se to loni,“ dodal Keith. „Byl to strašný šok.“

Pellam si uvědomil, že oba manželé se se společníkovou ztrátou vyrovnali již dávno a nyní jsou nesví hlavně kvůli němu – pravděpodobně se obávali, že zmínka o Daleovi připomene Pellamovi Martyho. „Takže teď děláte všechno sám, vidíte?“ řekl Pellam.

„Musel jsem se naučit spoustě věcí,“ přitakal Keith. „Dale měl na starosti obchod a finance. Zatímco já jsem v zásadě jenom chemik. Vědec. V podstatě podivín.“

„Studio, pro které jsem pracoval, jednou o chemikovi natočilo film.“

„Vážně?“ Keith se usmál. „Obvykle se ve filmech vyskytují jen policisté, příšery a soukromá očka.“

„Vlastně myslím, že to o chemikovi ani tak nebylo. Ten film se jmenoval Alchymista ze Sumy. Natáčeli jsme ho v Anglii. Do zdejší distribuce se dostal jen omezeně.“

„Takže čarodějnice a kouzelníci.“

„Alchymisté byli v té době pokládáni za vědce,“ řekl Pellam. „Dost důkladně jsme tehdy zkoumali látku. Proměně olova ve zlato se říkalo falešná alchymie. Skuteční alchymisté provozovali sparygii.“

Všiml si, že Meg kontroluje talíře, a kdykoliv Pellam téměř dojedl porci, přistrčila mu znovu mísy s jídlem. Keith byl Pellamovou historkou zjevně fascinován a prakticky nejedl.

„Sparygii?“ zeptala se Meg.

„Jde o extrahování základních vlastností z různých věcí, obvykle z rostlin,“ vysvětlil jí Pellam. „Alchymista se snažil najít esenci určité věci, protože síla a moc takové esence údajně přesahovala pouhé chemické složení látky.“

„Na to si vzpomínám z přednášek o dějinách vědy, které jsme měli na MIT,“ řekl Keith. „A o čem ten film byl?“

„Byl natočen podle skutečné události. Koncem osmnáctého století žil v Anglii boháč jménem James Price. Ničím se nelišil od většiny tehdejších boháčů a mimo jiné taky fušoval do vědy. Teda, on do ní možná zas tolik nefušoval, protože byl jmenován členem Královské společnosti. A taky to byl tak trochu podivín. Choval se krapet výstředně. Ve svém venkovském panství v hrabství Surrey si zřídil laboratoř. Chvilí se věnoval tajným pokusům a pak svolal své přátele a vědecké kolegy. Zavedl je do své

laboratoře, kde jim ukázal výsledky práce – tři základní složky alchymie: rtuť, dusičnan a síru...”

Keith se rozesmál. „Hej, víte, co to je?“

„Nechej ho domluvit,“ pokárala manžela Meg.

„Co?“ zeptal se nicméně Pellam.

„To je formule na výrobu kulky. Síra s dusičnany se používá ve střelném prachu a fulminát rtuťnatý v rozbuškách.“

Pellam se rozesmál. „To kdybych věděl. Byla by to pro ten film hezká metafora. Jenže Price měl také další tajné ingredience – schovával je v ukrytých bednách. Shromáždil všechny přítomné a předvedl jim velkolepé představení. I přesto, že sám vypadal příšerně: byl neduživý, pobledlý a vyčerpaný. Nejprve smíchal bílý prášek se třemi základními složkami a proměnil je ve stříbrný ingot. Totéž pak učinil s červeným práškem a vytvořil zlato. Oba výrobky prohlédl kovář a údajně je shledal ryzími.“

„A pak ty ingredience začal prodávat v teleshoppingu a vydělal majlant,“ utrousila Meg.

Keith ji syčením umlčel.

„Jenže to nejzajímavější teprve přijde,“ řekl Pellam. „Price v alchymistických pokusech pokračoval a vyrobil obrovské množství zlata, ale po několika měsících mu začalo selhávat zdraví. Nakonec Královská společnost požádala o další veřejný experiment a Price souhlasil. Jednoho rána navštívili jeho laboratoř tři členové společnosti. Price je pozval dovnitř, přichystal chemikálie a vypil číši s jedem. Zemřel přímo před svými kolegy – aniž by prozradil, co to bylo za prášek.“

Keith se zaklonil v křesle a řekl: „Takže co to bylo, obyčejný podvod? A on se musel zabít?“

„Tuhle otázku jsme nechali viset ve vzduchu. Točit filmy podle skutečných událostí není žádná legrace. Člověk musí úzkostlivě respektovat realitu.“

Meg se zasmála.

Náhle Keith přimhouřil oči a bedlivě se na Pellama zadíval. „Připadáte mi strašně povědomý.“

„Vážně?“ zeptal se Pellam.

„Nebyl jste někdy slavný?“

„Keithe...“ okřikla manžela Meg.

„V očích své matky ano,“ odpověděl Pellam vážně.

Meg se dala do smíchu a Keith zavrtěl hlavou. „Jen mě to tak napadlo.“ Znovu zkoumavě přimhouřil oči, ale pak ho ta myšlenka zřejmě opustila a začal raději hovořit o své společnosti a nových výrobních řadách – historky, které milují pouze byznysmeni. Pellam jenom kýval hlavou a usilovně zatínal zuby, aby potlačil zívání. Těšilo ho sice, že Keith není posedlý Hollywoodem a nemá sebemenší zájem o drby z filmové branže, ale na druhé straně to byl dost nudný patron. Pellam tedy vypnul pozornost a poslouchal Keitha jen jedním uchem – tedy až do chvíle, kdy si uvědomil, že Keith hovoří o ženě s přezdívkou Miss Woodstock, která zná astrologická znamení a také pár dalších intimních podrobností o všech mužích ve městě. Meg se přitom předklonila a s plachým úsměvem se dívala Pellamovi přímo do očí. Pellam věděl, o co jí jde, a visel na Keithovi pohledem, dokud Meg nezmizela v kuchyni.

Když nyní ženská část společnosti odešla, nastal čas hovořit o vážných věcech. Keith sklonil hlavu a zeptal se: „Mluvil jste s pojišťovacím agentem? O té nehodě?“

„Zatím ne. Meg mi jen sdělila jeho jméno. Doktor říkal, že mi účet připraví asi za dva dny. Čeká ještě na účet za rentgen.“

„Když budete mít jakékoliv problémy, klidně se na mě obraťte, ano?“

„Děkuji vám.“

„Jak dlouho se hodláte zdržet ve městě?“

„To opravdu nevím. Já...“

Meg se vrátila z kuchyně. „Káva už je skoro hotová.“ Posadila se. „Jste vy vlastně ženatý?“ zeptala se Pellama.

Pellam už jí to říkal na klinice, ale otázka byla zřejmě položena kvůli Keithovi – aby mu Meg dala najevo, že to ještě neví. Znamenalo to, že mezi Meg a Pellamem vzniklo jisté důvěrné pouto. Pellam zabloudil pohledem na její šaty, na brož nad jejím nadrem. Meg dnes vypadala o mnoho mladší a byla také lépe nalíčená. Možná musela v práci nosit makléřské maskování, aby prodala co nejvíce domů.

Pellam si uvědomil, že na Meg civí a přitom jí stále neodpověděl na otázku.

„Ne,“ řekl. „Před pár lety jsem se rozvedl.“

„Vlastně ano. Už jste mi to říkal.“

Ach tak. Takže jen špatná paměť. Nic víc.

„Mám dívku, se kterou se občas stýkám. Ale není to nic extra vážného. Jmenuje se Trudie.“ (Zatraceně! Zapomněl jsem jí zavolat. Ozvu se jí zítra. Určitě.)

V kuchyni cinknul minutník. Meg vstala a Pellam se znovu zadíval na její brož. Vzpomněl si na náhrdelník, který nosila Janine. A na její nadra. Avšak zatímco Janine měla medailon s motivem měsíce, Meg měla na broži slunce.

„Zákusek,“ ohlásila Meg, když se vrátila z kuchyně s tácem.

„Meg je na zákusky kouzelník,“ podotkl Keith.

Meg položila tácek na stůl.

„To jsou dortíčky s hrozinkami,“ řekl Pellam.

„Máte je rád?“

„Můžu se po nich utlouct.“

Běžové auto sjelo z dálnice na asfaltové parkoviště, které se pomalu drolilo v černý štěrk.

Odpočívadlo Sleepy Hollow.

„Jsme na místě,“ řekl Billy.

Dvojčata vystoupila z auta a Bobby sebral ze zadního sedadla velkou tašku. „Heinekeny,“ poznamenal a byl pyšný, že

ve státě zamořeném značkou Gennie Ale kupuje pivo z dovozu.

Oba se zhluboka nadechli. „Zbožňuju podzim,“ zasnul se Bobby.

Billy se podíval na hodinky. „Máme zpoždění.“

Bobby prošel kolem něj a otevřel dveře. Uvnitř budovy se nacházela ošklivá a příliš jasně osvětlená čtvercová místnost, kde navíc bylo až moc horko.

Billy bratra následoval.

„Tady se usmažíme,“ řekl a otevřel okno.

„Sakra, to je vedro. He.“

Ani jeden z nich neměl tento hotel nijak v lásce. Byl laciný, plastický a nevkusný. Bratrům ze všeho nejvíce připomínal Brooklyn, kde se narodili, anebo Yonkers, kde žili až do střední školy, kdy byl jejich otec propuštěn z pekárny Stella DOro a přestěhoval se s celou rodinou do okresu Dutchess. Zde koupil firmu, která se tvářila jako obchod se starožitnostmi, přestože se nakonec jednalo – k neskonale radosti obou mladých dvojčat – o obyčejné smetiště.

Obě dvojčata vystudovala střední školu, ovšem Bobby jen s odřenýma ušima, přestože byl kapitánem střeleckého týmu. Zato Billy s průměrem kolem dvou celých. Po smrti otce zdělili citrónově zelený dvoupatrový dům a také smetiště, které přejmenovali podle sebe na Robert a William. Vzájemně si slíbili, že pokud se někdy ožení, vezmou si pouze jiná dvě dvojčata, což řady vdavekchtivých slečen v okrese Dutchess silně redukovalo, a tak byl i společenský život obou bratrů jen velice omezený.

Jejich dům, který se shodou okolností nacházel hned na prvním pozemku, který kdy Wex Ambler ve městě Cleary zastavěl, byl zařízen velice pohodlně. Stereotelevizor, mikrovlnná trouba, obrazy zastřelených ptáků a králíků. Dokonalý domov pro dva osamělé muže.

A pravý opak tohoto ušmudlaného hotelu.

Billy se v tomto smyslu i vyjádřil, když v koupelně šlápl na rybenku.

Jeho bratr pokrčil rameny. „Nemáme moc na vybranou. Doma to provádět nemůžem.“

„To neznamená, že tady to provádím rád.“

Bobby znovu pokrčil rameny na důkaz neochotného souhlasu. Posadil se na postel, otevřel dvě piva a oba je naráz vyprázdnil. Billy zapnul televizi a zaskuhral nad nefunkčním dálkovým ovládáním.

Za pět minut se ozvalo zaklepání na dveře.

Billy otevřel. Na chodbě stál Ned – chlapec z lívancové snídaně – v džínách, tričku a bundě s emblémem univerzitního fotbalového týmu.

„Ahoj, Nede, jak se vede? Pojd dál.“

„Ahoj, chlapi, co se děje?“

„Zatím nic,“ zasmál se Bobby a předběhl tím Billyho o tisícinu vteřiny.

Ned se zamračil, protože nechápal, co na tom bylo tak vtipného. „Je tu dost horko,“ prohlásil.

„Jo, trochu jo. To počasí je divný.“

„Ale jinak je to tu úplně supr. Úplně.“ Ned se rozhlédl kolem sebe.

Dvojčata si vyměnili jízlivé pohledy, zatímco si Ned prohlížel oranžovohnědý plyšový přehoz na pohovce, nábytek potažený hnědou dýhou a reprodukce s květinami přišroubované ke stěně. Tvářil se, jako by obdivoval společenský sál hotelu na Páté Avenue.

Otevřeli několik dalších piv a zapnuli reprízu show Billa Cosbyho.

„V tomhle pořadu je pitomej,“ konstatoval Bobby. „Myslím Cosby. Dělá akorát opičky na kameru a počítá prachy. To se mi víc líbil ve Špehuju. Tam aspoň doopravdy hrál.“

„To jsem nikdy neviděl,“ řekl chlapec.

„Tos ještě nebyl na světě. Bylo to o dvou agentech CIA. Bělocha hrál Robert Cummings...“

„Culp,“ opravil ho Billy.

„Jasně, Robert Culp. A černocha Bill Cosby. Člověče, to byl skvělej program. Předváděli tam parádní karatistický kousky.“

„Jenže v tomhle pořadu zase vystupuje Lisa Bonetová,“ poznamenal Bobby.

„Hej, Nede,“ zavolal Billy, „měl bys erekci i při líbání Lisy Bonetové?“

„Já mám erekci, už když se na ni dívám.“

„Sakra, tady je horko,“ ulevil si Billy, svlékl si košili a otřel si jí z obličeje pot. Pod košilí měl ještě tílko. „Hej, Nede, ty seš silnej kluk. Zkus nějak ztlumit to topení.“

Chlapec si svlékl červenobílou bundu a odhodil ji na pohovku. Přistoupil k radiátoru a pět minut zápolil s knoflíkem, až se mu obličej zalil krví.

Zatraceně, nějak to tam zatuhlo.“

„Ále, tak se na to vykašli,“ řekl Bobby. „Prostě se budem potit.“ Rozepnul si košili až k pupku – tílko na rozdíl od bratra neměl – a začal mávat cípem, aby se ochladil. Ned se chtěl posadit na podlahu, ale Billy řekl: „Ne-é, ty se posad na čestný místo.“ Ukázal na postel a Ned si vyskočil na pěnovou matraci. Bobby mu podal další pivo a všichni společně se pak půl hodiny dívali na televizi.

„Hele, chceš něco zkusit?“ zeptal se Bobby Neda.

„Třeba jo,“ řekl Ned. „Já nevím.“

Bobby vytáhl z kapsy malou žlutohnědou obálku a zachrastil s ní. „Překvápko.“

„Co to je?“ zeptal se chlapec.

Bobby otevřel obálku a ukázal její obsah chlapci.

„Co to, sakra, je?“

Uvnitř se nacházelo asi pětadvacet kousků čehosi, co vypadalo jako cukrkandl.

„Je to sladké,“ poznamenal Bobby.

Billy jemně třepal obálkou, až se chlapci vysypaly do ruky tři nebo čtyři kousky. Ned zvedl ruku a přičichl k nim.

„Nevoní to nic moc.“

„Jo.“

„To jako budem jíst pitomý bonbony?“

„Jasně, proč ne?“

Billy s Bobbym si vzali po jednom bonbonu. Chlapec zvedl dlaň a přiložil si ji ke rtům, ale bratři ho chytili za zápěstí. Billy zprava, Bobby zleva. „E-e. Pěkně po jednom.“

„Co?“

„Po jednom.“

Chlapec vhodil ostatní bonbony zpátky do obálky, strčil si do úst jediný kousek a pomalu ho snědl.

„Vážně je to sladké. Je to...“ Zarazil se a oči se mu rozšířily, ale po chvíli mu náhle poklesla víčka. „Teda,“ zašeptal. „Teda tohle je totálně skvělý. Člověče.“ Podrbal se v uších, jako by je měl ucpané, a na tváři mu rozkvetl tupý úsměv. „Co to, kurva, je?“ Jeho slova se však změnila v chichotání. „Fíha. Supr!“

Oba bratři dobře věděli, co teď chlapec prožívá – jak se jemná vláčinka blaha zavrtává do všech zákoutí jeho mysli, jak se mu po celém těle počínaje konečky prstů rozlévá teplo a dotýká se jeho pokožky jako žena, která si pomalu, pomaloučku lehá na jeho tělo, a jak se ten pocit rozpouští do teplé tekutiny, proudící a žhnoucí...

„Seš spokojenej?“ zeptal se Bobby.

Chlapec se zahihňal. „Páni.“ Otevřel ústa a vdechoval jimi, jako by ochutnával vzduch.

Billy se zadíval na bratra a neznatelně kývl. Bobby zavřel obálku a zastrčil ji chlapci do kapsy džínů, kde pak jeho ruka nadlouho setrvala.

Třetí položka na jeho seznamu.

Vetešnictví R&W na silnici 9, které mu pokeroví spoluhráči laskavě poradili, bylo konečně to pravé. Hodiny ukazovaly devět hodin ráno a zašlá cedule oznamovala, že je již otevřeno.

Pellam zaparkoval karavan na malém parkovišti a vrátil se po štěrkové krajnici poseté rozmačkanými plechovkami od piva a celofánovými obaly od polotovarů. Tu a tam kolem něj projelo auto nebo dodávka a ofoukly ho aerodynamickým proudem.

Vetešnictví se rozkládalo za šedým plotem z rozbitých planěk, jenž byl ozdoben předměty, které se zde daly koupit: zrezivělou cedulí firmy Mobil, černě natřeným sloupkem k uvazování koně, prasklou pneumatikou, sudem na zrání whisky, starožitným trakařem, asi desítkou poklic na kola, ohnutým pluhem a umaštěným šlapacím secím strojem. Pokud měly být toto nejvýstavnější kousky v celém vetešnictví, pak se Pellam téměř bál, co asi spatří za plotem.

Tak moc ho to však stejně nezajímalo. Jeho pozornost totiž upoutala věc, která ležela na vzdáleném konci parkoviště, kde se za vraty z pletiva ukrývaly největší taje celého vetešnictví: vypůjčený automobil, u něhož Marty našel smrt.

Před plotem stála malá bouda a celá se v hrozivém úhlu nakláněla doleva jako šikmá věž v Pise. Pellam zaklepal na dveře, ale nikdo se mu neozval. Vyrázil tedy k troskám automobilu.

Vrak působil hrůzostrašným dojmem, jako ostatně všechny pořádné vraky. Produkt detroitské automobilky již nebyl nablýskaný a pevný, nýbrž celý pokroucený a zjizvený hluboko do ocelového masa. Přední polovina zůstala do značné míry nedotčená, ale v zadní části byl lak nehezky zpuchřelý nebo zcela chyběl a celou karoserii pokrývala vrstva černého roztaveného plastu. Po chvíli Pellam zahlédl roztrženou nádrž. Kovové stěny nádrže se ohnuly směrem ven jako staniol. Ze sedadel uvnitř auta zůstaly pouze pružiny a jeden nebo dva spečené chomáče čalounění, zčernalé jako spálené vlasy. A pak Pellam objevil díry.

Zpočátku si nebyl úplně jistý, neboť auto bylo proděravělé na mnoha různých místech – všude tam, kde oheň propálil kov nebo kde výbuch nadělal do karoserie zářezy a trojúhelníkové otvory. Když se však Pellam přikrčil a pozorněji si prohlédl kovové pláty, objevil dvě díry, které byly kulatější než ostatní a v průměru měřily necelý centimetr, což přesně odpovídalo kulkám ráže 0.30 nebo 0.303. Nedalo se sice vyloučit, že díry nadělali do karoserie

lovci nebo děti až poté, co ohořelý vrak našli (vždyť i Pellam strávil řadu nádherných utajených odpolední hrou na Bonnie a Clydea s otcovým koltem 0.45 u opuštěného chevroletu z roku 54), ale přesto...

„Přál jste si?“

Pellam se pomalu vztyčil a otočil se.

Za ním stál obtloustlý třicátník v kombinéze a kovbojském klobouku. Měl nažloutlou pleť a prapodivnou ofinu.

„Dobrý den,“ pozdravil Pellam.

„Nápodobně,“ řekl muž a zašklebil se. Ruce měl umazané od vazelíny a zcela bezvysledně si je utíral do chomáče papírových kapesníků.

„To vetešnictví patří vám?“

„Jo. Já jsem erko v R&W. Robert. Teda, říkají mně Bobby.“

„Máte tady spoustu zajímavých věcí, Bobby.“

„Jo. Kdysi jsme tu prodávali armádní a námořní výstroj a výzbroj, ale vojenské přebytky už nejsou, co bejvaly.“

„Opravdu?“ zeptal se Pellam.

„Obchody už se netočí jako dřív. Můj táta, kterej to tu provozoval před náma, nakupoval přímo od strýčka Sama. Kompasy, součástky k džípům, pneumatiky, oblečení. Druhá světová válka, chápete. Bajonety, garandy, M-jedničky. Samozřejmě mluvím o originálech. A taky o kreozotu a voskovaným papíru.“

Mužovy oči zabloudily k vraku. „Jestli máte zájem, měl bych tu i lepší fára.“

„Ne, jen mi ten vrak padl do oka.“

„Koupil jsem ho z jedné garáže nahoře v Cleary. Přišel mě na sto babek. Pod kapotou určitě bude něco, co bych mohl zachránit, a zbytek prodám někomu na součástky. Daly by se na tom vydělat tak tři stovky... Ale jestli nemáte zájem o auto, tak co vás sem přivádí?“

„Jen se tu porozhlížím.“

„Vy nejste zdejší,“ řekl Bobby, „ale ten váš... přízvuk..., ten zní docela povědomě.“

„Narodil jsem se v Simmons, nějakých osmdesát kilometrů odtud.“

„Jo, tam bydlí můj bratranec.“ Muž vyrazil zpátky k boudě. „Když budete něco potřebovat, jednoduše zařvěte. Nemám na ničem cenovky, protože je s tím spousta práce, ale jestli tu najdete něco, co vám padne do oka, určitě se nějak domluvíme. Jsem přístupnej jakýkoliv rozumný nabídce.“

„Budu si to pamatovat.“

„Když na něco hodíte moc vysokou cenu,“ vysvětlil Bobby, „lidi si to jednoduše nekoupí. A kdo neprodává, ten nemůže vydělat.“

„Dobrá filozofie.“

Tentokrát to byl samotný šerif.

Pellam ještě ani nestačil vystoupit z auta na asfaltový povrch Main Street, když se ten člověk objevil vedle něj. Páchl Old Spicem nebo nějakou podobnou kolínskou z drogerie. Na rozdíl od svých podřízených byl vysoký a štíhlý jako ořechový proutek. A také neměl na očích sluneční brýle ala frajer Luke.

„Jak se máte, pane?“

Zase to pane.

Šerif měl na tváři přesně onen nepopsatelný úsměv, kterým se vyznačuje snad celý policejní sbor. Úplně jako člen Moonovy sekty.

Pellam vystoupil z karavanu a odpověděl: „Jde to. A co vy?“

„Může být. Tohle je hektické období v roce. Je to šílené, sjede se sem spousta lidí a všichni civí na barevné listí. Sám to pořádně nechápu. Říkám si, že bychom si tady taky měli otevřít cestovku a vozit lidi na Manhattan, aby se zase dívali na všechen ten beton a reflektory.“ Pellam se zašklebil.

„Jmenuju se Tom Sherman.“ Podali si ruce. „Myslím, že mě znáte,“ řekl Pellam. „Ano, pane, znám.“

„Takže už jste se vrátil do města,“ nadhodil Pellam.
„Slyšel jsem, že jste byl pryč.“

„Musel jsem vyřídit nějaké osobní záležitosti. Jak se po té nehodě cítíte, pane?“

„Jen trochu nemotorně, jinak mi nic není.“

„Chtěl jsem vás jen upozornit, že pravděpodobně nebudeme mít zájem paní Torrensovou za cokoli předvolávat. Takže pokud na ni nehodláte podat žalobu...“

Pellam zavrtěl hlavou. „Ne. Postarala se o léčebné výlohy. Nemám v úmyslu na ní vydělávat.“

„No, myslím, že to je fér, pane. Tohle už se dneska moc nevidí. Nedávno jsem četl v TIME, za co všechno na sebe lidi dneska podávají žaloby. Jedna ženská – to jsem zas viděl v televizi, myslím, že to bylo v Šedesáti minutách, už si nepamatuju –, jedna ženská si jednou otevřela krabici s vločkama a uvnitř našla mrtvou myš. A tak šla, zažalovala výrobce a dostala, co já vím, nějakých půl milionu dolarů. Ne že by tu myš snědla nebo něco takového. Prostě se na ni podívala. U soudu prohlásila, že prý se jí pak rok zdálo o myších. To je mi teda nesmysl, co?“

„Hmm. Poslyšte, šerife, chtěl bych s vámi o něčem mluvit.“

„O čem?“

„Viděl jsem to auto, ve kterém seděl můj přítel.“

„Váš přítel? Jo tak, vy myslíte to auto, co vyletělo do vzduchu.“

„Našel jsem v něm dvě díry po kulkách.“

„Díry po kulkách?“ Šerifovi se nepohnul ani svazeček obličejových svalů. „To pochybuju, pane.“

„Od dvanácti let chodím na lov,“ konstatoval Pellam.

„Pečlivě jsme to auto ohledali a nenašli jsme vůbec žádné známky něčeho takového.“

„Byly dvě,“ řekl Pellam, „v palivové nádrži.“

Šerif stále ani nehnul brvou. „Jo, vy myslíte vzadu? Vy myslíte ty díry asi devadesát, sto čísel od sebe?“

Pellam se zamyslel. „Tuším, že ano.“

Šerif přikývl. „Hasiči.“

„Cože?“

„Když dorazili na místo, auto ještě hořelo a mělo zavřený kufr. A tak použili takové kopí – sám přesně nevím, co to je, taková velká tyč s háčkem, se kterou se otevírá kufr. U hořících aut se to tak dělá. Vždycky se snaží to auto co nejvíc otevřít. Mají na to spoustu čímanského vybavení. Na vyproštění lidí z trosek se vždycky používají tyhle věcičky.“

„Ach tak.“

„A kde jste na to auto narazil, pane?“

„Zahlédl jsem ho ze silnice. Stálo na jednom smetišti necelé dva kilometry za městem.“

Šerif sklopil oči a zadíval se na své dokonale naleštěné boty. „Eh, to je vlastně taky jedna z věcí, kvůli kterým jsem vás hledal – chtěl jsem vám jen říct, že možná není úplně nejlepší nápad dělat, co tady děláte.“

„A co to jako je?“ zeptal se Pellam.

„Totiž, mám dojem, že se vám moc nezamlouvá skutečnost, že váš přítel zemřel při braní drog, a snažíte se dokázat, že se to všechno seběhlo nějak jinak.“

„Vyšetřování skončilo strašně rychle.“

„Prosím?“

„Šetření soudního patologa i vaše vyšetřování. Všechno bylo strašně rychle vyřízeno.“

Apatický obličej bez slunečních brýlí pomalu přikývl. „Možná to posuzujete podle práce policie ve velkých městech. Jenže my tady v Cleary nemáme tisíc vražd ročně, pane. Pokud se přihodí nějaký zločin nebo nějaká nehoda, hezky rychle je sprovedíme ze světa.“

„To mě těší. Ale pochybuji, že můj přítel bral drogy.“

„Pane Pellame, my tady nemáme důkazní místnost, jaké člověk vidí v televizi. Ale máme důkazní skříň a v ní právě teď leží staniolový balíček s dobrými šesti deka gramy hašiše. Takže to...“

„Ale...“

„Nechte mě to dokončit, pane. Já sloužil ve Vietnamu. Ve své době jsem se taky občas zkouřil. Navíc bych chtěl dodat, že nemám pražádný zájem si nějak vylívat zlost na vás, na vašem příteli nebo vůbec na filmařích. Jenže jsme u něj našli ty drogy, našli jsme zapalovač a taky ohořelou trávu. Sám vidíte, čemu všechny tyhle důkazy nasvědčují.“

„Ještě nikdy jsem neslyšel, že by auto vybuchlo jen proto, že vedle něj někdo kouřil.“

„Tak si vzpomeňte na toho černošského komika, co se před pár lety upálil.“

„Marty by nebral crack v poledne ve státním parku.“ Šerif se lehce usmál. „Ne? A kdy by ho bral?“ Pellam se předklonil. Viděl, jak se v šerifových očích objevil záblesk obezřetnosti. „Poslyšte, šerife, rád bych vám to teď všechno shrnul a vy mi pak řeknete, co si o tom myslíte, dobře? Nějací vandalové poničili můj karavan a nechali na něm výhrušné vzkazy. Pak můj přítel zahynul za strašně podivných okolností. A pak je místo, na kterém k tomu došlo, během osmačtyřiceti hodin úplně přeorané, auto prodané na smetiště a chlápek, který ho půjčoval, se uklidí do Miami.“

„Do Clearwateru. Fred Sillman jezdívá do Clearwateru každoročně.“

„Mně je úplně fuk, jak tráví dovolenou. Protože můj přítel nezemřel tak, jak všichni neustále tvrdí. A jestli vy nehodláte zjistit, jak se to doopravdy stalo, tak to za vás zjistím já. Nic víc a nic míň.“

„Svou práci jsme odvedli, pane. A zjistili jsme o vašem příteli určité skutečnosti, které nebyly příliš pěkné. Mrzí mě, co se mu stalo, a mrzí mě, že jste přišel o práci, ale tím, že zůstanete v Cleary, vůbec nic nezískáte.“

„Chcete říct, že mám opustit město?“

„To samozřejmě ne. Můžete tady kohokoliv navštěvovat, můžete si prohlížet pamětihodnosti..., zatraceně, vždyť vy si tady dokonce můžete koupit i dům – slyšel jsem, že se velice dobře znáte s jednou místní realitní makléřkou. Já jen tvrdím,

že si tu nemůžete hrát na policajta. A jestli začnete obtěžovat lidi, tak počítejte s tím, že se do věci vložím.“

„Beru na vědomí.“ Pellam se pokusil napodobit šerifův úsměv, ale moc se mu to nevydařilo. „Hezký den, pane,“ se mu povedlo víc.

Wexell Ambler se chystal k návštěvě milenky.

Pro ostatní měl pracovní schůzku. Vyšel z domu a zamířil ke svému velkému cadillaku, který parkoval na klikaté příjezdové cestě. Už se nemohl dočkat, až bude sedět s milenkou ve vířivé vaně na prosklené verandě svého domu nedaleko Claveracku, odkud byl výhled na vzdálené pohoří Catskill – v této roční době hýřící paletou barev. Mohl se těšit, až se osvěží její čerstvou kávou a vychutná si některý z produktů jejího kulinářského umění.

Myslel na to, jak se budou pomalu milovat v horké vaně nebo ve velké posteli na míru, kterou jí koupil, protože se před ním zmínila, že má ráda jednoduché linie. Byla to silná žena. Ambler ji často srovnával se svou bývalou manželkou a snažil se posoudit, v čem se obě ženy liší a v čem jsou si podobné. Obě byly atraktivní, dobře oblékané a věděly, jak vést konverzaci v countryovém klubu. Jeho manželka byla inteligentnější, ale neměla tolik představitivosti, neměla jiskru a smysl pro humor. Amblerovi u ní všechno prošlo. Naopak jeho milenka pro něj neustále představovala výzvu (a možná, pomyslel si nyní Ambler, si díky tomu připadal mladší. Nejistota byla vlastností, kterou poznal už s jednou z prvních dívek, do nichž se kdy zamiloval.)

Právě nastoupil do cadillaku, když ke dveřím přiběhla služebná a máváním jej zastavila.

„To je Mark,“ volala. „Říká, že je to naléhavé.“

„Ať mi zavolá do auta,“ řekl Ambler.

Vycouval s cadillakem z příjezdové cesty a jemně na služebnou zamával.

Čekal, až se mu Mark ozve. Přitom však příliš nepřemýšlel, co má statný mladý muž na srdci, ale myslel spíše na ženu, již měl co nevidět navštívit.

Ambler byl nábožensky založený muž (pracoval ve výkonném výboru První presbyteriánské církve), a přestože chápal, že ho pouhé kalvinistické předurčení nezprošťuje povinnosti zvolit si správnou a morální cestu, náboženství v něm probouzelo sklon ke zlehčování morálních otázek, jejichž odpovědi se mu nelíbily. V takových okamžicích obvykle zvedl ruce a poslechl svůj instinkt.

I když tedy věděl, že to, co právě dělá, je nemorální, cítil ke své milence jistý druh závislosti a byl schopen si více či méně přiznat, že celou záležitost nemá plně pod kontrolou.

Svou nevěru však soudil jen velmi opatrně. Například ho nikdy ani nenapadl výraz „podvádění“, který by jeho románku propůjčil poněkud buranský nádech. Kromě toho svou milenkou vždy pokládal za přítelkyni či snoubenku, a nikdy ne za pouhou „holku“ nebo „bokovku“. (Důstojnost byla pro Wexe Amblera nesmírně důležitá.) Nikdy neriskoval, že uvede svou milenkou do rozpaků jen proto, aby ukojil vlastní vášeň, a byl ochoten podstoupit neskutečné věci, aby svou aféru udržel v tajnosti.

Problémem, s nímž nepočítal, se však stala skutečnost, že se do té ženy po uši zamiloval.

Dvaapadesátiletý Ambler nebyl tak starý, aby zapomněl, že zamilovaní lidé provádějí hlouposti, a v jeho názorovém světě stejně jako v jeho povolání byla hloupost hříchem číslo jedna.

Ambler se měl před láskou na pozoru, ale na rozdíl od náboženství, peněz a moci měla láska svou vlastní mysl.

Dostávala ho, ale příjemně.

Ambler natáhl do nosu teplou vůni listí z topného tělesa cadillaku a přál si, aby už byl v milenině domě.

Vtom mu zazvonil telefon. Jeho tón ho vždy vyrušil – připomínal mu zvuk srdečního monitoru v nemocnici, když u pacienta dojde k zástavě. Popadl do ruky lehké sluchátko.

„Ano.“

„Mluvil jsem s Tomem,“ řekl Mark.

„Ano. A?“

„Ten člověk se pomalu mění v soukromé očko.“

Ambler se soustředil na jízdu. Silnice byly úzké a zrádně se klikatily kolem domů a mléčných farem. Pokud se Ambler nesoustředil na jízdu, měl sklon sjíždět až na krajnici. „Jak to myslíš?“ zeptal se Marka.

Nastala chvíle ticha, během níž si Mark slyšitelně odplivl. Mladý muž a žvýká tabák – bylo to hloupé. Třeba si chtěl jen ztmavit knír. „Pořád se vyptává na toho svého kámoše a na to auto,“ pokračoval Mark. „Dokonce se zastavil dole v R&W.“

„Na tom smetišti?“

„Jo. Koukal se na ten vrak.“

Ambler cítil, jak se auto naklonilo, když pravá přední pneumatika hlučně sklouzla z asfaltu. „Zatraceně.“ Strhl auto zpátky na silnici, ale tentokrát zase škubnutí přehnal. Cadillac přešel přes přerušovanou žlutou čáru a teprve pak se konečně uklidnil.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Mark. „Napadlo mě, že bychom mu třeba mohli nabídnout nějaké prachy. Chápeš, uplatit ho, aby odtud odjel.“

„To by si pak myslel, že mám s tou nehodou něco společného.“

„To není nikde řečeno,“ řekl Mark, a když Ambler neodpověděl, dodal: „I když možná jo.“

„Mám nápad,“ prohlásil Ambler. „Ale nechci o tom mluvit po telefonu. Přijed' za mnou.“

„Ted’?“

„Ted’ budu mít chvíli nějakou práci. Ozvu se ti.“ Zavěsili a Ambler pak ze sebe po celý zbytek cesty za milenkou setřásal znepokojení z Markovy zprávy. Teprve když odbočil na listím vystlanou příjezdovou cestu a spatřil auto své milenky, které stálo nakřivo za chatou, zvedla se mu trochu nálada. Vystoupil z cadillaku a byl roztoužený a povznesený jako sedmnáctiletý jinoch před první schůzkou v domě své snoubenky.

Dobrovolný hasičský sbor města Cleary měl dlouhou a hrdou historii boje proti požárům a fotografickou sbírku, která to prokazovala.

Desítky zažloutlých snímků ručních čerpadel, koňmi tažených hasičských vozů, a dokonce i několik záběrů dobrovolníků s kbelíky – to vše viselo roztroušeno na stěnách drobné kanceláře, jako by společnost zaměstnávala nějakého chráněnce Matthewa Bradyho, který zaznamenal každý významnější požár před největším požárem v roce 1912, po něm i během něj. Zdálo se, že fotograf nechal hasiče na snímcích pózovat, a Pellama napadlo, jestli hasiči skutečně na okamžik přerušili práci, uhladili si licousy a kníry a začali se před fotografem pitvořit.

„Bré odpoledne,“ řekl muž za přepážkou a zaklonil se na kovové židli. Mohlo mu být něco po třicítce a na svalnatém těle měl oblečeno černé tričko, modré džínsy a kšiltovku s emblémem New York Mets.

„Jak to jde?“

„Ujde to.“

Ticho.

Pellam se zadíval skrz okno na velký žlutý hasičský vůz Seagrave. „Máte tady slušné vybavení.“

„Město na nás neškudlí, to se musí nechat.“

„Vy jste tu všichni dobrovolníci, jo?“

„Jo. Plat vystačí pro jednoho chlapa a čtyřiaadvacet hodin zvedání telefonů.“

„Tak to ten chlap musí být pěkně utahaný.“

Muž přešel vtip mlčením a opáčil: „A navíc máte spoustu přesčasů.“

„Já jsem ten filmař,“ představil se Pellam.

„Já vím.“

„Nebude vám vadit, když vám položím pár otázek?“

„Ne, pane.“

„Byl jste ve službě, když to auto vybuchlo? To auto v parku?“

„Myslíte to auto vašeho kámoše?“

„Přesně tak,“ odpověděl Pellam.

„Ano, pane, jel jsem na to hlášení. Všichni jsme tam jeli.“

„A řeknete mi, co se vlastně stalo?“

„Myslíte, kdo za to mohl?“

„Budu vám vděčný za cokoliv, co mi k tomu řeknete.“

„Většina toho je ve zprávě soudního patologa,“ poznamenal muž.

„Jenže mně nejde o oficiální vyšetřování. Jsem jenom zvědavý. Byl to můj dobrý přítel.“

„Ano, pane, rozumím.“ Hasič přimhouřil oči a zadíval se na červeně smaltovaný strop. „Vzpomínám, že když jsme tam přijeli, zadní konec auta docela vydatně hořel. Někdo jel kolem a ohlásil to.“

„Víte, kdo to byl?“

„Ne. Myslím, že volal z automatu. Anonym.“

„Takže jste tam přijeli a co se stalo pak?“

„Samozřejmě tam nebyly žádné hydranty, takže jsme museli stříkat vodou z cisterny, abysme ochladili okolí a dostali se k tomu vašemu kámošovi. Polovina kluků pak začala hasit hasicími přístroji a lopatami hořící porost. A to bylo zhruba všechno. Odtáhli jsme tělo od vraku a nakonec uhasili oheň. Váš přítel zemřel okamžitě. Bylo to pěkně rychlý.“

„Takže mu vybuchla nádrž?“

„Ano, pane.“

„Otevírali jste kufr?“

„Ano, otvírali jsme ho.“

„Jak se to dělá?“

„Obvykle jednoduše odstraníme váleček zámku a uvolníme zajišťovací páčku. Jenže v tomhle případě byla ocel vyhnutá

ven, takže jsme museli kufr párkrát propíchnout bodcem. Páčka se zdeformovala a kufr se otevřel.“

„Proč jste ten kufr otevírali?“

„Přál si to šerif. Aby viděl, co je uvnitř. Kromě toho je to standardní postup. Pro případ, že by tam byly kanystry s

benzinem nebo s olejem. Rezerva navíc dokáže hořet celé hodiny, pokud ji dobře neuhasíte.“

„Objevili jste něco zajímavého?“

„Co prosím?“

„Říkal jste, že se šerif chtěl podívat dovnitř.“

„Já nevím. Já byl u přední kapoty.“

„Nemáte nějaký ten bodec po ruce?“

Pellamovo vyslýchání zatím hasiče neobtěžovalo, ale přesto se choval stále obezřetněji. „Ty jsou namontované na hasičském voze, pane. Ale nepovolané osoby do garáží nesmějí.“

Pellam přikývl a zadíval se přes umaštěné okno na hasičský vůz. Bodce se zdály těžké a tupé. Nechtělo se věřit, že by na autě zanechaly tak malé otvory, jakých si Pellam všiml. „Z čeho jsou vyrobeny?“

„Pochopitelně z oceli.“

„A ještě poslední otázka. Proč se místo neštěstí zaoralo bagrem?“

„Nařídil to šerif. Slyšel jsem, že mu někdo zavolal a poručil mu to. Sám nevím proč.“

„A nevíte asi, kdo mu to poručil, že?“

„To teda ne.“

Pellam hasiči poděkoval a poté řekl: „Vy se mě nezeptáte?“

„Na co, pane?“

„Jestli tady budeme natáčet film.“

Muž pokrčil rameny. „Mně je to úplně šumafuk, pane. Mě živí zemědělství, ne filmy.“

V poledne vyšla Meg Torrensová ze dveří realitní kanceláře Dutchess a nastavila ručičky hodin s nápisem Vráťm se v na čtvrt na dvě. Rozhlédla se po náměstí. Pellamův karavan parkoval na protější straně. Meg se znovu rozhlédla kolem sebe, přešla ulici a začala obcházet karavan. Dívala se na žlutohnědý nátěr, otlučené nárazníky, skvrny od bláta a šmouhy na předním skle.

Co tady, k čertu, dělám?

Co by, mám polední přestávku, a tak jdu na nákup.

A kdy naposledy sis vlastně v některém z těch zlodějských starožitnictví něco koupila? Nejsou už to náhodou tři čtyři roky?

Meg si představila sama sebe jako tipačku exteriérů jezdící v podobném karavanu. Představila si, jaké by bylo pracovat u filmu. Práce modelky pro ni znamenala neustálé vypětí a velmi ji vyčerpávala. Navíc se k ní chovali jako ke slabomyslnému kokršpanělovi. Meg věřila, že u filmu by to muselo být jiné.

Pohladila kovovou karoserii winnebaga a všimla si téměř nezatelných zbytků nějakého graffiti na boku. Vypadaly jako dva kříže.

Přehodila si koženou kabelku přes rameno a začala se procházet po ulici sem a tam. Viděla přitom věci, kolem nichž chodila již celá léta, ale nikdy si jich nevšimla. Nárožní kámen datovaný do konce září 1929 – nemohl to být právě černý pátek? Natřený dřevěný sud na chodníku, ozdobený červeně vymalovanou číslicí 58. Střechu jedné budovy zdobila korouhvička ve tvaru velryby – proč právě zde, dvě stě padesát kilometrů od oceánu? Další dům byl zkrášlen nádherným kulatým oknem z barevného skla.

Meg civěla do výkladu starožitnictví Steptoe, když vtom zaslechla pomalé kroky. „Docela bych si dal další dortíčky,“ ozvalo se za ní.

Meg se otočila. Zpočátku se tvářila bezvýrazně – přesně jak si to pro podobné případy nacvičila. „Měl jste je sníst, když jste k tomu měl příležitost, kovboji,“ řekla.

Pellam se postavil vedle ní, aby se podíval, co si Meg prohlíží. „Jak vám jdou hodiny v autoškole?“

„Zhruba stejně jako vám kurzy fotografování.“

Ukázala na otrhaný kobereček, který visel ve výkladu na stěně. „Vidíte to? Cenovka je napsaná tak, aby to vypadalo, že ten koberec stojí šedesát dolarů. A přitom je tam napsáno šest set. A taky ho za tolik prodávají.“

„Co to na něm vlastně je, pes?“

Meg si koberec bedlivě prohlédla. „Možná. A možná kočka. Já nevím.“

„Večeře byla příjemná,“ řekl Pellam. „Skvěle jsem se bavil.“

Meg zvedla obočí. „Já taky,“ řekla po pečlivé volbě zájmena.

„Máte nádherný dům. Bylo to po více než roce poprvé, co jsem večeřel v domě – myslím ve skutečném domě.“

„To snad ne,“ řekla Meg, ale ve skutečnosti ji to nepřekvapilo. „Sam pořád mluví jen o vás. Doufám, že svůj slib neporušíte.“

„Já vím, cvičné bomby,“ odpověděl Pellam. „Nezapomněl jsem.“

Prošli kolem jiné realitní kanceláře. Pellam se zadíval na některé nabízené položky.

Meg o půl oktávy snížila hlas. „Mohu vám nabídnout skvělé pozemky, pane Pellame. Koupi lze samozřejmě realizovat i na splátky...“

Oba se rozesmáli.

Šli po ulici a přitom je sledoval bezpočet očí. Dokonce i projíždějící auta u nich zpomalovala. Jděte k čertu, pomyslela si Meg, ale její vzdor byl poněkud chabý. Cítila se zranitelná, jako když se jednou ocitla na pláži na Floridě v nových bikinách, které byly průsvitnější, než se jí zamlouvalo. A také nyní, stejně jako tehdy, reagovala zkřížením rukou na prsou.

„Myslím, že už raději půjdu,“ řekla.

Pellam se dotkl jejího ramena. Meg ztuhla a jakoby nenuceně ustoupila. „Rád bych se vás na něco zeptal,“ řekl Pellam. „Důvěrně.“

Meg se v hlavě honily šílené myšlenky, ale nakonec jen pomalu kývla.

„Existuje nějaký důvod, proč mohl mít někdo zájem, abychom v Cleary žádný film netočili?“

„Odmítáme drogy.“

„Co prosím?“

„Objevily se názory, že kdyby vaše společnost přijela do města, mohlo by to na něj mít špatný vliv.“

„No dobře, беру. Tenhle argument už jsem slyšel... Ale budu k vám otevřenější. Existuje nějaký důvod, proč mohl někdo zabít mého přítele, aby se tady žádný film netočil?“

Meg se otočila k Pellamovi a otevřela ústa šokem.

„To snad nemyslíte vážně, nebo ano?“ Obrátila se zpátky k výkladu. „Vlastně se ptám hloupě. Vy to myslíte vážně.“

„Slibujete, že to nikomu neřeknete?“

„Jistě,“ přitakala Meg.

„No dobře, Marty nějakou marihuanu měl. Jenže ležela uvnitř karavanu. Vedle papírků...“

„Vedle čeho?“

„Vedle cigaretových papírků.“

„Jo. Jasně.“

„Takže ji Marty neměl s sebou v tom autě, když vybuchlo. Někdo mu ty drogy podstrčil.“

Meg zavrtěla hlavou, ale tvářila se přitom nezúčastněně jako advokát, který polyká vlastní reakce.

„Navíc jsem před chvílí ohledal vrak toho auta.“

„Vážně?“

„A našel jsem v něm dva otvory po kulkách.“

„Otvory po kulkách?“

„Myslím, že ano. Poblíž nádrže. Řekl bych, že právě takhle se to celé seběhlo. Někdo prostřelil nádrž, ta explodovala a on tam pak nastrčil drogy a utekl dříve, než na místo přijely hasičské vozy.“

Meg nejprve napadlo, že je něco takového zhola nemožné –v Cleary. Pak si ovšem vzpomněla na temnější stránku města. Vražda těch dvou obchodníků, příležitostná znásilnění, dva chlapci ze střední školy, kteří ve stotřicetakilometrové rychlosti narazili do stromu – oba byli zfetovaní heroinem –, a podobné incidenty.

Pellam pokračoval: „Doufal jsem, že si budu moci promluvit s Keithem. Třeba by pro mě mohl provést test toho kovu. A zjistit, jestli se opravdu jedná o otvory po kulkách.“

„A co kdybyste si promluvil s Tomem?“ řekla Meg. „Copak on neprošetřoval...“ A pak to pochopila. „Aha. Vy si myslíte, že je do toho šerif nějakým způsobem zapletený, že?“

„Prostě kolem toho nechci dělat zbytečný rozruch.

Meg přikývla. Otevřela kabelku a podala Pellamovi jednu z Keithových vizitek. „Jistě. Zavolejte mu. Padl jste mu do oka.“

Vtom si všimla, jak na ně z opačného konce náměstí civí manželský pár. Žena se nakláněla k manželovi a podle všeho mu právě cosi šeptala. Meg znovu pocítila nával nejistoty.

Život na maloměstě...

Bydlím tady pět let, Pellame. Ale připadá mi to jako deset.

„Nechcete jít na oběd?“ zeptal se jí Pellam.

Meg zaváhala. Ano, ne, ano, ne... „Eh, myslím, že ne,“ odpověděla.

„Proč ne?“

Nedělej, co se nesmí. „Protože tohle je Cleary,“ řekla.

Pellam přikývl. „Chápu.“

„Hodně štěstí, Pellame,“ řekla Meg a vešla do kavárny.

„Ehm, ještě jedna věc... Jde mi jen o ten oběd. O nic více a o nic méně.“

Meg zvedla ruce a s lehkým plácnutím je nechala dopadnout podél těla. „Vy možná máte ty nejpočestnější úmysly na světě...“ Odmlčela se a během jediné milivteřiny se snažila přečíst v jeho tváři reakci na její větu. Žádnou však neodhalila, a tak rychle dodala: „Jenže Cleary je prostě Cleary.“

„Předpokládám, že tohle už se nezmění.“

„Za mého ani vašeho života ne,“ odvětila Meg a vešla do kavárny. Prosklené dveře se s dřevěným bouchnutím zavřely.

Firma M&T Pharmaceutical sídlila v jednopatrové budově ze škvárobetonových tvárnic nedaleko od města Cleary. Dům obklopovalo šterkové parkoviště, na němž stálo třicet nebo čtyřicet automobilů – mnoho starších modelů,

torina a novy, ale také pár novějších vozidel japonské provenience. A rovněž řada pickupů, neuniklo Pellamovi, z nichž mnohé měly zadní okna umazaná od čenichů vzrušených loveckých psů.

Nedaleko hlavního vjezdu se nacházelo několik označených parkovacích míst. Cedula Pan Torrens stála v řadě jako první. Vedle ní se rozkládalo prázdné místo s přemalovanou cedulkou. Toto místo bývalo pravděpodobně vyhrazeno pro Keithova zesnulého společníka. Stát se tohle v L. A., pomyslel si Pellam cynicky, bylo by parkovací místo obsazeno pět minut po společníkově pohřbu.

Bylo pozdní odpoledne a pomalu se smrákalo. Právě ve chvíli, kdy Pellam nasoukal karavan do dvou volných míst pro návštěvníky, se rozsvítila sodíková výbojka na sloupu uprostřed parkoviště. Pellam prošel kolem loga společnosti, ozdobnými podsvětlenými písmeny M a T.

Mladá recepční s vlasy vyčesanými do nadýchané vlny se na Pellama usmála a strčila si žvýkačku za čelist.

„Ahoj, Darlo,“ řekl Pellam, když si přečetl její jméno na pozlaceném medailonku. „Přejete si, pane?“

„Jmenuji se John Pellam a přijel jsem za Keithem Torrensem.“

„Ano, pane, posad'te se.“

Pellam se posadil a začal listovat ve starém čísle Chemical Week. Za tři minuty sešel do recepce šklebící se Keith Torrens. „Johne.“ Podali si ruce. „Rád vás vidím.“

„Díky, že jste si na mě udělal čas.“

„Pojd'te, rychle vás provedu firmou.“

Továrny Pellama obvykle skličovaly – nesnášel to usměrňování, nesnášel, když stroje člověku určovaly, kam se má postavit a co má dělat (zřejmě to bylo dáno Pellamovým odvěkým strachem, že kdyby šlo všechno na levačku, skončil by někde u výrobního pásu a po zbytek života by šrouboval šroubky do ledniček). Firma M&T ho však překvapila. Všechno zde bylo zářivé a čisté. Jednotlivé místnosti byly obloženy bílými kachličkami a dokonale osvětleny.

Zaměstnanci na sobě měli bílé pláště, kalhoty a boty a průhledné namodralé pokrývky hlavy, které připomínaly koupací čepice. Člověk si zde připadal jako v kuchyni. Mnozí pracovníci se skláněli nad pásovými dopravníky, kontrolovali zařízení, balili kartony, odečítali z počítačových obrazovek. Všechny přístroje byly buďto z nerezové oceli, nebo bílého plastu.

„Tomu říkám provoz.“

„Jsem malá firma,“ řekl Keith. „Abych mohl konkurovat Prizerům a Bristol Meyer-Squibbsům, musím být efektivní. Efektivita je klíčové slovo.“ Kartony ze světle hnědé lepenky vystupovaly v malých výtazích ke stropu, odkud se po pásovém dopravníku přepravovaly do expedičního oddělení.

Keith byl ukázkou své společnosti tak rozrušený, že hovořil velice rychle, takže Pellam z jeho řeči – také díky hlasitému vrčení desítek nejrůznějších strojů – pochytil jen několik frází. Přesto se usmíval a nadšeně kýval hlavou.

Po skončení prohlídky se ocitli před Keithovou kanceláří. „Jsme malí, ale jsme na sebe pyšní.“

„Až příště dostanu chřipku, koupím si váš sirup proti kašli.“

„Dám vám vzorky, které vám vydrží dva roky,“ prohlásil Keith a zmizel na chodbě.

O pět minut později vešel Pellam – s kapsami obtíženými karamelami proti bolestem krku, sirupem proti kašli a nosním sprejem – do Keithovy pracovny. Představovala ji velká a vzdušně zařízená místnost s lacinými obklady na stěnách. Keith byl zřejmě typem podnikatele, který většinu peněz investuje přímo do výrobního provozu. Pellam zavřel dveře a tiše řekl: „Chtěl jsem vás požádat o jistou laskavost.“

„Meg mi říkala, že máte něco na srdci.“

„Byl bych rád, kdybyste si to nechal pro sebe.“

„Zajisté.“

„Jde o mého přítele,“ řekl Pellam. „O toho, který byl zabit.“

„Při té autonehodě.“

„Nejsem si jistý, že to byla nehoda.“

„Ne?“

„Našel jsem vrak auta a v zadní části jsem si všiml něčeho, co vypadalo jako dva otvory po kulkách. Šerif tvrdí, že je způsobili hasiči, jenže já se díval na jejich vybavení a myslím, že to bylo něco jiného.“

„Otvory po kulkách.“ Keith se zamračil. Pellam pokrčil rameny. „Napadlo mě, jestli by se někdo nemohl na ty díry podívat a potvrdit, nebo vyvrátit, jestli je do plechu udělaly kulky. Myslím člověk, jako jste vy.“

„Možná ano,“ řekl Keith. „Jak ty otvory vypadají?“

„Ty, které jsem viděl, mají průměr necelý centimetr, což by odpovídalo zhruba ráži třicet.“

„To je lovecká ráže,“ řekl Keith, „takže by ty kulky mohly mít měděný plášť.“

„Jistě, to by mohly.“

Keith se zadíval na strop. „A samotné kulky jste ve vraku náhodou nenašel?“

„Předpokládejme, že zmizely.“

„Rozumím.“ Keith vědoucně přikývl a pak dodal: „To auto shořelo, že?“

„Ano.“

„Pokud to byly obyčejné olověné kulky,“ začal Keith pomalu, „pak jakákoliv stopa po nich jednoduše shořela. Olovo oxiduje za velmi nízkých teplot. Ovšem měď, to je něco jiného. Ta má velice vysokou teplotu vypařování. A pokud prošla ocelovým pláštěm auta... Jo, řekl bych, že by se jí v tom případě zachytilo na otvorech dostatečné množství, abychom po ní našli nějaké stopy.“

„Měl bych ještě další otázku...“

„Beze všeho.“

„Nechtěl jsem vás žádat, abyste se s tím obtěžoval vy sám. Nemůžete mi spíše ukázat, jak mám postupovat a na co se zaměřit?“

„Jistě, zhruba po čtyřech letech anorganické chemie. Myslím, že bude lepší, když si tady tak půl hodinky počkáte.“

Odeberu nějaké vzorky a neprodleně je odešleme do laboratoře. Tam je projedou chromatografem a spektrometrem. Kde je to auto?“

„Na jednom malém smetišti na silnici 9.“

„R&W?“

„Jo, přesně tam.“

Keith se zamračil. „Myslel jsem si, že ho zatím zabaví nebo tak něco.“

„Už chápete, proč jsem tak zvědavý, jak to vlastně bylo?“

Pellamův karavan následovaný Keithovým cougarem zamířil na parkoviště firmy R&W, jehož větší část byla zasypana zkroucenými měděnými trubkami. Oblouhlý muž, s nímž Pellam včera hovořil – Bobby, vzpomněl si Pellam – stál u hromady a s rukama na rozložitých bocích si ji prohlížel jako hrdý tatík. Na sobě měl montérky s náprsní kapsou a proužkovanou čepici a vypadal jako projektant železnic.

Pellam s Keithem vystoupili z aut a zamířili k němu.

„Ahoj,“ řekl Keith.

„Nazdárek, pane Torrensi. Jak se vede?“

„Ujde to. Jak jdou obchody?“

„Koukněte na tohle,“ řekl Bobby pyšně.

Keith přikývl.

Pellam si prohlédl změt' trubek. „Ujde to.“

„Bez prdele,“ dodal Bobby a zasmál se své poznámce.

Všichni tři muži pak chvíli civěli na deset krychlových metrů trubek a pokyvovali hlavami, jak to muži nad skvělými objevy obvykle dělávají.

Pellam se podíval přes čelní stranu plotu na ohořelý vrak. Osvětlovaly ho doběla rozpálené obnažené žárovky v pletivových krytech.

Bobby s podivnou formálností natáhl ruku. „Jak se vede, pane? Vy jste ten člověk od filmu, že?“

Pellam překvapeně zamrkal. „To jsem. Přišli jsme kvůli té záležitosti, na kterou jsem se vás minule vyptával. Kvůli tomu autu.“

„Kvůli autu?“

„Bavili jsme se o tom vraku.“ Pellam kývl směrem ke zbytkům auta.

Muž se zamračil. „Myslím, že se pletete. Ne.“

Pellam na něj pohlédl. „Bavili jsme se támhle o tom autu. O tom vraku.“

Muž si nadzvedl čepici. Umaštěná ofina mu spadla do čela. „Na to si nevzpomínám.“

Jo, už to mám.

Pellam si povzdechl a strčil ruku do kapsy. Našel bankovku a začal ji vytahovat, když vtom muž řekl: „Bobby.“

„Cože?“

„Vy jste mluvil s mým bratrem. S Bobbym. Kdežto já jsem

Billy.“

Ach tak. Dvojité vé v R&W. Jasně. Keith se rozesmál. „Billy a Bobby jsou dvojčata.“

„Ale tím se nenechte odradit,“ řekl Billy a vděčně přijal dvacetidolarovku.

„Nevadí, když se na ten vrak trochu podíváme?“

„Jestli sháníte něco na auto,“ řekl Billy a pokrčil rameny, „já osobně bych si vybral líp. Ale klidně si poslužte,“ dodal a obrátil se zpět k drahocenným trubkám.

Pellam s Keithem přistoupili k ohořelé karoserii.

„Dvojčata?“ zašeptal Pellam Keithovi.

„Jestli ta vaše společnost natáčí i horory, myslím, že by byli docela lacino k maní.“

Obešli vrak a Pellam se náhle zarazil.

„Jsou pryč.“

Keith přimhouřil oči a předklonil se. Kdosi odřezal kufr a zadní část nárazníku acetylenovým hořákem.

„Promiňte...,“ zavolal Pellam směrem k Billymu.

Billy se odtrhl od trubek. „Ano, pane?“

Pomalů zamířil k vraku.

„Co se stalo s tou karoserií?“ zeptal se Pellam. „S tou zadní částí?“

„Co myslíte?“ zavolal Billy.
„Koukněte tady,“ řekl Keith.
„Sakra, je pryč,“ ulevil si Billy.
„Já to tušil,“ řekl Pellam.

„Doprdele.“ Billy si založil ruce v bok a rozhlížel se kolem sebe, jako by hledal ztracený čtvrťák.

„Začal už Bobby tu karoserii rozřezávat?“ zeptal se Keith.

„Né, ten na těžkou práci není. To mě podrž, kdo by chtěl ukrást půlku shořelýho auta?“

Keith s Pellamem se vrátili k autům. „Omlouvám se. Zbytečná námaha.“

„Ale stejně je to strašně divné,“ zamyslel se Keith.
„Jedete se podívat na auto a najdete něco, co vypadá jako důkaz. A když se k němu později vrátíte, inkriminovaná část už na autě chybí.“

„Jo, je to divné.“

Billy stál v boudě a mával Keithu Torrensovi a tomu člověku od filmu na rozloučenou. Nato zvedl telefon a vytáhl číslo. Bobby se mu ozval po prvním zazvonění. Musel vědět, že je to Billy, protože jen zvedl sluchátko a řekl: „Tak co je zas?“

„Hele, hádej, kdo se tu právě zastavil.“

„Co já vím? Elvisův duch, co zpíval Love Me Tender?“

„Né,“ řekl Billy, „ale kéž by. Protože my dva bysme pak nebyli v takový bryndě.“

„Není ti nic?“

Milenka Wexella Amblera neodpověděla.

Po chvíli jí Ambler sevřel hýždě pevněji a zaryl jí do masa nehty, které byly na muže velice dlouhé. Milenka zasténala. Ambler si vzpomněl, že má sevření poněkud uvolnit.

„Bolí to?“ zeptal se. „Bolí...“

„Wexi, ach...“

„to?“

„... LU.

Milenka znovu zasténala a přitiskla se mu čelem na pulzující krk.

Když spolu začali chodit, bylo to jistým způsobem neohrabané.

Nastalo hned několik problémů.

Za prvé neměl nikdo z nich do té doby milostný poměr, takže nevěděl, co se smí a co se nesmí. Milostné románky se přitom bezpochyby řídí svou vlastní etiketou. Jak vypadají schůzky? Říká se jim vůbec „schůzky“? Nakupují milenci v jiných prodejnách, aby se vyhnuli náhodným setkáním ve chvíli, kdy je doprovází zákonný protějšek? Nebo je lepší vídat se naprosto nenuceně, a vyhnout se tak podezření?

Za druhé zde funguje onen zvláštní druh žárlivosti. Ambler chápal, že je jeho milenka vdaná, ale občas jej tížila myšlenka, že se nějakou techniku – třeba dotek nebo polibek – naučila od svého manžela.

A za třetí nebylo žádnému z nich pětadvacet. Ambler zamlada pracoval ve stavebnictví a dodnes lovil a rybařil, takže minulé i současná fyzická aktivita u něj poněkud zpomalovala nevyhnutelné příznaky rostoucí váhy a usedlého života. Přesto se nedalo popřít, že jeho svaly pomalu ustupují tuku, že erekce, která u něj kdysi trvala hodinu, začíná dnes po patnácti minutách ochabovat a že po prvním vyvrcholení s ním čtyřadvacet hodin vůbec nic nebude. Také vlasy měl prořídle (i když si to alespoň částečně vynahrazovaly tím, že mu příliš nešedivěly) a k dovršení všeho mu narostl podbradek, na který civěl pokaždé, když prošel kolem oválného zrcadla v jídelně – až jeho manželka učinila na toto téma uštěpačnou poznámku a Ambler s tímto zlozvykem okamžitě přestal.

Nejpodivnější na tom všem bylo, že Amblerova milenka, která byla o více než deset let mladší, byla ze svého těla ještě rozpačitější než on. A přestože by jejímu tělu jen málokdo tipoval víc než třicet let, vždy nejprve zhasnula světlo a zatáhla žaluzie, než se konečně svlékla.

Dnes v tmavé ložnici prostoupené štiplavou vůní dřeva Ambler porazil milenku na masivní dubovou postel a tvrdě do ní pronikl – opravdu velmi tvrdě. Téměř krutě. Vlastně sám netušil proč. Věděl, že má pověst krutého člověka v byznysu i jinak, ale nikdy by ho nenapadlo, že může být krutý i k člověku, kterého miluje. Když však dnes cítil, že se blíží k momentu vyvrcholení, toužil své milence ublížit. Přál si, aby přiznala, že ji to bolí, ale že nechce, aby přestal.

„Bolí to, lásko?“

„Jo,“ zašeptala milenka a její ústa vyřkla to vášnivé slovo do jeho kůže asi centimetr od ucha.

Dvakrát hekla, zašeptala cosi, čemu Ambler nerozuměl, a nakonec řekla: „Nepřestávej. Ne, nepřestávej. Líbí se mi to.“ Její slova zněla jako lyrické sténání. Ambler ucítil vůni parfému a potu.

„Líbí se ti, když...“

„Nepřestávej.“

„...to bolí?“

„Ach, Wexi.“

Po milování si lehli vedle sebe. Na rozdíl od milování s manželkou se Ambler s milenkou často pouštěl do řeči okamžitě poté, co dokázali popadnout dech.

Dnes ji však pouze políbil na čelo, zašeptal: „Miláčku,“ a pak se oba pět minut v polospánku oddávali vlastním myšlenkám.

„Slyšel jsem, že je pořád tady,“ řekl Ambler nenuceně.

„Kdo?“

„Ten filmař.“

„Slyšela jsem.“

„Oč mu podle tebe jde?“

„Nejspíš si chce udělat po té své nehodě volno.“

„Takže nakonec nebudou ten film natáčet tady?“ zeptal se Ambler.

„Proč ho vlastně nemáš rád?“

Proč říkáš, že ho nemám rád, pomyslel si Ambler, ale nevyslovil to a místo toho řekl: „Jen se podívej, co se kvůli nim stalo. Ty drogy a všechno.“

„Nebyla to jeho vina.“

„Tihle filmaři.“

„Jsou stejní jako všichni ostatní,“ opáčila milénka.

„Ty jsi ráda, že tady zůstal, že jo?“

„Wexi, o co ti jde?“

„O drogy a...“

„Takže sis vzal do hlavy, že se staneš morálním ochráncem města a vsugeruješ všem lidem představu, že je co nevidět zaživa pozře velký zlý svět?“

Amblera tato myšlenka znervózňela. Začal uvažovat. Ne, neexistovala sebemenší pravděpodobnost, že by se jeho milénka mohla dozvědět, co provedl Mark. Pokud by měla jakékoliv podezření, rozhodně by teď nebyla tady. „Přikládáš mi větší vliv, než si zasloužím,“ řekl.

„Terorizuješ lidi.“

„Copak bych mohl terorizovat celé město Cleary?“ namítl Ambler a po chvíli řekl: „Mluvilas s ním o nějaké práci?“

„Ne.“

„A brala bys ji?“

„Uvažovala jsem o tom. Myslela jsem si...“

Ambler se ušklíbl. „Myslela sis, že budeš Lana Turnerová.“

„Tady jsem zahrabaná. Úplně jsem si zpackala život. Měla bych...“

„Co bys měla?“ zeptal se Ambler a do hlasu se mu znovu vkradlo zoufalství.

„Nic.“

„Vůbec sis nezapackala život.“

„Připadám si, že se jen nechávám unášet událostmi.“

„Jak to můžeš říct? Přinejmenším jsi proměnila můj život v něco nádherného.“

Ledy opět roztály. Milenka chytila Amblera za rameno, ale ten byl vděčný, že je v pokoji tma. Obličej mu planul rozpaky.

„Uvažovalas někdy, že se přestěhuješ?“

Chvilé ticha. „Uvažovala.“

„A to bys jen tak odjela, aniž by sis o tom promluvila se mnou?“

„Nevkládej mi slova do úst. To jsem neřekla. Mám spoustu možností.“

„Z nichž některé počítají se mnou, a jiné ne. Chápu.“

„Wexi.“ V jejím hlase se ozvala upjatá odtažitost. Ambler měl pocit, že ji u ní ještě nikdy neslyšel. Přemýšlel, jestli tahle výměna názorů přeroste v první vážnou hádku. To by bylo velice špatné – ve světle toho, co měl v plánu jí za chvíli říct.

„Nesnaž se něco rozvracet,“ pokračovala. „Myslím mezi námi.“

„Děje se snad něco?“

„Ne, neděje se nic. Co by se mělo dít?“

Amblerovi to připomínalo rozhovory, které kdysi vedl s manželkou. Než se zamiloval do milenky.

Vycouval. „Prostě mi připadáš..., já nevím.“

„Akorát spolu vedeme diskusi,“ řekla milenka. „Neber si to osobně.“

„To ty jako bys chtěla vyprovokovat hádku.“

„Nechci.“

Po chvíli Ambler ucítil, jak milenka strnula a odtáhla se od něj. Pouze o několik milimetrů, ale přesto to stačilo, aby Ambler odmítl učinit, co instinktivně učinit chtěl, a místo toho se cudně dotkl její nohy a mlčky tím poprosil o odpuštění za své mlhavé prohřešky.

Dnešek se nevyvíjel, jak si plánoval. Ani trochu. Ambler začal litovat, že se před chvílí milovali, neboť milování vychýlilo rovnováhu sil směrem k ní. Muži a ženy. Některé věci se nikdy nezmění.

Cítil, jak jím začíná projíždět vlna bolesti a vzteku.

Dlouho bylo úplné ticho. Ambler přemítal a pak si otřel zpocenou dlaň do povlečení. „Můžu se tě na něco zeptat?“

Milenka neodpověděla.

„Jak dlouho už spolu chodíme?“ zeptal se Ambler. „Šest měsíců?“

„Tak nějak,“ řekla neutrálně.

„Myslel jsem si... Ne, tohle mi nejde.“ (Naprostou stejnou formulaci jsem tehdy svou milenkou poprvé oslovil, uvědomil si nyní.)

Milenka změkla. Ambler věděl, že má slabost pro galantní a zápasící muže. „Co se mi snažíš říct, Wexi?“

Z jejího hlasu alespoň zmizela ona příšerná upjatost.

Amblerova mysl se naprosto vyprázdnila. A pak konečně vyhrkl: „Myslím, že bychom se měli vzít.“

Přál si to říct zlehka. Přál si o tom vtipkovat. Jako páry středního věku v situačních komediích. Hbité výměny názorů. Trefné repliky. Pózování pro kameru. Jenže momentálně ho nenapadlo nic, co by měl ještě dodat.

A jeho milenka zarytě mlčela. Jako by najednou přestala i dýchat.

Nemůže to přece být tím, že o téhle možnosti ještě nikdy nepřemýšlela, nebo ano? Copak byl Ambler tak zoufale vedle, že svou milenkou vůbec neodhadl? Srdce mu hlasitě bušilo. Doslova ho slyšel.

Její ruka se dotkla jeho paže. „Řekli jsme si, že o tom nikdy nebudeme přemýšlet.“

„To bylo předtím.“ Ambler marně hledal v jejich vztahu nějaký milník – pětadvacátý pohlavní styk? Dvanáctá večeře při svíčkách? Šedesáté zasmání intimnímu vtipu?

Ambler se posadil na posteli a zašmátral na nočním stolku. Lampička se rozsvítila. Byla v ní slabá žárovka, o jejíž našroubování ho milenka před časem požádala. Ambler věděl, že nemá ráda ostré světlo.

Meg Torrensová si přehodila přes ramena přikrývku a řekla: „Ach, Wexi.“

A Ambler ve svém jméně – vysloveném s milujícím a něžným úsměvem – uslyšel slovo „Ne“ stejně zřetelně, jako by ho Meg zakřičela.

SPÁNEK V MĚLKÉM HROBĚ/ BIG MOUNTAIN STUDIOS

EXTERIÉR, SILNICE DO BOLT'S CROSSING, NEDALEKO LESA – DEN

DETAIL: JANICEIN OBLÍČEJ. Není ani tak sešlý věkem, jako spíše ošlehaný větrem. Člověk v něm vidí vyžralou krásu čtyřicetileté ženy. Matka země. Byla na Woodstocku. Křičela na Woodstocku a zkouřila se tam. Dlouhé vlasy jí padají do tváře a rozdělují ji na pásy načervenalé kůže. JANICE si je s&síróa na stranu, ale vítr je odhazuje zpátky.

POLOCELEK: SHEP. Opírá se o motocykl. Kamera by měla být opatřena starfiltrem, aby z chrómu vyzařovala aura a ladila se západem slunce, který se za nimi blíží. SHEP je rozervaný. Oznámil JANICE, že odjíždí, a skutečně odjet chce. Jenže zároveň se na ní zoufale snaží najít něco, co by ho od odjezdu odradilo. Je to lítost? Nebo je to něco ryzejšího, něco vzájemnějšího. Neví.

Pellam seděl v rozpáleném karavanu – přestože se ve skutečnosti nenacházel v Cleary ve státě New York, nýbrž daleko v Bolt's Crossing.

Kde v tuto chvíli potřeboval být.

Protože v Bolt's Crossing nestojí žádný zapáchající vrak automobilu, posetý ohořelými chomáči čalounění, které trčí ven jako rozčuchané vlasy.

Protože v Bolt's Crossing budou i lidé, kteří teď tiše leží v krematoriu, v retrospektivě o čtyři záběry později živí a zdraví, budou se smát, plakat a hýřit směsicí citů.

Protože v Bolt's Crossing lidé jako Marty nikdy neumírají.

STŘIH

POLOCELEK, ŠVENKUJE mezi Janice a Shepem
JANICE

Napadlo mě, že bys mohl být tady.

SHEP

(Vyhýbá se jejímu pohledu)

Trochu mě zlobily brzdy. Říkal jsem si, že bych je měl před odjezdem spravit.

JANICE

Přemýšlela jsem o všem, cos mi říkal. Myslím včera v noci. O mně.

SHEP

Byl jsem našťvaný. Byl jsem...

JANICE

Měls pravdu. Pořád hledám odpovědi v minulosti. A jestli si nedám pozor, nezbude mi žádná budoucnost.

Pellam vytáhl papír z psacího stroje. Krypt válce přitom uklidňujícím způsobem zachrastil. Pellam napsal na horní okraj papíru Vsuvka 58A, rozeplnul scénář a zastrčil papír na příslušné místo. Celý scénář se nyní skládal ze sto padesáti archů zmačkaných papírů opatřených bezpočtem ručně psaných poznámek a proložených vsuvkami, jako byla tato.

Pellam položil na scénář ruku, zvedl ji a rychle scénářem prolistoval. Na čelisti ucítil lehký vánek.

Přešel do přední části karavanu, posadil se na sedadlo řidiče a vykoukl z umouněného okna. Nyní již neviděl velkolepý soumrak v Bolt's Crossing, nýbrž klikatou okresní silnici, jež vedla do Cleary.

Motor karavanu šlapal jako hodinky. Pellam odjel do centra města, zaparkoval a vystoupil do oslnivě zářícího slunce. Zamžoural na Main Street a objevil papírnictví, kde prováděli kopírovací služby. Vešel dovnitř, podal prodáváči scénář a požádal o jednu kopii. Zdvořilý uhrovitý mladík za pultem mu oznámil, že kopírování potrvá asi dvacet minut. Pellam se nabídl, že zaplatí ihned, ale chlapec mu řekl: „Ne, pane, nemusíte spěchat. Zaplatíte, až když budete s prací spokojen.“

Pellam zaváhal a pak odpověděl: „Jasně,“ protože si vzpomněl, že není v Los Angeles nebo v New Yorku a

neexistuje důvod, proč by v něm měla zdvořilost vzbuzovat podezření.

Vyšel na ulici zalitou syrovým sluncem a zatoužil po šálku kávy. Na protější straně zahlédl kavárnu Marges, ale při vzpomínce na den, kdy ji s Martym navštívili, se rozhodl, že půjde raději jinam. Kromě toho chtěl dát přednost místu, kde ho nebudou tak dobře znát. Nechtěl být zbožňován personálem, nechtěl mluvit o Martym, o filmových rolích, o Hollywoodu.

Vešel tedy do jednoho automatu s okrouhlým tyrkysovým pultem a chromově červenými vinylovými stoličkami.

„Dobrý den, pane Pellame,“ pozdravil ho jeden z obsluhujících – muž středního věku, kterého Pellam nikdy neviděl.

A bylo po anonymitě.

A taky po nepřátelství. Protože ať už byl oficiální názor na drogy a filmy jakýkoliv, půltucet lidí v jídelně na něj pohlédl s významnými a neskrývanými úsměvy, které říkaly: O nic vás nežádám, ale jestli mě chcete odtáhnout do Hollywoodu a strčit mě do nějaké epizody sitkomu dle vaší volby, tak si klidně poslužte.

Pellam přikývl, zamířil k automatu a pokusil se o telefonát na účet filmové společnosti. Číslo jeho karty však bylo zrušeno. Povzdechl si a strčil do automatu vlastní kartu. Po pěti minutách se na lince ozval asistent produkce. Byl v povznesené náladě.

„Hej, hombre. Modli se, aby Lefty neměl puštěnej zaměrovač. Protože jinak by ti okamžitě namířil na rozkrok raketu země-tipař.“

„Takže nevzal toho padáka zpátky, jo?“

„Hohó, co tě nemá. Nechybělo moc a úplně bys ten film pohřbil, ale zdá se, že přece jenom přežije. Lefty padl na kolena před jednou z dojných krav a myslím, že mu to vyšlo. Právníci tvrdí, že Martyho nehoda byla vyšší moc. Takže získal dalších pár týdnů.“

„A exteriéry máte?“

„Ještě ne, ale najali si jednoho externistu v Pensylvánii. Podzim tam začíná později, takže budou mít víc času na natáčení.“

„Pensylvánie je úplně špatně,“ prohlásil Pellam.

„Jestli chceš, předám ti Leftyho. Můžeš mu to říct sám.“

„Mluvíš docela klidně.“

„Beru na to prášky.“

„Chci něco udělat a potřeboval bych tvou pomoc.“

„Ne.“ Bodře, bodře, bodře. „To rozhodně ne.“

„Poslouchej mě. Chci...“

„Johne, kápní božskou – přeješ si, aby vyhodili i mě?“

„Každého asistenta produkce nakonec vyhodí. K téhle práci to tak nějak patří.“

Asistent si povzdechl. „No dobře, vyklop to.“

„Upravil jsem scénář.“

„Jaký scénář?“

„Mělký hrob.“

„Hmmm. Proč?“

„Chci, abys ty změny ukázal Bobovi. Ještě to pořád režíruje?“

„Zbláznil ses, Pellame?“

„Ale Lefkowitzovi je neukazuj. Jenom režisérovi. Je ti to jasné?“

„Ne.“

„Odpověz mi na otázku. Vyhodil Lefty Boba?“

„Ne a ani nemůže. Lítá v tom až po uši. Jeho problémy s termíny jsou skoro stejně vážné jako jeho problémy s opary.“

„Fajn. Pošlu ti to expres.“

„Johne, ne.“

„Tobě.“

„Johne, je naprosto vyloučeno, že by tě přijali zpátky.“

„O to mi nejde. Dokonce ani nechci do titulků. Ale ten příběh je příliš dobrý na to, aby ho zpackal zrušovaný scénář. Ukaž to Bobovi a utaj ty změny před Leftym.“

„Johne...“

„Čau.“

...ne.“

Než se Pellam posadil k pultu, všiml si stojanu se slunečními brýlemi. Jeho vlastní brýle stihl díky malé toyotě Meg Torrensové stejný osud jako jeho polaroid, a tak se rozhodl, že si koupí jiné. Všiml si několika zrcadlovek s okuláry ve tvaru slzy. Nasadil si je a podíval se na sebe v zrcadle.

Usmál se. Dokonalost sama. Jo: Frajer Luke.

„Padnou vám jako ulité,“ podotkl muž středního věku za pultem.

„Jak vypadám? Jako šerif na malém městě?“

„Ano, pane, v těchhle brýlích byste mohl z fleku kasírovat za rychlou jízdu.“

„Tak to si je vezmu,“ řekl Pellam.

„Chcete k nim i pouzdro z nepravé kůže?“

„To je dobrý.“

Posadil se za pult. Číšník zřejmě neměl příliš velký zájem o kariéru v Hollywoodu, a tak s Pellamem klábosil pouze o cestování, kterého měl podle všeho za sebou opravdu hodně.

Nejdéle Pellamovi popisoval letošní dovolenou s manželkou v Peru a Chile.

„Vzduch je věc, na kterou normálně nemyslíte. Myslím nadmořská výška. Ujdete pár bloků – teda tam žádné domovní bloky ve skutečnosti nemají, ale vy víte, jak to myslím – a už se musíte natáhnout a trochu si zdřímnout. Je to strašně vyčerpávající! A to jsem si myslel, že jsem ve slušný formě. Dokážu naštipat slušnou hromadu dřeva a není problém. Jenže tam jsem byl pořád zmlácenej. A přitom všude kolem vás jakoby nic pořád běhají vyschlý starý babky a nabízejí vám hrnky, přikrývky a šperky. Jak vidí prachy, už se na vás vrhají. Doslova sprintují! V takovýmhle vzduchu. Je to zkrátka zvyk.“ Odmlčel se a shrnul své myšlenky: „Všecko je relativní.“

„Asi ano,“ řekl Pellam a vyslechl si ještě historku o Machu Picchu.

Nakonec se podíval na hodinky a řekl: „Musím si ještě něco zařídit.“

„Taky jsme se plavili po Orinoku, ale žádného krokodýla jsem neviděl,“ řekl muž a zašklebil se.

„Život je plný zklamání.“ Pellam vstal a nasadil si šerifské brýle.

„Houby zklamání. V říjnu tam se Sally jedeme znovu. Však my nějakého najdem. To vám slibuju.“

Pellam mu popřál mnoho štěstí.

Pellam zaparkoval karavan na příjezdové cestě domu Torrensových (příčemž se mu vkrádalo na mysl slovo „usedlost“). Na verandě se objevila Meg, usmála se a seskočila pár schodů k chodníčku, který vedl na příjezdovou cestu. Otřela si ruce do krajkové zástěry a vypadala přesně jako hospodyňka v sitkomu ze šedesátých let.

Ovšem hospodyňka v přiléhavé halence z modrého hedvábí a dvěma (nebo byly tři?) horními knoflíky rozepnutými.

Oči vzhůru, hochu.

Panebože, ona má pihovatý hrudník.

Pihy na ženách Pellam zkrátka zbožňoval.

„Co vás sem přivádí, Pellame?“

„Přijel jsem si něco vypůjčit.“

Meg vytřeštila oči. Vtipkovat, či nevtipkovat? „Máselnici?“

„Né.“

„Medvědí tuk na promazání předovky?“

Trefa.

Pellam se shovívavě usmál. „Když už jste to nakousla,“ řekl, „právě hovoříte s jedním z mála lidí ve státě New York, který někdy střílel ze Sharps čtyřiapadesátky.“

Meg však ani na chvíli nezaváhala. „Sharps? Tak to pusťte z hlavy, hochu. Protože Sharps není žádná předovka, ale obyčejná zadovka.“

Trefa.

Meg se srdečně rozesmála Pellamovu vytřeštěnému výrazu. „Holky obvykle u řečí o zbraních roztávají, ha?“

„Nikdo na celém světě kromě mě a hrstky rozených zbraňových šílenců o sharpsech dávno nic neví,“ prohlásil Pellam.

„Já z něj nikdy nestřílela, ale táta jednu měl. Sbíral zbraně. Já osobně měla v pokojíčku zadovku Springfield.“

„Ne.“ Pellam se zasmál. „Snad ne čtyřicet pět sedmdesátku?“

Meg přikývla. „Karabinu. S kroužkem na sedlo a vším.“

„Zatraceně, vy jste mi žena. Střílela jste z ní někdy?“

„K čemu je zbraň, když z ní člověk nestřílí. Ale zkuste dostat zápach střelného prachu z hedvábného spodního prádla.“

„Tehle problém já nemám.“

„Sam a já ji občas bereme na střelnici. Ale samozřejmě je dost těžké do ní sehnat náboje.“

„Přesně to jsem si přijel vypůjčit.“

„Náboje?“

„Vašeho syna.“

„Expedice na bomby?“ pokývala hlavou Meg.

„Jo. Nevadí vám to?“

„Znáte nějakého rodiče, kterému by vadilo, když někdo řekne, že na pár hodin zabaví jeho dítě?“ řekla Meg, zavolala Sama a otočila se zpátky k Pellamovi. „Jo, ještě než na to zapomenu... Jablkový festival se koná v sobotu odpoledne. Máte zájem ho vidět?“

„Myslím, že ano. Budete tam?“

„Je to rodinná akce.“

Co má tohle znamenat? Budete tam, je to rodinná akce. Pellam chvíli čekal na další sdělení, a když žádná nedostal, řekl: „Jasně. Už se na něj těším.“

Ve dveřích se objevil Sam. „Dobrý den, pane Pellame, půjdem se podívat na ty bomby?“

„To si piš, Same.“

„Prima! Můžeme jet tím karavanem?“

„Žádné jiné auto nemám.“

„Můžu, mami?“

„Jistě, ale do šesti at' jsi zpátky na večeri.“

„Tyhle bomby jsou nejlepší, pane Pellame. Mají tam červené a zelené a taky tam mají minometné náboje, ve kterých podle táty není střelný prach, a taky ruční granáty...“

„Ale za žádných okolností mu nic nekupujte.“

Pellam se zasmál. „Rozkaz, madam.“

Nastoupili do karavanu.

„Hej, Same, víš, co by bylo prima?“

„Co, pane Pellame?“

„Kdybys s sebou vzal ten svůj detektor kovů.“

„Svůj detektor kovů?“

„Mám takovou sbírku,“ vysvětlil mu Pellam. „A kdykoliv jsem v nějakém novém městě, rád do ní něco přidávám.“

„Já zase sbírám dinosaury. A baseballové kartičky. A samozřejmě taky wrestlingové kartičky.“ Sam vyskočil z karavanu a utíkal do domu.

Energie. Kde ji ty děti jen berou?

Za dvě minuty se vrátil.

„Potřebuješ baterie?“

„Ne. Jsou dobité. Používám nikl-kadmiové. A co vlastně sbíráte, pane Pellame? Mince?“

„Nábojnice,“ odpověděl Pellam.

„Fíha,“ prohlásil Sam.

Ukázalo se, že Pellam má rád bomby stejně jako Sam.

Toto smetiště však bylo mnohem noblesnější než R&W. Pellam si na ně pamatoval ze seznamu svých pokerových spoluhráčů. Prodávala se zde většina z toho, co sliboval již sám název Army Surplus. Na rozdíl od Bobbyho (nebo Billyho) tvrzení se však zdálo, že vojenských přebytků je k mání více než dost. Součástky k vozidlům, krabice na náboje, přenosné latríny, nářadí, stany, baterky. Všechno solidní, olivově hnědé a plně funkční. A hromady věcí, které člověk nevyužije jinak než jako těžítka: mířidla bomb, staré

výškoměry a helmy pro pěšáky, které se nedaly použít ani jako květináče.

Ovšem bomby, to byla úplně jiná káva. Měly nejrůznější barvy a nejrůznější tvary. Některé byly špičaté jako rakety, jiné zakulacené jako staré letecké pumy. Panečku, ty byly obrovské. Pellam na jednu opatrně zaklepal. Byla dutá.

„Tohle jsou jen cvičné bomby,“ řekl Sam. „Nemusíte se bát.“

„Já se nebál,“ řekl Pellam rychle. „Tvářil jste se, jako že máte strach, že vybuchne.“

„Ha, ha.“

Sam ukázal Pellamovi minometné náboje, šrapnely a bajonety – nechutně vyhlížející věcičky s hlubokými žlábkami na krev na straně. Většina zbraní byla stále zabalena v lepkavém kreozotu.

I přes výslovné přání Meg Torrensové chtěl Pellam Samovi nějakou bombu koupit. Stály pouze padesát dolarů. A pak si Pellam přiznal, že chce ve skutečnosti nějakou bombu pro sebe. Jednu z těch tmavě modrých. Chtěl ji upevnit na přední část karavanu.

Ne – vlastně ji chtěl poslat na dobírku Alanu Lefkowitzovi, c/o Big Mountain Studios, Santa Monica Boulevard, Century City, Kalifornie...

A pak už Sam usoudil, že přišel čas na hledání nábojnic. Nasedli zpátky do karavanu a odjeli deset minut za město, kde zaparkovali a začali šplhat do kopce.

Prošli lesem a sledovali přitom zřetelně označenou stopu. Chlapec měl přes rameno přehozenou krabici a v rukou nesl krátkou kovovou tyč s připevněným diskem. Kolem krku mu visela sluchátka. Nacházeli se zde úplně sami. Krajina byla velice tichá. Sam neustále zvedal oči k Pellamovi, jako by čekal, že jeho nový přítel řekne něco geniálního. „Myslíte, že tady nějaké kulky najdete?“

„Člověk nikdy neví.“

„Třeba od lovců?“

„Přesně tak.“

„Chodíte na lov, pane Pellame?“

„Jo. Ale teď jsem už nějakou dobu nelovil. Zato kdysi jsem byl s tátou na lovu pořád.“

„Kde bydlí?“

Pellam na chlapce pohlédl. „Před pár lety zemřel.“

„Jako děda Wold.“

„Takhle se jmenovala máma? Woldová?“

„Hmm. Moje máma má pušku. Dostala ji od dědy. Je pěkně stará. Někdy z ní s mámou střílíme dole u řeky. Dělá šíleně hlasitý rámus, vážně šíleně. Jednou mě málem odhodila pryč.“

Sam položil detektor kovů a ukázal, jak střílí z pušky a odlétává dozadu. Padl na zem a chvíli nehnutě ležel.

Pellam na něj znepokojeně pohlédl. „Hej, není ti nic? Jsi v pořádku?“

„Jasně!“ Sam vyskočil. „Táta moc neloví. Ale někdy spolu chodíme na ryby. Co lovíte?“

„Bažanty, kachny, husy.“

„Máte rád fotbal?“ zeptal se Sam.

„Kdysi jsem ho hrával.“

„Jo, já to věděl! Kde? Vsadím se, že jste byl profík.“

Pellam se hlasitě rozesmál. „Profík? K tomu mi chybí asi padesát kilo. Kdepak, hrál jsem jen za střední školu.“

„Zadáka, že jo?“

„Chytače. Říkal jsem si, že bude lepší, když po mně bude skákat jen jeden nebo dva velcí chlapi, a ne čtyři nebo pět.“

„Jaké to je položit pětku? Přeběhnout přes tu čáru? Mně se strašně líbí, když přeběhnou přes čáru a pak položí balon, jako by na tom vůbec nic nebylo. Je to šíleně frajerský. Jaké to je?“

„Já zas tolik neskóroval. Tak dobrý jsem nebyl.“

„Určitě byl!“ opáčil chlapec. „Vsadím se, že jste zachraňoval celý tým. Kdy to bylo? Před pár lety?“

„Spíš před dvaceti.“

Sam převrátil oči. „Jemine, tak to jste starší než moje máma. Ale zas tak staře nevypadáte.“

Pellam se rozesmál. Již dávno zapomněl, jak bezvýhradně dokážou děti rozbít pečlivě udržované iluze dospělých.

„Heleďte, pane Pellame, nemohli bysme někdy někde zkusit trénovat přihrávky? Máma to se mnou zkouší, jenže je to ženská a tak vůbec. Možná bysme to někdy mohli zkusit spolu a vy byste mi dal pár tipů. Táta má totiž pořád spoustu práce. Stará se jenom o tu svou firmu.“

Pellam byl dost rozumný, aby do toho nešel. „Uvidíme.“

„Máma by byla ráda, kdybyste tady nějakou dobu zůstal. Líbíte se jí, to já poznám.“ Ani do tohohle.

Došli až na hřeben s výhledem na parkoviště, kde zemřel Marty. Parkoviště se rozkládalo asi dvě stě metrů od nich. Kolem se nacházelo pouze jedno další vyvýšené místo, z něhož byl výhled na parkoviště, a i to bylo dobrých pět set metrů daleko. S dobrým zaměřovačem se dala rána vypálit i z takové dálky, ale tento hřeben byl pro ostřelovače mnohem vhodnější. Kromě toho byl odtud výhled na zadní část parkoviště, a pokud Marty zajel na parkoviště čelem, představovala z tohoto místa nádrž ideální cíl.

I tak by však bylo za větru mimořádně obtížné trefit právě nádrž a za teplého počasí – jaké v osudný den panovalo – mohly termické vlny z údolí pod parkovištěm zkreslit palebnou linii.

„Dobrá, Same, pust' se do práce. Najdi, co se dá.“ Sam deset minut přecházel tam a zpátky, přičemž našel pouze dvě zmačkané plechovky od piva a čtvrták („Je tvůj, hochu.“). Náhle však zaječel a přiběhl k Pellamovi. V ruce držel nábojnici ráže 0.22 pro dlouhou pušku.

„Ne, ta je moc malá. Já hledám centrovku. Poznáš ten rozdíl?“

„Ne, pane.“

„U dvaadvacítky naráží zápalka do okraje nábojnice, a tak se jim říká okrajovky. Zatímco u větších ráží je nárazová kapsle uprostřed, a proto se jim říká centrovky.“

„Jú, to je perfektní.“

„Pojd sem, ukážu ti to.“ Sam se zamračil a pak vytřeštil oči, když si Pellam odhrnul bundu a vytáhl z pouzdra u pasu zbraň. Byl to kolt z roku 1876, ocelový revolver s rukojetí z tmavě růžového dřeva. „Fíha,“ zašeptal chlapec.

Pellam stále držel revolver hlavní k zemi. „Vždycky se chovej tak, jako by byla zbraň nabitá, i když třeba není, a vždycky se chovej tak, jako by mohla každým okamžikem vystřelit. Takže jí nikdy na nic nemiř, pokud nejsi připraven ke střelbě. Jasně?“

„Jasně. Tohle je kovbojský revolver.“

„Je to kolt Peacemaker ráže 0.45.“ Pellam otevřel kryt, vysunul vyhazovacím kolíkem náboj a přidržel ho koncem k Samovi, aby ho chlapec viděl. „Takže tady je kapsle uprostřed. Trn na kohoutku do ní narazí a zapálí střelný prach. Ve starých zbraních, jako je tenhle revolver nebo puška tvé mámy, se používá černý prach. Novější zbraně už přešly na bezdýmný.“

„Můžete mě někdy vzít střílet, pane Pellame? Prosím.“

„Promluvíme si o tom s mámou a tátou. Možná jo.“

„Zastřelíte něco. Zastřelíte?“

„Ted' ne, Same. Tohle není hračka.“ Pellam zastrčil revolver zpátky za pas. „Radši mi najdi nějaké nábojnice.“

Chlapec začal s ještě větším nadšením přejíždět detektorem nad zemí. Pellam mu nevěnoval příliš velkou pozornost a místo toho se díval na temný pruh přeorané půdy v dálce na parkovišti, kde Martyho potkala úděsná smrt. Vůbec si proto nevšiml, že se Sam přikrčil, sebral cosi ze země a vyrazil k němu.

„Koukejte, co jsem našel, pane Pellame. Koukejte!“

Vhodil mu do ruky dvě prázdné nábojnice. Obě byly ráže 0.30, ale měly podivnou délku, byly hrubší než typy 0.30-30 nebo 0.30-06 a větší než garandka. Rozhodně nemohly pocházet z karabiny, jako je M1, protože puška s krátkou hlavní by na tuto vzdálenost dostatečně přesná.

„Dobrá práce, Same.“ Pellam poplácal zářícího chlapce po ramenou. „Přesně tohle jsem hledal,“ dodal a strčil si nábojnici do kapsy.

„Ukážete mi někdy svou sbírku, pane Pellame?“

„To si piš, Same. Ale teď už se musíme vrátit.“

„Ále...“

Otočili se, sešli z kopce a vyměňovali si přitom rybářské historky.

Téže noci, když se již Sam nacházel ve svém pokoji v patře a Keith byl stále v práci, snědla Meg Torrensová krutí sendvič se studenou brusinkovou omáčkou, vypila sklenici bílého vína a přečetla si titulky a první odstavce všech článků v New York Times.

Dočetla kulturní rubriku, odložila noviny a vyšla nahoru do Samova pokoje.

„Ahoj, mami.“

Meg přistoupila k jeho počítači.

„Řekni mi to ještě jednou. Vytočíš číslo a co řekneš?“ zeptala se a pohlédla na počítač.

„Ach jo, mami,“ řekl Sam. Blížila se devátá hodina a on už byl unavený. „Tohle je modem. Tam nikdo nic neříká. Prostě se ti ozve tón. To znamená, že ses připojila na síť.“

„Ukaž mi to.“ Z rádiobudíku v ložnici se právě linula smutná countryová melodie – stará píseň Patsy Clineové.

Sam se sklonil nad klávesnici a rychle cosi vytřukal. Meg s Keithem platili třicet dolarů měsíčně za přístup do informační databáze, která – jak Sam zjistil – obsahovala také sportovní rubriku, jednou jí dal Sam pořádně zabrat, když si nechal vytisknout zahajovací sestavy všech baseballových týmů od roku 1956.

Nyní zvedl telefon, vytočil číslo a zkroutil ústa rozhořčením, přestože Meg dobře věděla, že ve skutečnosti k smrti rád předvádí své těžko uchopitelné znalosti. Z telefonu se ozvalo kvílení a Sam ho matce přidržel jako laserovou pušku. „Prásk, prásk, prásk!“ vykřikl a stiskl tlačítko na malé krabičce. Obrazovka počítače se probudila k životu.

„Už jsi na síti, mami. Co že to chceš vyhledat?“

„Jedno jméno. Chci vyhledat jedno mužské jméno.“

Meg vytūkala několik znaků. Odpověď přišla za pár vteřin a Meg prolistovala celý text. „Jak se to dá vytisknout?“

„Bud'to můžeš tisknout obsah obrazovky, anebo si stáhnout celý soubor.“

Kde se to ty děti učí?

„Stačí, když mi řekneš, co mám zmáčknout.“

„Tady.“ Sam šťastně stiskl tlačítko a chraptivá tiskárna začala uklidňujícím způsobem vrnět.

Připomínala jí polaroid.

Bzzzt.

Chvilí trvalo, než zvuk konečně ustal. K tištění toho bylo dost.

Jablka.

Tisíc jablek, sto tisíc. Milion.

Pellam nikdy v životě neviděl tolik jablek. A v tolika podobách. Jablkové koláče, lívance, taštičky, jablkové máslo, puding, zavařená jablka, kandovaná jablka. Člověk se v nich mohl koupat. Mohl si je odnést ve třicetilitrových sudech, mohl si je koupit sušené, malované nebo slepované do věnců a nástěnných ozdob ve tvaru hus či prasat.

Byly zde i dívky převlečené za jablka. A všichni chlapci jako by náhle měli kulaté růžové tváře.

Jedna žena se pokusila Pellamovi prodat možnost vyhrát holandský jablkový závin – stačilo, aby hodil kroužek na hrací desku s připevněnými jablky.

„Jenže mně jsou jabka šumafuk,“ sdělil jí Pellam.

Fotbalové hřiště bylo zaplněno více než tisícovkou lidí, kteří se prodírali od stánku ke stánku, hráli soutěžní hry a prohlíželi si cetky, které se zde prodávaly – svetříky, dřevěné šperkovnice, nástěnné hodiny z plaveného dřeva, keramiku, mřížové krajky. Janine zde měla stánek s bižuterií. Pellam si ho okamžitě všiml, počkal, až bude Janine obsluhovat zákazníka, a povinně se u stánku ukázal. Jediné, co měla

Janine čas říci, bylo strohé: „Zítřka máš přijít na večeři, nezapomněls?“

Pellam zavrtěl hlavou.

„Ve čtyři. Nezapomeň, miláčku.“ Zamrkala a vyfoukla mu polibek.

Pellam odhadoval, že polovinu davu tvoří turisté a polovinu místní. Žádný návštěvník starší sedmnácti let jako by nevěděl, proč je vlastně tady. Turisté se chytali příležitosti vyzkoušet si na vlastní kůži nějaký ryze venkovský prožitek, návrat ke kořenům, návrat ke kořenům! – a chvíli je opravdu bavilo nakupovat vázy, šperky, tretky a jídlo, které si odváželi do svých manhattanských bytů. Mámy a tátové z Cleary zase dělali drby a přecpávali se. Jediný, kdo měl z celého festivalu skutečný požitek, byly děti, protože pro ně slavnost nepředstavovala nic více než tuny jablek. A kdo by v krásný podzimní den potřeboval ke štěstí více?

Už žádné polaroidy. Pellam nechal fotoaparát v karavanu. Dnes byl jen řadovým turistou, který si prohlížel listí, stánky a okolní krajinu.

Pět minut po něm se objevila toyota. Prohnala se parkovištěm a prudce zastavila na drolicím se asfaltu. Meg si Pellama okamžitě všimla a zamávala mu. Keith s ní nebyl, ale Sam ano. Také on Pellamovi energicky mával. Pellam přemýšlel, jestli se chlapec doma zmínil o jeho sklonu sbírat vražedné zbraně.

Stejně jako onehdy u večeře, také dnes vypadala Meg o deset let mladší než ona obstarožní matrona, která jej navštívila na klinice. Vlasy neměla vyčesané a nalakované, nýbrž stažené do copu. Na sobě měla přiléhavé džínsy, tmavou kašmírovou halenku se stojáčkem a velurové sako. U krku se jí leskla starožitná stříbrná brož.

Chlapec se držel poblíž. „Ahoj, pane Pellame.“

„Nazdar, Same.“

„Ahoj,“ pozdravila Meg Pellama a ten jí pokynul.

Náhle je obklopoval početný dav Manhattaňanů ve sportovních košilích. Muži s kudrnatými tmavými vlasy, ženy

v černých strečových kalhotách. Díky newyorským fitcentrům měli všichni skvěle vypracovaná ramena a lýtka.

Dav prošel kolem nich a oni se ocitli sami.

„Tak jste to stihl,“ řekla Meg.

„Tohle bych si nenechal ujít za nic na světě.“

„Tady,“ pokračovala Meg. „Přinesla jsem vám dárek.“

Hodila mu jablko a Pellam ho chytil do levé ruky.

„Já jablka nesnáším,“ řekl.

Sam se zašklebil. „Já taky.“

„Ještě pořád je Cleary malé město?“ usmál se Pellam.

Meg se zamračila.

„Nebudou mít řeči, že se tu spolu takhle procházíme?“ zeptal se. Společně kráčeli po okrajových místech festivalu.

„Aťsi,“ řekla Meg. „Dneska mám vzdorovitou náladu. Pff.“

Sam probíhal uličkami mezi stánky, ale vždy se pak obloukem vrátil zpět a s téměř nábožnou úctou si prohlížel Pellama. Poté znovu zmizel, chvíli klábosil s kamarády ze školy, kul pikle, vypadal užasle, potutelně a rozradostněně zároveň – a neustále se přitom pohyboval.

„Ty děti ale mají energie, vidíte?“ podotkl Pellam a sledoval improvizovaný závod.

„Pokud jde o nadhled, dětem se nic nevyrovná,“ řekla Meg. „Nejcennější je, co se díky nim naučíte o sobě samotném. Někdo prohlásil, že nejčestnější a nejproradnější, nejkrutější a nejhlavavější ze všech lidí jsou děti.“ Zasmála se. „Když se bavíte o vlastních dětech, tak je to pochopitelně pravda jen z poloviny.“

„Když nad tím tak přemýšlím,“ řekl Pellam, „tak existuje jen velice málo dobrých filmů o dětech. Většinou jsou to dojáky. Anebo revizionismus – to když se režisér snaží přenést vlastní dětství na celuloid. Případně přenést na bedra dětí hodnoty dospělých. Podle mě jsou to dost laciné kusy. Rád bych někdy viděl film o rozpolcenosti dětství. To by byl dobrý projekt.“

„Tak proč ho nenavrhnete svému studiu?“

Svému bývalému studiu, pomyslel si Pellam a neodpověděl. Meg rychle odběhla, aby Samovi zabránila v přelézání plotu.

Pellam se ocitl před krocaní střelnicí, kde si člověk mohl vystřílet vycpané krocany, čokoládové krocany a také sedmikilogramového mraženého krocana sestřelováním drobných gumových kachniček – namalovaných tak, aby vypadaly jako krocany – z otlučené vzduchovky ráže 0.22. Pellam zavolal Sama.

„Tak co by sis přál, hochu: některého z těch vycpaných, nebo radši čokoládového?“

Sam plaše pohlédl na matku, která ho vyzvala: „No řekni panu Pellamovi, kterého bys rád.“ Zvedla hlavu a zašklebila se. „Tak na tohle si počkám.“

„Myslím, že třeba toho čokoládového, ano?“ řekl chlapec a upřel oči na Pellama.

„Jestli ti ho vystřelí, můžeš si ho sníst,“ prohlásila Meg.

„Ale možná ne celého najednou,“ poznamenal Pellam. „Vypadá docela velký.“

Pellam podal muži obsluhujícímu střelnici dolar a zeptal se: „Kolik toho musím trefit, abych vyhrál některého z těch čokoládových kroců? Toho většího?“

Muž nabil dýchavičnou vzduchovku. „Šest terčů z deseti.“

„Dobře.“ Pellam se předklonil, opřel si loket o lavici ve výšce hrudníku a pomalu vystřelil na vzdálenost patnácti metrů čtyři rány. Všechny šly vedle – v hromadě pytlů za terči se rozprskl písek.

Sam se zasmál. Meg také.

Pellam se pomalu napřímil. „Myslím, že už to mám v ruce.“ Rychle si přiložil pažbu k líci a začal střílet – ozvalo se šest krátkých prásknutí, tak rychlých, jak jen to Pellamovi umožnil závěr. Z terče sletělo šest kachniček.

„Do prdele,“ zašeptal muž a pak se začervenal. „Eh, omlouvám se, paní Torrensová.“

Pellam mu vrátil vzduchovku, Sam převzal čokoládového krocana a doširoka na Pellama vytřeštil oči. „Júú,“

„Tak co na to říkáš, Same?“

„Do pr...,“ začal chlapec pomalu.

„Same,“ varovala jej Meg.

„... kýnka. Fíha. Děkuju, pane Pellame. Tohle bylo totálně suprovní. Fakt totálně.“

„Same,“ zopakovala Meg.

Sam se podíval na Pellama. „Máma si myslí, že nemluvím pořádně anglicky.“

„Já vím, co je suprovní,“ řekl Pellam. Pohlédl na krocana. „Doufám, že suprovní bude i on.“

Sam odloupl fólii a ukousl ptákovi hlavu. „Panejo,“ řekl s ústy plnými čokolády a odešel, přičemž se každý čtvrtý nebo pátý krok ohlížel za Pellamem. V Cleary začne kolovat další historka.

Meg s Pellamem pokračovali v procházce. „Myslela jsem, že se vyznáte jen v předovkách,“ řekla Meg.

„Jezdím po losangeleských dálnicích. Tam člověk musí umět střílet.“

„Kde jste se to naučil?“

„Od táty,“ řekl Pellam.

„A kde jste vlastně vyrostl?“ zeptala se Meg.

„V Simmonsů.“

Meg se k němu otočila. „Ne! Snad ne tady přes řeku?“ Kývla směrem na západ.

„Přesně tam.“

„Vždyť to tam vypadá úplně jako v Cleary.“

„Simmons je o trochu chudší a o trochu špinavější,“ konstatoval Pellam. „Navíc k nám nejezdí turisté dívat se na listí. Rostou tam vesměs borovice.“

Chvíli kráčeli mlčky a rozhrnovali vysokou travu na okraji fotbalového hřiště.

„Keith to nestihl?“

„Přijede sem později. Momentálně je ve firmě.“

„Bylo od něj hezké, že mi onehdy pomohl.“

„Říkal, že někdo ukradl to, co jste hledal.“

„Jo. Převezli nás.“

Procházeli se dalších několik minut a pak, jako by se Pellam ptal, Meg sama od sebe řekla: „Keith se změnil. Smrt jeho partnera ho silně zasáhla. Začal být trochu nabroušený.“

„Vážně? Nic takového jsem nepozoroval.“

„Nebyla jsem si jistá, jestli vám pomůže. Nemá rád věci, které jsou mimo jeho – jak to říct – oběžnou dráhu. Jsem ráda, že to udělal.“

Okolí je pozorně sledovalo – desítky hlav se nápadně otáčely jinam, zatímco oči je pozorovaly.

Po pěti minutách prohlížení stánků se Pellam zeptal: „Proč jste odešla z Manhattanu?“

„Keith tady sehnal práci u jedné farmaceutické společnosti. Zatímco já už jsem jako modelka nedostávala zakázky a na herectví jsem nějak přesedlat nemohla. Měla jsem dítě. A vždycky jsem toužila mít vlastní dům.“

„A líbí se vám v Cleary?“

Meg se nervózně zasmála a zadívala se jinam. „Je pro mě těžké odpovédět. A vůbec nebude záležet na tom, jestli tu strávím dalších pětadvacet let. Nikdy tohle místo nepoznám dost dobře na to, abych o tom mohla mluvit. Podobná místa – města, jako je tohle – jsou do vás nějak vrozená. Jejich kořeny se táhnou hluboko do minulosti. A pokud se v nich ocitnete nějakým jiným způsobem, nejste ničím více než obyčejným domácím hostem. Můžete se tu dostat do čela společenského života, můžou vás dokonce zvolit do městské rady, ale místa jako Cleary se nikdy nestanou součástí vaší osobnosti. buď je máte v genech, anebo ne. A já je v genech nemám.“

Nedaleko se ozval potlesk. Právě byla korunována nová Miss jablko. Pellam zahlédl pár dětí, které se blížily k němu a Meg. Zřejmě se již rozkřiklo, že ten filmař dokázal sestřelit gumové kachničky na vzdálenost patnácti metrů. Chlapci se drželi v povzdálí a sledovali, jak Meg s Pellamem obcházejí

pole. Postupně je obklopila zralá a bohatá vůně rozkládající se trávy.

„Máte hezký účes.“

Její prsty zajely k copu, ale pak se Meg zarazila a spustila ruku zpátky. Uhnula před Pellamem očima a soustředila se na cosi na obzoru. Pomalu došli až k festivalové zoo v podobě skličující sbírky krav, koz, hus, kachen a jednoho poníka. „To proto jste se s manželkou rozešel?“ zeptala se Meg.

„Eh, proč proto?“

„Promiňte. Myslela jsem kvůli cestování.“

„Stála za tím spousta důvodů. Ale práce na tom pochopitelně měla velký podíl.“

„Kolik měsíců v roce jste byl mimo domov? Šest, osm?“

„V té době jsem tolik necestoval.“

„Já bych cestovala ráda,“ řekla Meg. „A možná si i trochu zahrála. Nemusela bych být zrovna hvězdou. Klidně bych hrála i vedlejší role. Dokonce by se mi možná líbila i vaše práce.“

Vaše práce. Pouhý tipař exteriérů. „Já myslím, že nelíbila.“

„Svůj dům mám moc ráda,“ pokračovala Meg. „Toho bych se nevzdala. Ale neustálé poznávání nových míst... Je to, jako když jedete na dovolenou, ale přitom s nějakým posláním. Myslím, že by to bylo báječné.“

Tohle ženy říkají. Svůj dům. Nikdy ne „náš dům“. Pellam si vzpomněl, že jeho bývalá žena používala přesně stejná slova. Samozřejmě to nakonec taky tak dopadlo. Z jejich domu se stal její dům. Neříká se tomu sebenaplnující se proroctví?

„... ale myslím, že bych chtěla, aby se mnou vždycky na týden nebo na dva jezdil i Sam.“ Po chvíli Meg dodala: „A samozřejmě taky Keith.“ Pohlédla na Pellama, ale ten na její opomenutí nijak nereagoval. Tedy pokud to opomenutí bylo.

Místo toho zabrousil z rodinné situace na jiné téma: „Vlastně vám ani nedokážu říct, proč se mi ta práce líbí. Nejzajímavější na tipařství je, že to vlastně ani není práce –

jen hledáte místa, která jsou vhodná k natáčení filmu. Je to prima a člověka za to platí, ale mně se ze všeho nejvíce líbí pocit, že jsem na cestě..." Mávl rukou. „Jak daleko je Simmons? Ani ne sto padesát kilometrů odtud, ne? Vyrůstal jsem mezi krásným barevným listím a viktoriánskými domy. Ale přesto jsem byl rád, že jsem se vydal na cesty a začal hledat městečka, jako je tohle.“

Zamával Samovi. Zdálo se, že se jeho fanklub rozrostl na šest osob.

„Jednou v březnu," pokračoval, „jsem seděl celý měsíc doma. Vtom mi zavolal jeden producent a chtěl, abych mu dělal tipaře k filmu o odborech. Sedl jsem do karavanu a zamířil rovnou do Indiány k ocelárnám v Gary. Celé město bylo ošklivé, studené, šedé. Brodil jsem se břečkou a říkal si, že tohle místo má ze všech míst nejbližší k peklu. Ale byl jsem strašně rád, že jsem tu zakázku dostal.“

Meg skrčila nos. „To já bych jezdila jenom na příjemná místa. Do Ria, do San Franciska, na Havaj..."

Pellam se zasmál. „Tak to byste moc zakázek nedostávala.“

„Ne, ale u těch, které bych dostala, bych si parádně užívala.“..

„Neprodávají tu někde pivo?"

„Nejspíš ano, ale nechcete radši mošt? Osvěží vás.“

„Ne, chci raději pivo. Nesnáším jablka, nezapomeňte.“

„V tom případě vám toho jablkový festival nemůže mnoho nabídnout.“

„To bych neřekl.“

Meg si jeho flirtu nevšímala a oba zamířili ke stánku s občerstvením.

Zatímco se Meg s Pellamem procházeli po zoo domácích zvířat, odběhl Sam k lukostřelnici. Nejprve přemýšlel, že na oplátku také panu Pellamovi vystřelí něco ze vzduchovky, ale pak si vzpomněl na hru, ve které hráči střílejí z luku na papírové terče jelenů. Jednou z cen byl malý plastový

fotbalový míč, a jelikož hrál pan Pellam fotbal ve škole, Sam se rozhodl, že pro něj míč vyhraje.

Podal prodáváči dolar a dostal od něj deset šípů a menší rovný luk, nikoliv kladkový luk, jaké se používají při lovu. Sam si ho převzal a udělal zásek na jednom z šípů, jak se to naučil na táboře. Postavil se do předpisové polohy a natáhl tětivu. Svaly se mu chvěly napětím a jeho prsty povolily tětivu dříve, než stačil pořádně zamířit. Šíp trefil jelena do zadní kýty.

„Hej,“ ozval se rozesmátý hlas. „Tys ho trefil do zadku.“

Sam se otočil. Byl to jeden z kluků ze střední školy. Nějaký vyšší ročník, pomyslel si Sam a měl pocit, že se chlapec jmenuje Ned. Usmíval se na Sama, ale ten se řídil nejdůležitějším pravidlem žáků základních škol: totiž že každý středoškolák je potenciální terorista. Berou vám oběd, svazují vám kecky a věšejí je na elektrické vedení jako sušené ryby, nadávají a plivou na vás, případně vás používají jako sparingpartnera.

Sam polkl a chlapce si nevšímal. Úporně se soustředil na svůj cíl, tak jak ho to matka při střelbě učila – nevěnovat pozornost luku nebo šípu, nýbrž výlučně místu, které má šíp zasáhnout. Sam znovu natáhl tětivu, snažil se překonat mučivou bolest v útlých ramenou a upřeně civěl na cíl. Nakonec vypustil šíp. Fíí.

Zásah do srdce.

„Parádní trefa,“ řekl Ned a zavrtěl hlavou. Sam na něj obezřetně pohlédl. Ned nemluvil ironicky. „Dík.“

Následovaly dva další zásahy do srdce, zásah do břicha – a pak už Samovi začalo ubývat sil. Další čtyři šípy již nezasáhly jelena, nýbrž kupku sena. Poslední šíp však směřoval znovu do břicha.

„Prima, vyhrál jsi cenu ze spodního regálu, hochu. Tak co bys rád?“

Sam zaváhal. Ned mu míč určitě vezme. Jednoduše ho popadne a uteče. „Některý z těch fotbalových míčů,“ zamumlal. „Dobrá, tady máš.“

Sam si vzal zelený plastový míč. Rychle vyrazil pryč, ale Ned neučinil žádný pohyb směrem k němu a pouze řekl: „Tohle teda byla perfektní střelba. Kdybych tak uměl taky tak střílet.“

Sam se bezděčně zasmál. Koneckonců před ním stál sedmnáctiletý kluk, který mu sděloval, že neumí střílet z luku tak dobře jako on! Bylo to neskutečné. „Není v tom žádná věda. Akorát musíš trénovat.“

„Jak se jmenuješ?“

„Sam.“

„Já jsem Ned.“ Chlapec natáhl ruku. Žádný kluk ze střední školy si nikdy nepodává ruku s dětmi ze základky. Sam zkusmo natáhl pravici a potřásl Nedovi rukou.

„Hele, chceš něco vidět?“ zeptal se Ned.

„Co jako?“ Sam se už necítil nesvůj. Ned přece mohl kdykoliv popadnout jeho míč a srazit ho k zemi. Ale on se jen usmíval a zdálo se, že se chce bavit.

„Něco perfektního?“

„No tak jo,“ řekl Sam a pohlédl na místo, kde se právě jeho matka pomalu procházela s panem Pellamem – stejně jako se jindy procházela s jeho tátou.

Ned odešel do hustého lesa na okraji fotbalového hřiště. „A co tu jako je?“ zeptal se Sam.

„Uvidíš.“

Asi deset metrů od okraje lesa se rozkládala malá mýtina. Chlapec se posadil a plácl dlaní na zem vedle sebe. Sam si přisedl. „Ukaž ten balon.“

Sam podal Nedovi míč.

„Je slušnej.“ Ned začal pohazovat míčem v rukou. „Příjemnej na omak.“

„Chci ho dát panu Pellamovi. To je ten filmař.“

„Jo, o tom jsem slyšel. Je skvělý, že se tu bude natáčet film.“ Ned vrátil míč zpátky Samovi. „Tady máš.“

Na chvíli nastalo ticho.

„Líbí se mi tady,“ řekl Ned. „Je to trochu tajemné.“

Sam se rozhlédl a pomyslel si, že to tu vypadá jako mýtina v lese. „Jo, jde to.“

„Máš deset babek?“ zašeptal Ned.

„Né,“ řekl Sam, přestože měl ve skutečnosti v kapse džínsů jedenáct dolarů a nějaké drobné.

„Tak kolik máš?“

„Snad dva dolary. Já nevím. Proč?“

„Nechceš si koupit nějaký bonbon?“

„Bonbon? Deset dolarů za jediný bonbon?“

„Tohle je zvláštní bonbon. Bude ti moc chutnat. Zdálo se mi, že jsem u tebe viděl deset babek, když jsi platil tomu chlápku na střelnici.“

Sam odvrátil od staršího chlapce pohled a zmáčkl fotbalový míč. „Jenže ty peníze nejsou moje. Patří můj mámě.“

Ned přikývl. „Dám ti ochutnat zadarmo. Uvidíme, jestli si pak budeš chtít koupit další.“ Otevřel žlutou obálku a vyklepal si do dlaně šest kostiček bonbonů. Přidržel dlaň před Samem, který si drobné kousky obezřetně prohlédl. Ned se zasmál jeho opatrnosti a strčil si jeden kousek do úst. „No ták, nebud' posera.“

„Já vážně...“

Ned se zamračil. „Nejseš snad padavka, nebo jo?“ Sam náhle popadl většinu bonbonů, nasypal si je do pusy a začal je žvýkat.

„Ne!“ vykřikl zděšeně Ned. „Ty pitomej hajzle! Neměls je sežrat všechny! Vždyť stojí deset dolarů jeden!“

„Já myslel...“ Sam strachy ustoupil. V ústech se mu rozléval silný a sladký pocit strnulosti. „To jsem nevěděl. Neříkals mi to...“ Náhle pocítil teplo, závrať a malátnost. V ústech mu zůstala podivná pachut', jež mu připomínala vitamíny ve žvýkacích tabletkách, které bral dnes ráno.

Ned k němu přistoupil a chytil ho za límec. Sam se přikrčil a cítil jen žár a otupělost, které mu proudily celým tělem. „Same!“ ozval se matčin hlas a nepřicházel z velké dálky. A pak už Sama někdo zvedal. Ned ho držel za košili.

„Ty pitomej idiote! Jestli o tom někomu cekneš, najdu si tě. Chytím tě a vymlátím z tebe duši, je ti to jasný?“

Samovi připadalo, že by se měl bát, ale ve skutečnosti se cítil nesmírně dobře. Rozesmál se. „Slyšíš mě?“ Znovu smích.

Připadalo mu, že padá do listí, které zničehonic vypadalo jako půda ve hře Cukrkandlov – Sam ji hrával s pečovatelkou, než z ní konečně vyrostl. Tráva z cukrové vaty, skály z pěnových bonbonů, zkrátka Cukrkandlov. Pomyslel si, že tohle chutná úplně jako bonbony, které tehdy jedl. I tato myšlenka ho rozesmála. Připadalo mu, že se bude smát celou věčnost, bylo to tak příjemné.

Vtom se ozvaly podivně dunivé kroky. Zvedl hlavu. Ned zběsile pádil hluboko do lesa. Samovi se zdálo, že se chlapec náhle proměnil ve strom. Dlouze se na zmíněné místo zadíval.

Pokusil se vstát.

Rozesmál se.

Ohňostroje, černé světlušky, vodopády a rachejtle s ohromnými ohnivými chvosty. A ohlušující burácení v uších.

Teplo a bzučivá hudba.

„Same?“ Hlas jeho matky byl tisíckrát zesílený a zároveň nesmírně vzdálený, jako by byla uvězněna ve vzduchové kapse kosmické lodi Enterprise.

A pak ta zábava začala pomíjet. Sam měl pocit, že začíná upadat do spánku, ale byl to podivný spánek – jako když mu trhali mandle a on se pak probudil s příšernými bolestmi a takovou žízň, že se mu zdálo, že každou chvíli umře. Probudil se tehdy v nemocnici sám a křičel celou věčnost, než konečně spatřil matku, která spala na druhém konci místnosti.

A právě po tomto člověku nyní zatoužil. Po matce.

„Mami,“ zavolal.

Podařilo se mu vyškrábat na nohy a těžkopádně učinil několik kroků. „Mami, pomoz mi!“

„Same!“ ozval se mužský hlas. Patřil panu Pellamovi. Sam si při myšlence na něj vzpomněl na fotbalový míč. Obrátil se zpátky k černým explozím, k praskavým ohňostrojům, k bzučení a začal klopýtat na mýtinu, kde se sklonil, aby zvedl ze země míč. Byl si úplně jistý, že už ho má, ale když jeho ruka hrábla k zemi, sebrala ze země pouze listí. Sam upadl na zem.

A pak už neviděl vůbec nic. Jeho zorné pole zahalila obrovitá černá vlna. Sam však přesto bez ustání šmátral kolem sebe a hledal míč. Musel ho najít.

Vyhrál ho přece pro pana Pellama.

Její obličej ho vyděsil.

Nebylo to jen tím, že plakala, což jí změnilo vláčnost i strukturu kůže a propůjčilo jí rysy tlčené ženy, bylo to spíše chvěním duhovek v jejích vyhaslých očích.

To, co Pellam spatřil, byl panický obličej Meg Torrensové. Stál jen tak vedle ní a nevěděl, co by měl říct, nebo zda se jí má účastně dotknout. Napadlo ho, že by měl převzít kontrolu nad situací, ale nepřicházelo mu na mysl nic, co by měl za této situace učinit.

Meg seděla s nataženýma nohama. Tělo měla předkloněné, špičky bot vytočené do podivného úhlu a lokty opřené o stehna. Její dlaně jako by se neustále omývaly v neviditelné vodě. Tu a tam zvedla hlavu a Pellam se na ni usmál způsobem, který by scenárista popsal jako účastně znepokojený. Takto čekali dvacet minut.

Na místo dorazil Keith a Pellam se náhle cítil uvolněněji. Uvědomil si, že celou dobu stál v předklonu se zaťatou čelistí. Sledoval, jak se oba manželé objímají, a pak už na něj Keith kývl.

„Co se stalo, zatraceně?“ zeptal se manželky. Meg si odhrnula na stranu vlasy, které jí vypadly z copu a rozestřely se po celém obličejí.

„Našli jsme ho,“ řekla a znovu začala vzlykat. „Sam omdlel a my jsme ho nemohli probudit,“ vysvětlil Pellam.

„Od chvíle, kdy jsme sem dorazili, je u něj lékař. Zatím nic neřekl.“

„Ach, Keith, on byl tak bledý. Bylo to příšerné...“ Se vztekem, který – jak Pellam s Meg věděli – nebyl namířen proti nim, se Keith zeptal: „A co se stalo? Upadl? Je to nějaký záchvat?“

Meg si otřela obličej. „Prostě jsme ho tak našli. Bylo to příšerné, Keith. Jenom tam tak ležel. Jako by neměl žádné svaly. Snažila jsem se ho probudit k životu. Jenže on se neprobral.“ Pohlédla na Pellama s pohledem uvězněného zvířete. Civěla na něj, ale bezpochyby přitom viděla úděsný obrázek jejího pobledlého syna na pozadí podzimního listí. „Neprobral se.“

Keith vypadal, jako by chtěl někomu ublížit. Zdálo se, že je mu úplně jedno, zda Samovo bezvědomí způsobil jiný člověk či zvíře, nebo spíše nesprávné fyziologické pochody v chlapcově těle. Toužil po pomstě.

Meg přitiskla tvář manželovi na prsa a mlčela. Pomalu se začala uklidňovat.

Lékař, který nedávno ošetřoval Pellama a jenž připomínal veterináře, se objevil ve dveřích a pomalu vyšel do chodby.

Na tváři měl tak výmluvný výraz, že nebylo zapotřebí vůbec nic dodávat. O chlapcově stavu již nemohly existovat sebemenší pochyby. Pellam si vzpomněl, jak se na něj lékař onehdy díval, když vstoupil do jeho pokoje, aby mu oznámil Martyho smrt.

Jenže toto nebyla tragédie.

Lékař zaměřil obtloustlý obličej na Meg a řekl: „Bude v pořádku.“

Meg se znovu rozplakala – tentokrát tišeji, ale o to zoufaleji. „Můžu ho vidět?“

„Zajisté, Meg. Za vteřinku.“

Keithův vztek okamžitě vyprchal, jako by se obával, že další nenávist by mohla příznivou zprávu zvrátit. „Co se mu stalo? Byl to záchvat?“

„Keith, potřebuji se vás na něco zeptat. Užíval Sam někdy nějaké drogy?“

„Drogy?“ Keithův smích zněl téměř jako výbuch bomby.

Meg se vyprostila z manželova objetí a otočila se k lékaři.

„Vždyť je mu deset let, jak by mohl...?“

„Drogy?“ zopakoval Keith otázku, jako by špatně slyšel.

„Co to...“ začala Meg.

„Předávkoval se drogami,“ konstatoval lékař.

„Ne!“ řekla Meg s dotčenou nabroušeností v hlase. „Sam ne.“

„Co to tu vykládáte, prosím vás?“ zavrčel Keith. „Zbláznil jste se?“

„Je to tak, Keith,“ odpověděl lékař. „Zdá se, že to byl nějaký druh opiátu. Pravděpodobně heroin.“

Keith vybuchl: „Chcete snad říct, že si píchal heroin? Tohle je ta nejbláznivější a nejpitomější věc...“ Meg se dotkla manželovy paže a Keith se uklidnil. „Omlouvám se. Ale spletl jste se.“

„Znepokojuje mě to stejně jako vás...“ Lékař vytáhl z kapsy malou plastovou obálku. Uvnitř se nacházely drobné úlomky krystalků. „Toto měl v ústech. Ta látka je mimořádně dobře rozpustná. Což znamená, že jí musel pozřít mnohem více.“

Všichni tři civěli na obálku.

„Je to látka na bázi dextrózy – to je druh cukru –, ale navíc je smíchaná s něčím dalším. Zatím nevím přesně s čím. Jde o nějaký syntetický heroin. Je silnější než percodan. Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

„Takže někdo vyrobil z heroinu bonbony a dal je mému synovi?“ zašeptal Keith. Pohlédl na Meg a řekl téměř útočně: „S kým se stýkal? Viděli jste někoho, copak jste na něj nedávali pozor?“

Pellam se naježil a pocítil potřebu Meg hájit. „Celou dobu jsme byli u něj. Tu a tam někam odběhl, ale my jsme...“

„Prokristapána, Keith, vždyť jsme byli na jablkovém festivalu. Rozhodně jsem ho nenechala zatoulat se do jižního Bronxu...“

Keith zamrkal. „Promiň, já jen...“

Meg ho vzala za ruku.

„Volal jsem Tomovi,“ řekl lékař. „Musel jsem. Ať je to, co chce, rozhodně to není volně přístupná látka, takže jsem to musel hlásit.“

„Na to vemte jed, že se to musí hlásit,“ zavrčel Keith. „Ale nepřejí si, aby se o tom psalo v Leaderu. A nedopustím, aby to vyznělo tak, že můj syn bere drogy.“

„Novinám nic neřeknu. Ale tohle je vážná záležitost, Keith. Já nevím..., možná na to Tom bude chtít zavolat někoho z Albany.“

„Ukažte mi syna, prosím,“ ozvala se chabým hláskem Meg.

„Tak pojdte,“ řekl lékař. Pohlédl na Pellama a pak na jeho nohu, kde se Pellamovi pomalu vstřebávala modřina. „Jak se vám daří, pane?“ zeptal se příjemně, ale bez zvláštního zájmu.

„Dobře.“

Lékař chytil Meg kolem ramen a odvedl ji chodbou za Samem. „Promiňte,“ řekl Keith Pellamovi a vyrazil za nimi.

Pellam se posadil do stříbrooranžového křesla a zahleděl se do měsíc starého čísla časopisu People, aniž by přitom přečetl jediné slovo a prohlédl si jediný obrázek.

O hodinu později vyšel Sam vrávoravě z pokoje. Meg ho držela kolem ramen a Keith ze sebe srdečným tónem chrlil fráze typu: „Vedeš si skvěle, kapitáne,“ případně: „Ses větší chlapák než já.“ Sam pak vždy zamžoural a zadíval se na otce, jako by na něj mluvil cizí řečí.

„Ahoj, pane Pellame,“ řekl. Tvář se mu lehce rozjasnila, ale stále v ní neměl téměř žádnou barvu.

„Jak se cítíš, hochu?“

„Udělal se mi zle.“

„Ráno budeš v pořádku.“

„Moc dobře se necítím.“

„No, však se brzo uzdravíš. Musíme trénovat ten fotbal, nezapomeň.“

„Jasně.“

Meg, Sam a Pellam chvíli mlčky stáli v hloučku, zatímco Keith zaplatil šekem účet a převzal od lékaře list papíru s předepsanými léky a instrukcemi.

Vtom se otevřely dveře a na kliniku vešel šerif.

„Meg, právě jsem se o tom doslechl.“

„Tome,“ řekla Meg a pokynula šerifovi.

Šerif věnoval Pellamovi dlouhý a kamenný pohled a pak pohlédl na Sama. „Tak jak se vede, mladý muži?“

„Docela dobře, pane.“

„Tak to jsi pašák.“

Lékař s Keithem se připojili k hloučku. Meg popsala šerifovi, jak našla syna v lese, a lékař mu vysvětlil, že se Sam předávkoval drogami.

„A víte, co to bylo?“

„Posílám vzorek do laboratoře v Poughkeepsie. Zašlu vám kopii zprávy. Myslím, že jde o nějaký derivát heroinu.“

Šerif se ošil. „Jo, tak to asi budu muset zajet na newyorskou kriminálku.“

„Tohle je podruhé, co se nám tu někdo předávkoval,“ poznamenal lékař. „Vzpomínáte loni na toho kluka?“

Tom přikývl. „Jenže to byl středoškolák. Jsou čím dál mladší.“

Šerif pohlédl na Sama a pak řekl Keithovi: „Nevadilo by vám, kdybych si s ním na minutku promluvil?“

„Nevadí ti to, miláčku?“ zeptala se Meg Sama.

„E-e.“

„Jenom ve třech – jen vy, já a chlapec?“ nadhodil šerif.

Pellam s Keithem se dovtípili a vyšli z chodby ven.

Šerif podřepil vedle zažloutlé skvrnité palmy, která se marně natahovala k drobnému umazanému okénku v hlavních dveřích, jež tvořily jediný zdroj přirozeného světla v čekárně.

Meg se zoufale snažila zachovat klid a soustředit se. Momentálně si nepřála nic jiného než chytit chlapce do náručí.

Šerif pohlédl Samovi zpříma do očí. „Tak co se stalo, Same? Vzpomínáš si na to?“

„Našel jsem takovou obálku. A uvnitř byly nějaké bonbony. Tak jsem je snědl.“

„Tys je snědl?“

„Jenom hrst. Myslím, že jsem to neměl dělat. Máma je na mě pěkně našťvaná.“

„Ale nejsem, miláčku,“ uklidnila ho Meg.

„Má jen o tebe starost, nic víc,“ řekl šerif. „Takže nevíš, odkud se tam ta obálka vzala?“

„Ne, pane.“

„Víš jistě, že ti ji nikdo nedal?“

„Ne, pane. Totiž jo, vím jistě, že mi ji nikdo nedal.“

„Prostě jsi ji našel.“

„Hmm.“

„A víš, co se s tou obálkou stalo?“

„Ne.“

„Ted’ se tě na něco zeptám, Sammy, a chci, abys mi odpověděl podle pravdy.“

„Jasně.“

„Znáš pana Pellama?“

„Jasně.“

„Dal ti ty bonbony on?“

Meg při šerifových slovech ztuhla. Něco takového ji dosud ani nenapadlo. Chtěla něco říct, ale šerif ji umlčel mávnutím ruky.

„Myslíte tu čokoládu?“

„Cože?“

„Vyhrál čokoládového krocana a dal mi ho.“

„Kdy to bylo?“

„Těsně předtím, než se mi udělalo špatně.“

„Vystřílel mu ho,“ řekla Meg. „Na střelnici na festivalu.“

Šerif si jí nevšímal. „Dával ti ty bonbony v obálce?“

Sam zavrtěl hlavou. „Ne, pane.“

„Tys tu obálku našel, že?“

Sam polkl. „Jo, ležela jen tak na zemi. Našel jsem ji.“

„No dobře, Sammy. Tak teď běž domů a trochu si odpočiň.“ Otočil se k Meg a řekl: „Takže nějaké dobroty tomu chlapci dával.“

Meg se zamračila a zopakovala: „Krocana ze střelnice. Čokoládového. Tohle... svinstvo ne.“

„Podívejte, Sam tvrdí, že tu obálku našel, ale lže. To já poznám. Tedy, ne že by přímo lhal. Je zmatený. Znáte přece děti, Meg. Chci jen říct, že vím, že mu někdo ty pilulky dal, a on zase ví, kdo to byl.“

„Myslíte, že to byl Pellam?“ zeptala se Meg.

„Je to taková shoda okolností, nemyslíte? Jeho přítel bral drogy a zemřel u toho. A krátce nato se drogami předávkuje váš syn.“ Odmlčel se a řekl: „Byl dnes váš syn s Pellamem sám?“

Meg zpočátku neodpověděla. „Ne.“

„A nebyli spolu o samotě třeba někdy jindy?“

Meg polkla a zavrtěla hlavou. „Chci být se svým synem.“

„Jistě, Meg.“

Pellam se venku díval, jak Meg se Samem vycházejí ze dveří a míří ke Keithovu cougaru. Meg Sama objala. „Jedeme domů, do postele.“

„Necítím se dobře.“

Pellam vyrazil kupředu, přikrčil se a chytil chlapce kolem ramen. „Až ti bude líp, mladý muži, pojedeme spolu...“

Meg pevně uchopila syna za ruku a v podstatě ho natlačila do auta. Pellam na ni užasle civěl, ale Meg se již neohlédla. Mlčky odešla ke svému autu a nastartovala motor.

Keith si nastoupil do svého auta a zapnul Samovi bezpečnostní pás.

Obě auta vyrazila z parkoviště, Keithovo červené mercury i šedá toyota jeho ženy. Meg se již na Pellama nepodívala. Pellam se ještě několik minut díval za jejím autem. Nakonec z něj nezbylo nic než pomalu usedající prašný opar nad

asfaltem. Teprve v tu chvíli si Pellam uvědomil, že po celou dobu, co se díval na místo, kde mu Meg zmizela z dohledu, na něj šerif upřeně civí ze sedadla svého nablýskaného policejního auta.

Pomalů k němu přistoupil. „Promiňte, ale z hřiště mě sem přivezla Meg. Můj karavan stojí tam. Svezete mě?“

„Je mi líto, pane. Jedu opačným směrem.“

„Jistě,“ řekl Pellam a díval se, jak šerifův černobílý vůz dramaticky vyrazí z parkoviště a od jeho pneumatik odstřeluje štěrky. „Přesto vám děkuji. Pane.“

Bobby seděl v boudě na smetišti a četl si National Geographics. V boudě jich ležely hromady a postupně plesnivěly, žloutly a zelenaly. Jeho bratr nechápal, proč Bobby pořád vykupuje staré výtisky. Tento časopis měl v sobě cosi zvláštního – lidé si mysleli, že by stará čísla neměli vyhazovat, jako by na tom bylo cosi nevlasteneckého. A tak je vždy převázali motouzem a odnesli někam do starožitnictví, na bleší trh nebo na smetišť, jako bylo R&W, a prodali tam celý ročník najednou. Nebo deset ročníků. Bylo jim přitom úplně jedno, zda na tom vydělají nějaké peníze. Šlo o to, že část Ameriky zůstala zachována, a kromě toho: kde jinde než v článcích o Africe nebo Amazonce měl dvanáctiletý kluk příležitost podívat se na obnažená ženská ňadra, aniž by riskoval, že dostane vyhubováno?

Dnes si Bobby četl o Portlandu, který na něj dělal dojem skvělého místa k žití. Nakonec časopis zavřel a odhodil ke stěně boudy. Vážně už začínaly smrdět. Bude je muset nastříkat lysolem.

Zaslechl bouchnutí dveří od auta.

A ještě než se otevřely dveře do boudy, Bobby bezpečně věděl, že se blíží potíže. Všechna dvojčata – tedy alespoň Billy a on - v sobě měla vrozenou jakousi telepatii. Když tedy nyní vstoupil Bobbyho bratr do dveří, zadíval se mu Bobby přímo do očí a zachmuřil se do výrazu, který se téměř navlas podobal Billyho chmurám.

„Tak co?“ zeptal se.

„Lítáme v tom až po prdel,“ zamumlal Billy.

„Cože?“

„Ten kluk Torrensových se nějak dostal k pár práškům. Skoro se předávkoval.“

„Kurva. Ten malej blondák?“ Bobby se zběžně podíval do zadní části boudy, kde leželo uskladněno několik krabic se speciálními bonbony. „A jak k tomu přišel?“ Vtom se dovtipil, neboť k němu jasně a zřetelně dorazilo bratrovo nevyslovené sdělení. Pochmurně kývl. „Ten hezoun? Ned? Jak jsme se s ním onehdy sešli?“

„Byl to tvůj kámoš.“

„Náš kámoš,“ ohradil se Bobby. „Jen proto, že jsem ho zahlídl jako první, mi ještě nemusíš nic předhazovat. Proč ty prášky rozdával?“

„Proč jsi mu jich především dával tolik? Zatraceně, já mu natrhnu zadek.“

Bobby se zašklebil jako prasklá pneumatika. „To už jsi udělal.“

Jeho bratr však neměl na žertování náladu. „Tohle není sranda.“

Bobby pomalu přikývl. „Takže kluk Torrensových,“ zamumlal. „Vědí, že v tom jedeme my?“

„Kdyby to věděli, myslíš, že bysme se to dávno nedoslechli?“

„A co když Ned tomu klukovi něco řekl? O tom, kde k tomu přišel?“

„To by moh bejt problém,“ uznal Billy nepřítomně. „Škoda že to ten kluk nezbaštil všechno. Jako že by umřel. To by bylo lepší.“

„Takže něco mají? Myslím vzorek tý drogy.“

„Jo,“ přitakal Billy.

„Ach ouvej.“

„Leží to na klinice. Budou to někam odesílat, aby zjistili, co to je.“

„Doprdele,“ ulevil si Bobby. „To je špatný. Člověče, to je moc špatný. Co budem dělat?“

A Billy pohlédl na bratra, jako by mu právě položil nejhlupejší otázku na světě. „No, když budeš úporně přemýšlet, možná tě pár věcí napadne.“

Bobby na to nakonec nemusel čekat dlouho.

„Haló?“ ozvala se do telefonu hospodyně Wexe Amblera.

Meg tu ženu neznala. Během doby, co udržovala vztah s Amblerem, ji pouze několikrát zahlédla – jednou ji spatřila vycházet z cihlového a bíle lemovaného Prvního presbyteriánského kostela na Maple Street. Její hlas však Meg až doposud neslyšela. Podle něj byla hospodyně starší než Ambler.

„Je pan Ambler doma, prosím?“ Meg, která nikdy v životě nepsala dopis pro nikoho jiného než pro sebe či pro Keitha, se snažila mluvit jako jedna z Kelly Girls.

„Okamžik, prosím. Koho mám ohlásit?“

Na tuto otázku myslela Meg předem. „Realitní kancelář Dutchess.“

„Minutku.“

„Haló?“

„Wexi.“

O chvíli později již Meg poslouchala, jak její milenec se zmučenou formálností říká: „Ano, Meg. Jak se máš? Nečekal jsem, že se mi ozveš.“ Za každou větou se Ambler na okamžik odmlčel. Meg věděla, že její milenec má rád afektované fráze a že je pro něj přirozené končit věty oslovením „miláčku“ nebo „drahá“. Za daných okolností se však musel pečlivě hlídat, aby se jim vyhnul.

Již dříve neochotně vyhověl přání své milinky, že se o jejich románku nesmí dozvědět jediný člověk ve městě.

„Můžeme spolu bez obav mluvit?“ zeptala se Meg a ihned zalitovala hlouposti své otázky.

Ambler si toho nevšímal. „Co si přeješ?“

„Stala se taková nehoda. Někdo dal Samovi nějaké drogy.“

Chvilé ticha. „Je v pořádku?“

„Vylíže se z toho. Ale dneska nemůžu.“

„Samozřejmě. Chápu. Jaké drogy?“

„Zdá se, že heroin.“

„Jsi si jistá?“ Amblerův hlas zněl ploše. Jako by Meg ani neslyšel.

„Říkal to doktor.“

„Kde k nim přišel?“

Meg zaváhala. „Nemám tušení. Tvrdí, že je našel.“

„Určitě se uzdraví?“

„Doktor říkal, že ano.“

„To mě mrzí,“ řekl Ambler. „Škoda že nemůžu být u tebe.“

„Jo, to by bylo milé,“ odpověděla Meg.

V telefonu se ozývalo stále silnější praskání. Meg odhadovala, že Ambler hovoří do bezšňůrového přístroje a přemístil se do pracovny nebo ven. Postupně začal hovořit uvolněněji. „Kdy tě uvidím? Já...“

Vtom náhle přestal mluvit a v okamžiku, kdy se k němu bezpochyby znovu přiblížila hospodyně, dodal: „Ty ceny jsou trochu nadsazené.“

„Chci s tebou mluvit,“ řekla Meg. „Existuje pár věcí, o kterých bychom si měli pohovořit.“

Byla ráda, že Ambler není sám a nemůže jí klást otázky, na které momentálně neměla chuť odpovídat a už vůbec ne po telefonu. Zaslechla v jeho hlase sklíčenost. „Rozumím. Vlastně je to vzájemné. Takže pozítří?“

„Pravděpodobně.“

„Přemýšlela jsi ještě o tom mém návrhu?“

„O tom teď nechci mluvit.“

„Omlouvám se. Já jen... Takže se těším na pozítří.“

Meg se přistihla, že také ona hovoří tak, jako by byl v místnosti i Keith, což nebyla pravda. „Tohle jsou přijatelné podmínky,“ řekla a zavěsila.

„Jak se cítíte, kapitáne?“ zeptal se Keith svého syna.

„Docela dobře, tati.“ Sam však měl slabounký hlas a choulil se v županu a pod přikrývkou na posteli. Pohled na

malého a křehkého chlapce ležícího bezvládně v posteli lámal člověku srdce.

Ventilátor počítače tiše vrněl, obrazovka byla prázdná kromě příkazové řádky C:, která čekala na instrukce. Keitha napadlo, že počítač vypne, ale nakonec to neučinil – domyslel si, že Sam nechal přístroj zapnutý, protože ho jeho zvuk nějakým způsobem uklidňuje.

Posadil se na okraj postele a přitáhl synovi přikrývku. „Tak co dělá žaludek?“

„Ta zmrzlina mi chutnala. Nebylo mi z ní špatně.“

Keith přikývl a připomněl si, že se má chlapci dívat do očí. Meg mu jednou říkala, že příliš uhýbá před lidmi pohledem. Keith jí vysvětlil, že si nemůže pomoci je to zkrátka tím, že jeho mysl neustále těká. Meg mu na to odpověděla, že to není omluva. Když má člověk děti, musí jim dát sto padesát procent sebe samého.

Chtěl říct synovi spoustu věcí. Například že ví, že se mu nevěnuje tak, jak by bylo záhodno, že nemá rád sport jako otcové většiny Samových kamarádů, že neustále odkládá společnou dovolenou. A že kdyby se dnes nebyl zdržel v práci, pravděpodobně by se žádná nehoda nestala. Připadalo mu však, že podobné přiznání by momentálně chlapce pouze rozrušilo a vštípilo mu pocit, že incident s drogou byl horší, než ve skutečnosti byl. A tak si pouze slíbil, že to vše synovi vynahradí. Ne až poté, co bude dokončeno rozšíření továrny, ne až po novém roce, ne až po skončení chřipkového období, ale brzy, velice brzy.

„Mrzí mě, co se stalo, tati.“

„Z ničeho tě neviníme, Same.“

„Byl jsem pěkně pitomej.“

„Same,“ řekl Keith a předklonil se, „ted’ je velice, velice důležité, abys mi řekl, jak jsi k těm pilulkám přišel.“

„Myslíš k těm bonbonům?“

„Jo. K těm bonbonům. Já vím, žes je jen tak nenašel.“

Chlapci vytryskly slzy a celý se roztřásl. Keith mu položil ruku na rameno a stiskl ho. „Žádný strach. Nedopustím, aby se ti ještě něco přihodilo.“

„Říkal, že mě zbije.“

„Nikomu nedovolím, aby tě bil. To ti slibuji. A teď mi řekni, kdo to byl“

„Jeden kluk ze střední školy.“

„Který?“

„Nevím, jak se jmenuje příjmením. Ale křestní jméno má Ned. Myslím, že je v posledním ročníku.“

„Jak vypadá?“

„Byl docela vysoký. Jako fotbalista... Ach, tati...“ Sam se vchoulil Keithovi do náručí. Keith ho několik minut objímal a pak se postavil. „Mám ti nechat rozsvíceno?“

„E-hm. Nevadí ti to?“

Keith dobrácky rozčuchal Samovi vlasy. „Za chvilku se u tebe ještě zastavím.“

„Dobře.“

„Dobrou noc, hochu.“

Požár na klinice nebyl tak hrozný.

Ani zdaleka se neblížil rozruchu, který způsobil velký požár v roce 1912.

K jeho uhašení stačilo jedno hasičské auto města Cleary a hasiči dostali oheň pod kontrolu pomocí obyčejných hasicích přístrojů, což bylo velké zklamání vzhledem k tomu, kolik hodin strávili nacvičováním s hadicemi. Samé požáry lesního porostu a spálené opékače topinek – nic většího se jim nikdy nenaskytlo. A na klinice navíc nemuseli použít ani sekeru. Stejně jako většina budov v Cleary zůstávala také klinika otevřená i ve chvíli, kdy si sestra na noční pohotovosti odešla někam pro kávu nebo si – jako v tomto případě – odběhla koupit baterie do walkmana.

Většina škod vznikla v kanceláři. Zničena byla spousta lékařských záznamů, stejně jako veškerá pošta k odeslání a řada obálek určených pro testovací laboratoř v Albany. Největší škody přitom napáchala proudící voda.

Jako první pomalu vstoupil do kanceláře náčelník dobrovolných hasičů – štíhlý muž s ostře řezanými rysy, který měl ve městě pojišťovací kancelář a oběma povoláním se věnoval stejně vážně. Opatrnost však zde byla zbytečná – člověk nemusel mít skvělé pátrací schopnosti, aby v krátké době objevil příčinu požáru. Náčelník svůj nález sebral a vložil ho do pytle do odpadkových košů (neboť hasičskému sboru města Cleary nebyly přiděleny důkazní sáčky). Nato odešel do auta a zavolal šerifovi na vysílačku. Měl však problémy se spojením, a tak se vrátil zpátky na kliniku, aby mu zavolal z telefonu, který byl sice částečně rozteklý, ale stále fungoval.

Když stál u ohořelého stolu a čekal, až se mu ozve Tom, pozorně si prohlížel zdroj požáru. Oheň ho z nějakého důvodu zcela nepohltit. Náčelník podle viněty poznal, že v lahvi původně bylo šumivé víno značky Taylor New York State, ovšem čich mu prozradil, že ještě zcela nedávno obsahovala benzin.

Náčelník také věděl (díky výzkumu a ustavičnému sebevzdělávání, neboť se skutečnou zápalnou bombou se ještě nikdy nesetkal), že jako zápalná šňůra se u podobných podomácku vyrobených výbušnin používá kus plátna. Zde však leželo něco jiného. Náčelník to zvedl a přidržel před sebou.

Okolí ho právem považovalo za dosti suchopárného muže. Když se mu však na lince ozval šerif se svým typickým „Aló?“, náčelník clearyského spolku dobrovolných hasičů se do telefonu srdečně smál. Nemohl se ubránit myšlence, že má nejspíš co do činění s mimořádně sečtělými žháři. Kdo jiný by zapaloval Molotovův koktejl pomocí stránek z National Geographic?

„Marku,“ řekl starosta Hank Moorhouse, když mladého muže vyslechl, „potloukat se sem a tam a fotografovat ještě není zločin. Nebýt těch blbečků, kteří si tady fotí listí, byla by městská pokladna o poznání chudší. To přece víte.“

Byl čas večeře a Moorhouseovým domem ve viktoriánském slohu se linula šťavnatá vůně pečeného masa a maštěných brambor. Z jiné části domu se ozýval zvuk nádobí a tlumené hlasy.

Podsaditý a lehce děsivě vyhlížející mladý muž si přehodil kouli žvýkacího tabáku v ústech a řekl: „Ten chlap je nebezpečný. Slyšel jste o tom klukovi Meg Torrensové? Dostal se k nějakým drogám.“

„Ne! O tom jsem neslyšel. Sam?“ Moorhouse se zabodl očima do Markova světlého kníru a pak se na něj znovu zadíval.

„Proslýchá se, že mu je dal Pellam. Pár lidí je spolu vidělo.“

Mark si převaloval kouli v ústech.

Moorhouseovi se rozšířily nozdry, když v pokoji zavoněla večeře. Chtěl to mít co nejrychleji za sebou. Jenže Mark pracoval pro Wexella Amblera a Ambler Moorhouseovi zařizoval první a druhou hypotéku na jeho sedmipokojový koloniální dům a navíc byl členem městské rady. „Ten hajzl,“ ulevil si proto, vytáhl z krabičky proužek žvýkačky, zkroutil ho a začal žvýkat. Dříve se sice pokoušel se tohoto zlozvyku zbavit, ale nyní si pomyslel, že je to lepší než tabák. „To není všechno.“

Mark hodil na stůl balíček s bílým práškem. „Co to je?“

„Co si myslíte, že to asi tak může být?“ Moorhouse zíral na balíček, jako by to bylo roztavené jádro z Černobylu.

„Viděl jsem ho, jak to upustil,“ řekl Mark. „Pellam.“ Moorhouse se opatrně předklonil. Nechtěl se plastové obálky dotýkat. „Tyhle věci tady zatím nejsou moc rozšířené. Kristepane, a já se strachuju, aby moji kluci...“ kývl směrem k jídelně, „...nepopíjeli pivo. Říkali mi, že marihuanu ještě nezkoušeli, a já jim věřím. Ale tohle... Co to vůbec je, Marku? Kokain, ha?“

„Myslím, že speed.“

„A je zakázaný?“

Mark se ušklíbl. „Zakázaný? Je to klasifikovaná látka třídy IA.“

„Jakou to má podle vás cenu? Za kolik se to dá – jak se říká ve zprávách – prodat na ulici?“

„Proč se ptáte mě?“ řekl Mark a hlas měl zvýšený překvapením. „Záleží snad na tom?“

„Jenže nemůžu někoho zatknout jen proto, že jste ho to viděl upustit.“ Přestože když se nad tím Moorhouse zamyslel, nebyl si tak úplně jistý. Třeba by mohl. Přemýšlel, kde by se to mohl dozvědět. Cleary mělo vlastního advokáta.

Mark se přívětivě usmál a naklonil se k Moorhouseovi tak, jako by nic jiného neuměl lépe. „V tom případě budeme muset vymyslet něco drsnějšího.“

Moorhouseovy oči neustále poletovaly nad balíčkem jako komár nad masem. „Já nevím.“

Na stůl s plesknutím dopadla hnědá obálka. Moorhouse vyskočil, na chvíli zaváhal a pak ji sebral. Pohlédl na Marka, který řekl: „Jsou tam tři tisíce dolarů.“

Moorhouse projel palcem bankovkami. „Beru vás za slovo. Odkud se vzaly?“

„Řekněme, že pár lidí uspořádalo sbírku. Myslíme si, že ten člověk už by tady neměl déle překážet. Film se tu točit nebude, takže není důvod, proč by se tu měl dále zdržovat.“

„Takže za co to je?“ zeptal se Moorhouse dříve, než si uvědomil, že by se ptát neměl.

„Můžete tomu říkat poplatek magistrátnímu soudci.“

Starostovy oči zajely od peněz k bílému balíčku.

Shrnul obálku do šuplíku a prohrábl prášek koncem pera. Byl jemný jako dětský zásyp.

Měl v sobě tři panáky Wild Turkey – snažil se sám sobě namluvit, že oslavuje –, ležel v karavanu a poslouchal, jak Willie Nelson zpívá skladbu Crazy.

Pellam měl životní teorii, která z něj činila nezdolného optimistu. Neustále počítejte s nejhorším, a když se pak nejhorší nestane, není nic, co se skutečně stane, zase tak zlé.

Kdo by s takovou filozofií mohl nebýt veselý?

A tak se Pellam ve stavu blízkém opilosti utěšoval, že nejhorší už nastalo. Za A přišel o práci, kterou potřeboval, a za B to byla jediná práce na světě – s výjimkou možnosti být bohatý a nezávislý –, na kterou se založením hodil. Za C se už teď nejspíš na Sunset Boulevard proslýchalo, že je Pellam osobně zodpovědný za potopení zatraceně dobrého filmu. Za D stále nenašel člověka, který mu zabil kamaráda. A za E na něj byla žena, o níž dlouze a hluboce přemýšlel, našťvaná z důvodu, na který za nic na světě nemohl přijít (tou ženou byla samozřejmě myšlena Meg, nikoliv Janine. Anebo... eh, Trudie. Takhle pozdě už jí volat nebudu. Zkusím to zítra.)

Pellam zaslechl přijíždět auto.

Doufal, že je to Meg, přestože věděl, že není. Nejspíš to bude Janine. Pellam věděl, co se jí stalo. Její starej píchal svou současnou starou pod plakátem Hendrixe a nemohl za ní přijet.

Tak pojd', Janine, pojd', bejby. Volná láska. Dej šanci míru. Takhle pěkně u zdi...

Pellam byl rozjařen z whisky, téměř byl šťastný. Nejhorší se už stalo. Byl imunní. A navíc se mohl vychrápat s velkou, selskou a rozžhavenou ženskou.

Nejhorší...

Prudce otevřel dveře.

...se už stalo.

Hlína a kamení ho zasáhly do obličeje dříve, než stačil zvednout ruce a zakrýt si oči. Nakrátko oslepl. Vdechl pořádnou dávku clearyské prstě a začal se dusit.

Byli celkem dva. Jeden z nich byl velký jako medvěd. Popadl Pellama za košili a lehce ho vytáhl z karavanu. Pellam zakopl, ztratil rovnováhu a padl na kolena. Muž jím smýkl o několik decimetrů.

Oči ho pálily, hlasitě kašlal a prskal kolem sebe hořkou hlínu.

„Tak pojd', dobytku, postav se,“ zašeptal energický hlas. Mohutné paže mu zajely pod hrudník a medvěd jím škubl

vzhůru. Pellam rozhodil nohy. Jeho temeno narazilo do medvědovy čelisti.

„Doprdele, parchante! Překousl jsem si jazyk. Sakra, sakra, sakra!“

Pellam vykopl směrem k menšímu muži. Ten se však jeho botě hravě vyhnul.

Pellamův výpad byl za dané situace přirozenou reakcí. Pellam však věděl, že to byla chyba. S podobnými týpký – s místními tvrdáky – si člověk prostě nezahrává. Raději se od nich drží co nejdál a uskakuje a vyhýbá se jim tak dlouho, až se mu naskytne příležitost k tvrdému úderu. Rozhodně je člověk nesmí popichovat, ale jednou či dvakrát je opravdu tvrdě zasáhnout. Pokusit se jim rozbít hlavu, vnutit jim přesvědčení, že je hodlá zabít. Oni se pak stáhnou – začnou člověku nadávat a předstírat, že jim nestojí za námahu.

Jenže oni si sem dnes přišli s Pellamem pohrát a Pellam je namíchl. A tak začali běsnit.

Medvěd Pellama tvrdě udeřil do nejbližšího nabízejícího se cíle – do ramena. Rána příliš nebolela, ale pak mu medvěd nasadil nelsona a začal mu tisknout bradu na prsa. Pellam byl vyšší, takže ho medvěd nemohl zvednout ze země, ale podařilo se mu ho znehybnět. Druhý muž začal mlátit Pellama pěstmi do břicha, takže mu vyrazil dech. Pellam cítil, jak mu celým trupem projíždějí návaly nevolnosti. „Nekrvácí mi jazyk?“ utrousil medvěd směrem k nikomu. „Sakra, já myslím, že jo. Ztraceně, to bolí.“

Pellam otevřel oči, ale přes hlínu a slzy vůbec nic neviděl. „Co chcete?“ zasípal. „Chcete prachy?“

Medvěd sklonil hlavu, ale jeho slova zanikla v mumlání.

Kdepak, oni ze mě chtějí vymlátit duši...

Menší muž se opět přiblížil, namířil pěst na Pellamův obličej, ale nemohl ho udeřit, protože mu překážely medvědovy tlusté lokty. „Hej, přidrž mi ho na vteřinku.“

A právě v tu chvíli Pellam zalapal po dechu, zachvěl se a úplně ochabl.

„Sakra, co se stalo?“ Medvěd uvolnil sevření. „Je mrtvej? Kurva. Cos mu udělal?“

„Jaképak co jsem mu udělal? Nic jsem mu neudělal. Jen jsem...“

Pellam se medvědovi vyškubl, přičemž cítil, jak se mu utrhla zadní díl košile, když se ho medvěd snažil zachytit. Otočil se a naznačil úder menšímu útočníkovi, který ucukl na stranu – přímo proti Pellamově pravé pěstě. Prasknutí mužovy nosní chrupavky bylo nadmíru uspokojivým zážitkem, vytí, které ho doprovázelo, pak v Pellamovi vyvolalo učiněnou rozkoš.

Otočil se, aby se bránil medvědovi, ale ten už byl na něm. Popadl Pellama a téměř ho zvedl ze země. „Takže ty to chceš natvrdo, co?“ zeptal se ho.

„Já nic nechci! Jenom...“

Medvěd jím mrštil na boční stěnu karavanu. Ozvalo se prasknutí, ale znělo spíše jako plech než jako kost. Pellam upadl na zem, zalapal po dechu a vyškřábal se na kolena. Medvěd ho však divoce tloukl, takže se nemohl postavit. Tělem mu projížděla palčivá bolest.

Nakonec to vzdal a zůstal nehybně ležet. „To stačí,“ zasípal vyčerpaně. „Dobrý.“

V dálce se ozvala siréna. „Padáme odsud,“ řekl medvěd.

„Kristepane, to bolí,“ zasténal jeho kolega. „Zlomil mi nos. On mi zlomil nos, sakra!“

„Drž hubu, jo?“ zašeptal medvěd.

Pellam zoufale lapal po dechu a začal se soukat pod karavan. Vzápětí však ucítil, jak ho za kotník chytají obrovité ruce. Vytáhly ho před karavan a sáhly mu do kapsy. Nikoliv však do kapsy u kalhot, jak předpokládal, nýbrž do přední kapsy u košile. Proč právě tam? pomyslel si Pellam. Vždyť je prázdná.

Zvuk sirény se přiblížil.

„Padáme odsud,“ zaslechl Pellam. „Dělej.“

„Můj nos. Tys mi...“

„Hni sebou, pitomče.“

Pellam uslyšel bouchnutí dveří, chrchlavé nastartování motoru a zakvílení pneumatik.

Vyplivl krev a pokusil se popadnout dech. Celé to bylo zatraceně divné... Předpokládal, že nešlo o loupež – nechali mu přece peněženku i hodinky, ani se nedotkli ničeho v karavanu a prohlédli mu jen jednu kapsu. Jestli mu přišli vyřídit, že má vypadnout z města, měli na to spoustu času, ale oni mu nic takového neřekli.

Pellam zakašlal, pokusil se napřímit do sedu, ale pak se opět položil.

Za karavanem se smykem zastavilo policejní auto. Siréna se vypnula a Pellam spatřil na stromech barevné odrazy majáčku.

Jeho ruka zabloudila do kapsy, ve které se mu medvěd prohraboval. Ucítil medvěďův dárek.

Prokrista, ne...

Vytáhl malou průhlednou obálku. Koks nebo speed. Dobrý jeden gram. Panebože. Tohle je nedovolené držení omamných látek. Pellam civěl kalnýma očima na obálku.

Opodál zaslechl hlasy. „Dobrá, najděte ho. Prohledejte okolí té mýtiny.“

Pellam se znovu silně rozkašlal, zatímco policisté obestoupili karavan. Pellam poznal dva šerifovy zástupce, přestože neměli na ocích poznávací znamení v podobě slunečních brýlí.

„No, pane,“ řekl jeden z nich, „zdá se, že se vám lepší na paty smůla.“

Ne, vy teď nepůjdete po těch rváčích. Vy tady zůstanete a zašijete mě, že jo?

„Jste v pořádku, pane?“ zeptal se druhý policista.

Pomohl Pellamovi na nohy. Pellam stále dusivě kašlal. „Vodu, prosím vás. Dejte mi trochu vody.“

„Jistě, to je maličkost.“ První policista vešel do karavanu a vrátil se s kelímkem vody. Pellam si ho vzal a dlouhými loky ho vyprázdnil. Zoufale přitom oddechoval a prsa se mu

dmula jako téměř utonulému člověku, který se nakonec dostal na souš.

„Můžete vstát, pane?“

Pellam se mračil a sledoval, jak druhý policista prohledává s baterkou v ruce mýtinu. Centimetr po centimetru.

„Ano, můžu.“

„Dobře.“ Policista se usmál. „Protože jste zatčen.“ Pohlédl na svého kolegu. „Přečti mu práva. A prohledej ho.“

„A nic jste nenašli?“ zeptal se Moorhouse šerifa. Mhouřil oči před prudkým sluncem, které mu v toto nedělní dopoledne proudilo přes okno do kanceláře.

„Nic. Moji lidé ho prohledali přesně, jak jste říkal. Ale nic nenašli.“

„Jste si jistý? Žádné drogy? Všichni lidi od filmu přece pořád berou drogy,“ poznamenal Moorhouse.

Což Tom dobře věděl, protože se ženou pravidelně četli People. Stejně tak ovšem věděl, že Pellama prohledávali jako zběsilí, ale nenašli u něj vůbec nic.

„Byl venku, když ho našli?“

„Ne, pane. Ležel na zemi pod karavanem. Nemohl nic odhodit tak daleko, aby nám to ušlo. Pročesali jsme celé území. A když říkám pročesali, myslím tím pročesali.“

„A netušíte, s kým se to předtím rval?“ zeptal se Moorhouse opatrně.

„Ne. Jestli chcete, můžu to začít vyšetřovat.“

Moorhouse zavrtěl hlavou. „Ne. Tu rvačku pravděpodobně začal Pellam.“ Kývl hlavou místnímu oddělení šerifa s malou zadržovací vazbou. „Nikdo se nemůže divit, že se nějaký místní výrostek dostal do křížku s pitomcem ze západního pobřeží, který si myslí, že mu to tu patří. A o té zápalné bombě na klinice jste něco zjistili?“

„Ne.“

„Určitě to byl on.“

„Člověka to napadne,“ přitakal šerif, ale dosti nejistě. Neustále zvědavě pokukoval po Moorhouseovi a pohrával si s velkým kohoutkem své chromované pistole.

Starosta se zašklebil. Takže teď někde ve městě koluje obálka s LSD nebo PVC, nebo bůhvíjak se ta droga jmenuje. Kde může být? A co když se k ní dostane nějaké dítě. Bože můj. „A co Pellam?“ zeptal se šerifa. „Je v pořádku?“

„Zdá se, že je. Přivezli jsme ho včera večer, byl celý od krve. Na stanici šel na záchod a obrátil si tam žaludek naruby. Říkal jsem si, že bysme ho možná měli odvézt do nemocnice, ale...“

„Do nemocnice, kterou se pokusil podpálit.“

„Eh,“ řekl Tom neúčastně. „Ale teď už se zdá v pořádku.“

„Radši si s ním promluvíme,“ nadhodil Moorhouse. „Přived'te ho sem.“

Spoutaný.

Pellam stál před maloměstským starostou, který měl na sobě svůj oblíbený světle modrý oblek.

John Pellam měl spoutané ruce. Prokristapána.

„Pane Pellame, chci vám říct, že nás ten incident velice mrzí. Podobné věci se zde obvykle nestávají. Cleary je pokojné město.“

„Je to velmi překvapivé,“ dodal šerif. „Tedy že se to stalo.“

Pellam přikývl a přimhouřil oči před brutálním zubatým sluncem, které se opíralo do umouněných oken. Ze všeho nejvíce ho bolely klouby na pravé ruce, kde si narazil kost.

„Proč jsem strávil celou noc ve vězení?“

„Oh.“ Moorhouse se otočil v zeleném koženkovém křesle. „Byl jste zatčen za O a V. Copak vám policisté nepřčetli práva?“

„Jistěže ano, starosto,“ řekl horlivě šerif.

„O a V?“ zeptal se Pellam.

„Opilství a výtržnictví. Cítíte se vinen?“

Tohle je aprílový vtip. To nemohou myslet vážně. Pellam se krátce uchechtl. „Dva hajzlové u mě zaklepali na dveře,

vytáhli mě z karavanu a vymlátili ze mě duši. To není žádné O a V.“

Moorhouse se trpělivě usmál. „Vinen, nebo nevinen?“

„Nevinen. Našli jste ty dvě svině?“. Tentokrát byl na řadě šerif. „Zdá se, že ostatní pachatelé...“

„Ostatní pachatelé?“ Pellam se nevěřicně zasmál.

„...uprchli. Hledali jsme na místě činu důkazy, ale žádné jsme nenašli.“ Šerif se obrátil k Pellamovi. „Pokud jde o popis spolupachatelů, příliš jste nám nepomohl, pane.“

Pellam zvedl ruce. Chromované náramky tupě zachrastily. „Naházeli mi do tváře spoustu hlíny a teprve potom si mě začali podávat.“

„No, podle zákona ostatní pochopitelně nepotřebujeme,“ řekl Moorhouse. „Můžeme stíhat toho, kterého jsme dopadli. A to jste vy. Takže teď si sundám klobouk starosty a nasadím si klobouk magistrátního soudce.“ Moorhouse se podíval na prázdný kalendář na stěně. „Proces se bude konat ode dneška za týden. A pokud jde o kauci...“

„Jak to myslíte za týden?“

„Jsem velice zaneprázdněný.“

„Dobře. A teď mě pusťte. Aspoň budete mít o starost míň.“

Starosta si Pellama změřil od hlavy až k patě – jeho košili umazanou od hlíny a potřísněnou zčernalými krvavými skvrnami, stejně dořízené kalhoty a vlasy rozcuchané po noci strávené na tvrdém polštáři.

„Mám-li být upřímný, pane, my sami nemáme zájem, abyste se zde ještě zdržoval.“

Pane pane pane...

Šerif se zhoupł na vysokých podpatcích. V místnosti zavržala podlahová prkna.

Světlo bolelo jako tupá břitva. Pellamovi slzely oči. Vyčkával. Zdálo se, že se mu Moorhouse snaží něco říct. Něco, co by si měl vzít Pellam k srdci. Něco, co by městský magistrát neměl po nikom žádat – a dokonce ani magistrát tohoto města.

Pellam potáhl nos a zamžoural.

„Jste nachlazený, pane?“

„To ta hromada hlíny, o které jsem mluvil.“

„Ach tak.“ Moorhouse pohlédl na šerifa. „Tome, co kdybyste nás nechal na minutku o samotě?“

„Jistě, starosto.“ Štíhlý šerif se otočil na podpatku a vyrazil z místnosti, jakoby v rytmu některého ze Soulových pochodů.

„Pellame, vaše přítomnost zde je..., jak to správně říct? Rozvratná.“

„Není o nic rozvratnější než přítomnost dvou hajzlů, kteří jezdí po městě a mlátí lidi, kteří si hledí svého.“

„Ha, a už jsme u toho.“ Moorhouse zavrtěl hlavou. „Věděl jste, že včera v noci téměř do základů vyhořela klinika?“

Pellam vytřeštil oči. Snažil se přijít na souvislost mezi požárem a jeho případem. „A co přesně...?“ začal.

„Víte, co bylo při tom požáru zničeno?“

Aha. To je zajímavé. „Ty drogy, kterými se přiotrávil chlapec Torrensových.“

„Ano, pane.“ Moorhouse zvedl jedno obočí.

„Ale ne. Chcete mě snad obvinít i ze žhářství? Tohle nemá žádné důvodné opodstatnění.“

Druhé Moorhouseovo obočí se připojilo k prvnímu a náhle jako by se starosta ptal: Jak to, že jste tak dobře obeznámen s pojmy jako „důvodné opodstatnění“? Jakkak to, pane?

„Pane Pellame, vy představujete vnější vliv, který není pro naši komunitu přínosný.“

„Vnější vliv může být i prospěšný,“ namítl Pellam, „zvláště když vnitřní vliv představujete vy.“

Moorhouse se usmál a natáhl skrz bílé zuby vzduch. „Jestli si nedáte pozor na jazyk, mohl bych na rostoucí seznam vašich přestupků přidat i pohrdání soudem...“

Pellam zaťal ruce v pěst, položil je na stůl a předklonil se. Od pout se odrazil záblesk světla. „Chci, abyste stanovil

kauci a aby se proces konal zítra – a je mi úplně jedno, jestli máte plné ruce práce zamazáváním pokut za jízdu v opilosti pro synky vašich klientů. Zavolám svému advokátovi na Manhattan a nechám ho sem přijet se žádostí o přešetření vazby. A jestli mě budete ještě jedinou minutu terorizovat, podám na vás žalobu za zneužívání soudního procesu a neposkytnutí řádné lékařské péče zraněnému zatčenému...”

„Tak už se uklidněte. Zkusme...”

„Povězte mi,“ pokračoval Pellam se zaťatými čelistmi, „jestlipak si vaše městská pokladna může dovolit přijít o dvě stě až tři sta tisíc dolarů?“

Moorhouse si uchoval falešný úsměv. Zčervenal a nuceně si odkašlal, aby zakryl polknutí nasucho. Jeho oči zabloudily k telefonu. Pellam viděl, že běsní vzteky. Bylo zřejmé, že ho do této svízelné pozice někdo dostřel. „Ale, ale, vy jste mi nějak nedůtklivý. Udělám vám takový návrh. Vy odjedete z města a já stáhnou všechna obvinění.“

„Jaká je výše kauce?“ řekl Pellam tiše.

Starostův úsměv se zkřivil a naklonil se na jednu stranu. „Výše kauce se stanovuje na pět tisíc dolarů.“

Za Pellamem se se skřípěním otevřely dveře a do místnosti pronikl lichoběžník světla. Pellam však dveře sotva slyšel. „Kolik!“ vyštěkl. „Jak mám do neděle sehnat tolik peněz?“

„Ode mě,“ ozval se od dveří ženský hlas. „Můžu platit šekem, vid, Hanku?“

Moorhouse se zamračil. „Dobré ráno, Meg. Co tady děláš?“

Meg Torrensová přistoupila k přepážce. „Takže šekem?“ řekla a začala vypisovat údaje.

„Ale to nemusíte...“ začal Pellam. Meg se mu zadívala do tváře, která musela být v horším stavu, než si Pellam myslel, protože Meg na vteřinku doširoka vytřeštila oči.

Moorhouse si vytáhl další proužek žvýkačky, stočil ho a nepřítomně ho začal žvýkat. „Meg, to není dobrý nápad.“

Meg dopsala šek. „Jak jste to věděla?“ zeptal se jí Pellam.

Meg si ho nevšímala.

„Meg,“ zkusil to Moorhouse znovu. „To opravdu není dobrý nápad.“

Meg upustila šek na jeho stůl. „Stvrzenku. Ráda bych stvrzenku.“

Moorhouse však žádnou nemohl najít, a tak vypsál Meg potvrzení rukou na kus žlutého papíru.

Meg vyrazila ze dveří. Pellam se zamračil a zadíval se za ní. Moorhouse vyplivl žvýkačku a řekl: „Proces se koná v pondělí ráno. Jestli chcete, znám jednoho místního advokáta.“

Pellam mu přistrčil před prsa zaťaté pěsti. „A teď mi sundejte pouta. Jsou trochu rozvratná.“

Pellam se posadil na sedadlo spolujezdce, Meg zařadila rychlost a vyrazila z města.

Pellam si nenuceně zapnul bezpečnostní pás. Všiml si, že koule na řadicí páce je zkroucená a ošoupaná častým používáním a že symbol řazení je obrácen vzhůru nohama. Jako by mu Meg chtěla ukázat důvod, podřadila v táhlé zatáčce a znovu zrychlila na sto deset kilometrů v hodině.

Byla zde sedmdesátka.

„Díky,“ řekl Pellam do burácení motoru. „Já...“

Meg zavrtěla hlavou.

Pellam nevěděl, jak to myslí: jestli nechce, aby na ni mluvil, nebo jestli ho neslyší. Ručička otáčkoměru byla téměř v červeném pásu.

Pellam se rozhlédl kolem sebe. Na ulicích nebylo ani živáčka, zato na parkovišti vedle kostela stálo plno osobních aut a malých nákladáčků. Byl to klasický americký kostelík – věžička, červené cihly, symetrický, nenápadný, prostý. Pellam přemýšlel, jaké náboženské skupině slouží, ale pak usoudil, že na tom vlastně nezáleží: náboženství v Cleary bylo do značné míry neměnné, bez ohledu na to, do které sekty člověk právě patřil.

„Kde je Sam?“

„V nedělní škole.“

„A kde je Keith?“

„Musel něco vyřídit, a tak jel do továrny.“

„Aha.“

Mlčky jeli do domu. Do jejího domu. V jejím autě.

S jejíma skelnýma očima a sevřenými ústy.

Jakmile tam dorazili, nechala Meg ve šterku čtyři stopy po pneumatikách, vystoupila a prudce za sebou zabouchla chatrné dveře. Vyšla na terasu a nechala Pellama na sedadle spolujezdce.

Po chvíli zmizela v domě.

Pellam mlčky seděl.

O minutu později se Meg znovu objevila a řekla: „Jdete dovnitř, nebo ne?“

„No, já myslím, že...“ řekl Pellam jejímu vzdalujícímu se hřbetu.

Dům byl tichý. Bylo zvláštní, že právě tento starý dům – obrovský přívětivý dům s dřevitě vonícím teplem vycházejícím z parketových podlah – může být tak tichý. V takovém domě by měl přece pobíhat tucet dětí a tropit rošťárny, zatímco dospělí by se měli zabývat víkendovými činnostmi. Jenže tento dům byl ztichlý, naprosto ztichlý.

Pellam následoval Meg do kuchyně. Meg postavila konvici na kávu a pak strčila do trouby rohlíky. Pellam zkřížil ruce na prsou. Meg stále nic neříkala, a tak se Pellam opřel o pult, opět svěsil ruce a posadil se. „Já...“ začal znovu.

Meg s bouchnutím položila konvici na pult a otočila se čelem k němu. „Mám jen jednu otázku.“

„A jen kvůli ní jste mě dostala z vězení?“

„Získal Sam ty drogy od vás?“

Pellam neodpovídal.

Meg ho probodávala pohledem.

Pellam se postavil. „Jestli si to myslíte, tak to se rovnou vrátím zpátky do vazby, díky.“

Meg k němu vyrazila a postavila se pouhých pár centimetrů od něj. „Chci, abyste to řekl sám. Chci, abyste mi to řekl.“

„Žádné drogy jsem mu nedával.“

Meg se odvrátila.

„Myslel jsem si, že mě znáte...“ pokračoval Pellam.

„Myslel jsem, že se známe mnohem lépe.“

Meg zalovila v kabelce a vytáhla několik archů papíru.

Pellam přimhouřil oči. Na pravé oko viděl jen rozmazaně, protože se mu v něm uhnízdil kus hlíny z předchozí noci. Otřel si tedy slzy a zaměřil se na listy papíru s dírkami na okraji. Meg je zřejmě vytiskla z počítače.

Zamračil se a předklonil.

Bylo to tady.

Pellam si ztěžka odkašlal. Dostalo se to dokonce i sem. Do Cleary ve státě New York, do městečka s 5800 obyvateli. Dokonce i sem.

„Takže to víte,“ řekl tiše.

Meg mu papíry přistrčila blíže. Byly ušpiněné a ohmatané. Meg si je očividně důkladně přečetla.

Zadívala se mu zpříma do očí a řekla: „Věděla jsem, že už jsem vaše jméno zaslechla. Když jsem dělala modelku v New Yorku, trochu jsem se zajímala o filmy. Kupovala jsem si pár filmových časopisů, většinou intelektuálních. Věděla jsem, že je mi vaše jméno povědomé.“

Pellam sebral několik papírů a pohlédl na novinové titulky, které by dokázal odříkat i ve spánku.

Pellamův film „Sejde z mysli“ – cena losangeleských kritiků za nezávislý snímek, mladý režisér Pellam uchvacuje Cannes. Trhák newyorského filmového festivalu: Pellamův „Sandřin byt“.

A pak tu byly další články – nadepsané titulky, které Pellama často budily ze spaní: Režisér zapleten do předávkování filmové hvězdy. Pellamovo odhalení před soudem: Při natáčení „kolovaly“ drogy. Režisér a asistent obvinění za předávkování filmové hvězdy. Film „Střední standardní čas“ uložen k ledu po odchodu herců.

Pellam položil papíry na stůl a postavil se. „Radši už půjdu.“

Meg se postavila mezi něj a dveře, chytila ho za paži a pevně ji sevřela.

„Ne, prosím vás. Nechci, abyste odcházel. Byla jsem kvůli Samovi strašně vyděšená. Příšerně mě to ranilo. Nemyslela jsem si, že měl ty drogy od vás, ale nemohla jsem si pomoci – pořád jsem musela myslet na tohle.“ Váhavě se dotkla novinových článků a pustila Pellamovu paži.

Pellam se vrátil k zadnímu oknu a odhrnul záclonu. „Nikdy jsem nikomu nic neprodal,“ řekl. „Ten herec, který se předávkoval, byl můj přítel. Tommy Bernstein.“

„Byl to báječný herec,“ poznamenala Meg. „Viděla jsem pár filmů, ve kterých hrál. Ale myslím, že nebyly od vás.“

„Nikdy pro mě nepracoval. Až do posledního snímku. Střední standardní čas. Byli jsme prostě kamarádi. Řekl bych, že nejlepší kamarádi, jestli se to tak dá říct.“ Pellam se zasmál. „Bože, to zní divně, když o sobě dospělí lidé říkají, že jsou nejlepší kamarádi.“ Pellam se znovu dutě uchechtl. „No, jenže my jsme tehdy nebyli příliš dospělí.“

„A co se stalo?“

„Režíroval jsem indies – znáte to, nezávislé filmy. Jarmusch, Seidelman, takové věci. S Tommym jsem se seznámil hned první týden, co se dostal do Hollywoodu. Máte pravdu – opravdu byl dobrý. Ale strašně rychle se proslavil – až příliš rychle, takže mu nestačila narůst hroší kůže. Až příliš snadno to s ním začalo lomcovat a nakonec dokázal pracovat jedině zfetovaný. Střední standardní čas jsme napsali spolu – dvakrát jsme odjeli do pouště a celý den psali. Jen my dva. On tam měl hrát hlavní roli. Byl by to jeho první vážný film. Jenže on se vždycky musel nacpat kokainem, aby mohl dělat. Chtěl ho spoustu a já mu ho spoustu dával. Dokonce víc než spoustu. Jenže on to přehnal. Dostal infarkt a zemřel. Bylo mu třicet jedna.“

Pellam se podíval na ledničku. Ke dveřím bylo magnetkami přichyceno papírové letadélko s vytištěným nápisem: Mám tě rád, mami!!!

„Bylo to strašně zvláštní. Nejdřív se nestalo nic. Vůbec nic. Jako by se celý ten incident vypařil. Dokonce jsem ráno vstal a pustil se do práce – pokoušel jsem se najít nového hlavního herce, probíral jsem se natočeným materiálem, abych zjistil, co se dá zachránit. A pak se to všechno rozpadlo. Včetně mě. Nemohl jsem pracovat, prostě mi to bylo jedno. Investoři dali od filmu ruce pryč a já neměl dokončovací smlouvu – pojištění hlavního představitele. A tak jsem přišel o úspory, o dům a o veškeré vybavení. Odseděl jsem si rok za zabití a můj asistent dostal padáka.“

„Vy jste za to přece nemohl.“

„Ale ano, mohl. Protože jsem mu ty drogy dával. Dokonce byly zahrnuty v rozpočtu. Pod položkou Různé výdaje spojené s obsazením.“

„V tu dobu vás opustila žena?“

Pellam se usmál. „Ne, to bylo o něco později.“

„Ten incident se stal před šesti lety, Pellame,“ řekla Meg. „Chcete říct, že vás pak nikdo nenechal pracovat? Nemyslím to zle, ale tohle přece nebyl konec světa.“

„No, je zvláštní, co všechno se dá pod pojem konec světa zahrnout. Jeden rok v Q – tedy v San Quentinu... I tak se to dá definovat. Věřte mi, že tak se dá rozhodně konec světa definovat.“

„Omlouvám se, John.“ Meg se dotkla Pellamovy paže. Byl to poněkud jiný dotek. Měkčí. Bližší.

Pellam se hořce zasmál. „No, v L. A. existovali publicisté, kteří mi potřásli rukou a řekli: Zabít hlavního hrdinu, to byl zatraceně dobrý reklamní tah. V celé zemi neexistují jediné noviny, které by o vás nepřinesly článek.“ Pellam se odmlčel a naslouchal vrnění kávovaru. „Jistě, pravděpodobně jsem mohl dát ten film nějak dohromady, když mě pustili z vězení.“

Ztratil jsem spoustu kontaktů, ale v tom nebyl problém. Problém vězel v tom, že mi na tom nezáleželo. Už jsem neměl touhu režírovat. A tak jsem začal tipovat exteriéry.“

„Nevím, co na to říct.“

Pellam od ní odstoupil. „Je to jenom dočasně. Všechno se zase zlepší.“

„Na to si musíte dávat pozor,“ řekla Meg. „Na co?“

„Na to, co říkáte – že je všechno jenom dočasně. Váš život může skončit dřív, než to stačíte zjistit,“ poznamenala Meg vědoucňě.

„Mně se tipařina líbí,“ prohlásil Pellam. „A nemyslíte, že se v tom vašem karavanu jen ukrýváte před světem?“

„Všichni se někde ukrýváme. Můj úkryt má jen shodou okolností čtyři kola.“

„Co tady přesně děláte, Pellame? Natáčet film už tady v Cleary nebudete. O barevné listí nemáte valný zájem. Tak co tu ještě chcete?“

Pellam si sáhl do ponožky a vytáhl průhlednou obálku s drogou, kterou mu medvěd předchozí noci podstrčil.

Meg na ni několikrát pohlédla a oči jí přitom tékaly mezi práškem a Pellamovým obličejem. „Co to je?“

„Dárek pro mě. Myslím, že pochází ze stejného místa jako ta droga, kterou si vzal Sam.“ Pellam jí vysvětlil, jak ho včerejší noci přepadli. „A jeden z nich mi tu obálku podstrčil.“

„Ne! Proč?“

„Aby mě Moorhouse mohl zatknout a měl další záminku mě vypoklonkovat z města.“ Meg se zatvářila šokovaně. „No, jenže starosta za tím vším nestojí. Má v tom prsty někdo jiný.“

„Ale kdo?“

„Někdo, kdo si nepřál, aby se tu natáčel ten film.“ Pellam pohlédl na Meg. „Někdo, kdo stojí i za těmi drogami, které si vzal Sam. Někdo, kdo zavraždil Martyho. Tohle tady dělám. Proto neodjedu, dokud nezjistím, kdo to je.“

„V Cleary...“ Meg zavrtěla hlavou. „V tomhle městě má každé druhé auto na zpětném zrcátku červenou stuhu.“

Pellam zavrtěl hlavou a zamračil se.

„Matky proti alkoholu za volantem,“ vysvětlila mu Meg. „A na všech nákupních taškách v obchodě s potravinami stojí: Řekněte drogám NE.“

Pellam otevřel balíček a přičichl k němu.

„Jak to, že ho nenašli?“ zeptala se Meg.

„Spolkl jsem ho. A poté, co mě včera večer prohledali, jsem ho získal zpátky prostřednictvím dobře známého biologického procesu, který v toto krásné ráno raději nebudu detailně rozpitvávat.“

„Prokrista, Pellame? Co kdyby se vám ten balíček v břiše roztrhl? Mohl jste umřít.“

„Nemohl jsem si dovolit obvinění z nedovoleného držení drog.“ Pellam ukázal na papíry.

„Tak proč jste ho jednoduše nespláchl?“

„Ve vězeních se někdy testuje i voda.“

Meg se usmála. „Neumím si dost dobře představit, jak Tom bere vzorky záchodové vody a dělá v nich testy na drogy.“

Pellam se zasmál. „Kdo ví, jaké pomůcky si objednal od Small Town Cop Monthly a teď hoří touhou je vyzkoušet.“

Přistoupil ke dřezu, otevřel balíček a nechal obsah zmizet v sifonu – za usměvavého přihlížení vyřezávané dřevěné kachničky v klobouku. „Znám lidi, kteří by ronili slzy jako hrachy, kdyby mě při tomhle viděli.“

Osušil si ruce a přešel k vysokému sekretáři. Ve starožitnostech se nevyznal, a tak jen nemotorně bloumal před tímto mistrovským kusem nábytku. „Tohle je vážně něco.“

Rohlíky byly upečené a Meg je před něj postavila. Pellam dva rychle snědl. Měly silně kvasnicovou příchut'. Domácí výroba.

Oba pak v tíživém mlčení několik minut usrkávali kávu. Pellam si vzal třetí rohlík. „Lepší pochvala neexistuje,“ konstatovala Meg a sama se do jednoho zakousla. „Já nikdy neztloustnu,“ řekla. „Nejsem nafoukaná. Prostě to tak je.“

Pellam odešel do chodby a začal si prohlížet tapety a nábytek. Domy.

Věděl, co by Tommy Bernstein řekl na jeho nevelký příbytek na Beverly Glen, severně od Sunset Boulevardu. Sakra, ty máš padáku, člověče. Budeš mít problémy... Domům nad kaňony se říkalo stojáky, domům na jejich dně padáky. Při zemětřesení tě to rozmačká, řekl by Tommy. Okamžitě tu barabiznu prodej.

„Tady musí být krásné Vánoce,“ řekl Pellam Meg.

„Vánoce?“ Meg se odmlčela. „To asi ano. Tiché. Jenom my tři. A někdy pár přátel. Jenže takový dům potřebuje velkou rodinu. Když jsem vyrůstala, bylo to něco úplně jiného. Byli jsme velká rodina a všude nás bylo plno.“ Její hlas se vytratil. „Musím se vám k něčemu přiznat,“ řekla.

„Prosím.“

„Ta nehoda, kdy jsem do vás vrazila...“

„Matně si vzpomínám.“

„Žádná nehoda to nebyla. Tedy, nechtěla jsem do vás vrazit. Ale chtěla jsem se s vámi seznámit. Viděla jsem, že jdete po chodníku, a tak jsem vám schválně vyrazila naproti. Chtěla jsem dostat smyk nebo něco takového. Předstírat, že jsem sjela z cesty. Abych se s vámi mohla seznámit.“ Meg si pohrávala s prstýnkem. Broušený uhlík v hodnotě pěti tisíc dolarů se uhrančivě vinul kolem jejího nádherně štíhlého prstu.

„Proč?“ zeptal se.

„Myslela jsem, že bych třeba mohla dostat roli ve filmu.“

„To proto jste pak za mnou přišla do nemocnice?“

„Ne.“

Pellam stál těsně vedle ní. Meg se otočila a jejich pohledy se setkaly. Kdesi v dálce, snad několik kilometrů daleko, se ozvaly praskavé výstřely z brokovnice. „Tedy, možná,“ řekla Meg.

Pellam se předklonil a políbil ji.

Jen tak.

„Ne,“ bránila se Meg, ale byla to jediná forma odporu, na který se zmohla. Ovinula Pellama pažemi, opětovala jeho polibek a přitáhla si ho k sobě.

A pak ustoupila.

„Ne,“ řekla znovu. Tentokrát již mluvila sama k sobě a na rozdíl od Pellama se rozhodla, že své předsevzetí splní.

Odešla zpátky do kuchyně, postavila se k oknu a nepřítomně otřela dřež.

Pellam se již dávno odnaučil omlouvat se za impulzivní jednání. Jednoduše odešel za Meg, sebral svůj šálek a nalil si další kávu.

„Problém je v tom...,“ Meg se nedívala na Pellama, ale upřeně civěla z okna, „... že mám milence.“

Pellam odložil šálek.

Dobrá práce, Pellame. Nikdo neumí balit holky tak jako ty. Zabouchneš se do ženské, která má dva chlapy, zatímco tě mezi jižany prohání zfetovaná květinová holka a doma na tebe navíc čeká vychrtlá hollywoodská podnikatelka, které nikdy nezavoláš.

Pellam viděl, že se Meg snaží utřídit si myšlenky. Zpovědní hodinka. Očividně se mu chtěla svěřit se vším, co má na srdci pod nádherně pihovatým hrudníkem. Pellam se znovu posadil. Tohle může chvíli trvat. Věděl, že zbloudilé manželky a špatní filmaři bývají posedlí stejným zlozvykem: přílišným vysvětlováním.

„Kdo to je?“

„Jeden muž tady z města.“

„A nerozkřikne se to?“

„Dáváme si mimořádný pozor. Víte, Keith je báječný člověk. Je nebetyčně solidní. Miluje Sama. Nikdy by na mě nezvýšil hlas. Je do mě zblázněný. Snese mi modré z nebe. Ale cítím z něj nějaké kouzlo? Ne. A měla by žena vůbec cítit z takového muže kouzlo?“

„Kdysi jsem slyšel takový citát: Vztah je jako oheň – pár měsíců plameny, jeden rok žhavé uhlíky a pak už jenom kouř.“

„Snažíte se mě utěšit.“

„Spousta věcí se dá říct jako útěcha.“

„Jenže já chci víc, Pellame. Nebo jsem si to aspoň myslela. Ale ten incident se Samem a těmi drogami... Strašně mě to vyděsilo. Otrásl to mnou. Včera v noci jsem se vůbec nevyspala.“

„Nic mu není, nebo ano?“

„Ne, bude v pořádku. Jenže já si začala připadat strašně zranitelná. Hledala jsem nějaké...“ Meg na Pellama pohlédla, „... nějaké plameny a ta Samova otrava jako by byl můj trest.“

„Milujete ho? Toho druhého muže?“

Nastala krátká odmlka. „Myslela jsem si, že ano. Ale už si to nemyslím.“

„A Keitha milujete?“

„Vím, že miluji Sama a svůj dům. A myslím si, že miluji i Keitha. Už jsem z toho románku unavená. Ale vám bych to asi říkat neměla, že ne?“ Oči se jí rozšířily a náhle vypadala velmi mladistvě.

Pellam se usmál. „Můžete říkat, co chcete. Já rád poslouchám.“

„Keith je strašně chytrý. Nedělá... Není to tak, že by se ze mě snažil dělat hlupáka – tedy alespoň ne úmyslně. Ale já si vedle něj stejně jako hlupák připadám.“

„Proč to říkáte?“

„Prostě nejsem... inteligentní.“

„Co to podle vás znamená?“ zeptal se Pellam. „Že nedokážete z hlavy spočítat rovnici? Nebo odříkat periodickou soustavu prvků?“

„Keith se mi snaží vyprávět o svém podniku, ale já vůbec nechápu, co říká. Snažím se, ale...“

„Meg, on je chemik. Proč byste měla rozumět chemii?“

„No, ale s politikou je to stejné. A taky moc nečtu. Snažím se, ale zkrátka na to nemám.“

„Mluvíte strašně obecně. Na co nemáte?“

Za nimi se ozvalo bouchnutí a záblesk světla. Meg sebou trhla, ale pak se rozesmála. V jednom z kuchyňských lustrů se spálila žárovka. Meg vyšroubovala stínítko, foukla na žárovku, aby ji ochladila, a vyšroubovala ji ven. „Když jsem byla holka, bála jsem se světla. Není to zvláštní? Většina dětí se bojí tmy.

Jenže já jsem nesnášela světlo. V mém pokojíčku nebyly žádné dveře a bílomodré světlo z obnažených žárovek mě neustále oslňovalo a nedovolilo mi usnout. Dokonce i když jsem byla starší a matka mi dala do dveří alespoň kus prostěradla, světlo z obývacího pokoje stále pronikalo dovnitř. A víte, proč jsem ho nesnášela? Protože když se rodiče hádali, jejich hlasy jako by vycházely právě z toho světla. A tak jsem se vždycky schovala pod přikrývku. Máma si myslela, že se bojím duchů nebo něco takového. Jenže já se bála světla. A přesně tak si připadám i teď. Před světlem se strašně těžko uniká.“ Meg vyměnila žárovku. „A mám pocit, že vy přinášíte nějaký druh temnoty.“ Zasmála se. „Určitě to říkám úplně špatně.“

Když se Pellam začal zabývat tipařinou, nějakou dobu si kladl otázku, proč nakonec vždycky dojde k tomuhle. Proč si s ním lidé tolik povídají, proč před ním odhalují skrytá tajemství a vášně. Ani kněží si nevyslechli tolik věcí jako on. A pak si Pellam uvědomil, že to není ani tak jeho uměním naslouchat – bylo to spíše tím, že jako zpovědnice byl naprosto bezpečný. Lidé si před ním vylili srdce a on byl za týden nebo dva pryč. A s ním i jejich tajemství.

„Věděla jsem, že s tou Samovou otravou nemáte nic společného,“ pokračovala Meg. „Opravdu jsem to věděla.“ Její slova zněla váhavě. Ženy se obvykle dokážou omlouvat lépe než muži. Meg však byla výjimkou.

„Co budete dělat?“ zeptal se Pellam.

„Přestanu se s ním scházet. Myslím se svým milencem.“

„Opravdu to chcete udělat?“

„Opravdu to musím udělat...“ Pohlédla na hodinky.

„Pellame, můžu vás o něco požádat?“

Pellam byl přesvědčen, že její žádost nebude souviset s pihami na jejím hrudníku nebo kdekoliv jinde. Této naděje se již vzdal. „Jistě,“ řekl.

„Keith bude v práci celý den. Ale Sam se vrátí za chvíli domů. Nemohl byste tu prozatím zůstat? Měl jste něco v plánu?“

„Nic mě nenapadá.“

„Takže tu zůstanete? Můžeme společně poobědvat. A pak byste si třeba mohli jet se Samem zastřílet. Má dvaadvacítku a malou brokovnici čtyři sta deset, kterou jsme mu dali loni.“

„S radostí,“ řekl Pellam.

„Vážně?“

„Vážně.“

Meg se usmála jako přidrslá školačka. A pak se podívala na hodinky. „Pro Sama si pojedu až za hodinu. Zatím bychom mohli něco společně podniknout – jen vy a já.“

Kam tím míří? pomyslel si Pellam.

Meg ho vzala za ruku a odtáhla ke dveřím.

„Kam jdeme?“ zeptal se.

„Hrabat listí.“

„To myslíte vážně?“

Meg ho odtáhla ven. „Jistě, pojďte. Je to zábava.“

„Já nehrabal listí už dobrých dvacet let. V L. A. žádné listí není. A i kdyby tam bylo, nehrabal bych ho.“

Pellam zprvu odolával. Jenže před ním stála nádherná žena, s níž si před chvílí vyměnil tajemství. A tak mu nakonec nezbývalo než říct: „No dobře.“

Na zadní terase se zastavil. Díval se na dobré čtyři nebo pět akrů pестrobarevného listí. Meg mu hodila hrábě.

Pellam si je chvíli prohlížel. „Vůbec nevím, jak to funguje,“ řekl nakonec.

Policistovu pozornost upoutal odraz světla.

Sjel s policejním autem ze silnice a zamířil do pozdně dopoledního stínu cukrodárného javoru – zjizveného čepy, z nichž se v minulých letech odebíral sirup. Vystoupil z auta, nasadil si levandulově tónované sluneční brýle a začal

procházet vysokou travou a šlahouny forzýtií. Bydlel v okolí Cleary nebo přímo v něm celý život a znal místní zvyklosti a návyky – dobře věděl, kde se lidé zdržují a lze jejich přítomnost očekávat, a kde nikoliv.

A k místům, kde člověk rozhodně neočekával zaparkovaný automobil, bezpochyby patřilo i toto pole, obzvláště v neděli dopoledne.

Policista přešel přes zbytky nízké kamenné zídky a zamířil přes alej dalších javorů k úzké polní cestě, která vedla kamsi do lesa. V polovině cesty se však zarazil.

Automobil parkoval přesně uprostřed cesty. Policista se zastavil asi dvacet metrů od něj a prohlédl si ho. Byl to laciný bílý nissan s newyorskou poznávací značkou a nálepkou „Clearyští tygři“ na nárazníku. Důvodem, proč se policista zarazil, však nebyly tyto detaily. Důvodem bylo, že nechtěl vidět, co je uvnitř auta.

Policista byl přesvědčen, že přesně ví, co se zde přihodilo. Dva středoškoláci se tady včera v noci muchlali a pak usnuli a otrávil se zplodinami z vadného výfuku. Bylo to jediné rozumné vysvětlení, proč někdo zaparkoval v sobotu v noci na této cestě a proč zde parkoval ještě i teď.

Policista se zhluboka nadechl, aby uklidnil své neklidné pulsující srdce, a vyrazil kupředu. Zjistil však, že se mýlil. Existovalo ještě jedno vysvětlení, proč někdo zaparkoval auto na této opuštěné cestě: proto, že řidiče někdo zavraždil.

Chlapce někdo třikrát střelil do hrudníku zbraní malé ráže. Jeho obličej byl vyrovnaný a na jeho těle nebyla prakticky žádná krev. Což znamenalo, že zemřel rychle. Tiskl se hlavou na okénko na straně spolujezdce směrem od policisty a jeho ruka svírala kliku dveří. Jeho tělo nevykazovalo žádnou sinalost – sestup krve do dolních končetin. To zase znamenalo, že zemřel teprve nedávno.

Zatraceně. Policistovi poskočilo srdce. Obešel auto, pohlédl chlapci do tváře a poznal v něm Neda Harpera. Středoškoláka, člena místního fotbalového týmu a také – jak byl policista přesvědčen – zápasníka v hmotnostní kategorii

do devadesáti kilogramů. Vzpomněl si, že viděl Nedova otce jezdit v bílém nissanu po městě. Přemýšlel, proč rodiče nenahlásili Neda jako pohřešovaného. Snad proto, že když je vašemu synovi osmnáct a hraje americký fotbal, pak jaksi přirozeně předpokládáte, že bude do noci venku, a nezačnete si o něj dělat starosti, když se den nebo dva neobjeví. Policista měl dvouletou dceru a ustavičně se o ni strachoval. Zdálo se mu, že nikdy nepřijde doba, kdy se o ni obávat přestane.

Kdo mohl udělat něco takového?

Třeba vzal ten kluk stopaře. A třeba to byl uprchlý vězeň ze Sing-Singu dole v Ossiningu. Jenže proč by tady pak pachatel nechával auto? Možná to opravdu byla nehoda. Ned byl na lovu s kamarádem, kterému samovolně vystřelila puška a propadl panice. Ale pak si policista uvědomil, že to není možné. To by Ned neměl tři střelné rány.

Policista pomalu kráčel kolem auta a hledal zřetelné stopy, přestože věděl, že se případu stejně nakonec ujme šerif a navíc zavolá i na okres. Vtom si uvědomil, že zde otálí proto, že se mu nechce celý případ ohlásit.

Slunce se odráželo od šikmého čelního skla a z hlubin vlhkého lesa se ozývalo hrdliččí cukrování. Policista se pomalu vrátil k autu a modlil se, aby neprohrál los a nemusel právě on oznámit zprávu o Nedově smrti jeho rodičům.

O půl páté si Pellam vzpomněl na Janine.

„Á sakra.“

Sam zvedl hlavu. Pravděpodobně si myslel, že namířil hlaveň jednoranné brokovnice nesprávným směrem nebo zapomněl na některé z pravidel bezpečného zacházení se střelnou zbraní, která mu Pellam vštěpoval.

Již několik hodin usilovně cvakali brokovnicemi. Čas od času vyhodil Pellam do vzduchu plechovku nebo dvě a Sam – zpocený úsilím – musel vypočítat předsazení. Pellam si všiml zaujetí na chlapcově obličeji a jednou zaslechl, jak si Sam při výstřelu cosi mumlá. Znělo to jako „Ned“. Pellam se ho

zeptal, co říkal, ale chlapec jen zavrtěl hlavou a řekl: „Můžete mi hodit ještě jednu, prosím?“

„Musíme toho nechat, hochu,“ řekl nyní Pellam. „Mám ještě ve městě nějaké pochůzky.“

V kuchyni pak Sam řekl: „Měla jsi mě vidět, mami.“

„Já tě viděla. Dívala jsem se z okna.“

„Jak mi to šlo, pane Pellame?“

„Dobře, opravdu dobře,“ odpověděl Pellam. „Ale teď by sis měl vyčistit zbraň, Same. Já si bohužel musím odskočit do města, takže to uděláme, až se vrátím.“ Podíval se na Meg a pochopil, že zřejmě řekl něco nepřípadného – nebo se snad, nedejbože, červenal? Zaměřil se na její plachý úsměv a řekl: „Nevadilo by vám, kdybyste mě odvezla do města a já se pak vrátil karavanem?“

„Hej,“ ozval se Sam a vysoký hlásek mu přeskočil do ještě vyššího rejstříku. „Můžu jít s vámi?“

Meg se sladce usmála. „Jasně, a můžu i já?“

„Myslím, že bude lepší, když to vyřídím sám.“

Meg chvíli nechala Pellama smažit se ve vlastní šťávě a pak řekla: „Asi máte ve městě ještě nějaké jiné přátele. Někoho, koho neznám.“

„Nemělo by to trvat víc než patnáct minut.“ Meg se nevinně usmála. „Patnáct minut? To je teda rychlost.“

Pellam se na ni rozhořčeně podíval. Vtom zazvonil telefon.

Meg nespouštěla z Pellama oči. Pomalu se otočila a přešla k aparátu.

„Ahoj, miláčku... É, ne. No tak. Co je? Někaké problémy?“

„Ahoj, tati!“ zaječel Sam a vrhl se po telefonu. „Sestřelil jsem sto plechovek...“

Meg ucukla a mávnutím Sama odehnala. „Dělám roštěnou. Nestihneš to?“ Povzdechla si. „Dobře. No tak jo. Trochu ti necháme. Miluju tě.“

„Ahoj, táto!“

Meg se otočila k Pellamovi a řekla: „Mají v továrně nějaký průšvih. Bude muset pracovat dlouho do noci. V neděli, věřil byste tomu? Říkal, že se vrátí v jedenáct... Takže budeme jíst a trois.“

„Co to znamená, mami?“ zeptal se Sam. „Zní to dost hnusně.“

„To znamená, že budeme večeřet ve třech.“

„Aha, já myslel, že je to nějaké divné jídlo.“ Sam se obrátil k Pellamovi a řekl: „Máma někdy vaří naprosto ulítlé věci. Jsou strašně mazlavé...“

„Same.“

„... a mají odpornou barvu.“

„To by snad stačilo, mladý muži.“

„A ta její jablková marmeláda...“ Sam zamířil k terase. „Zpočátku je nahnědlá, ale potom tak nějak zezelená.“

„Same...“ začala Meg dobrosrdečně. „Tak svezete mě?“ zeptal se jí Pellam. „Pojďte.“

Pellam se otočil k Samovi. „Dokud se nevrátím, tak tu pušku nečisti, chlapče.“

„Rozkaz, pane. Až je nakonec celá šedá. Fuj...“

Meg Pellama vysadila jeden blok od karavanu.

Obrátila se k němu, ale než stačila cokoli říct, Pellam ji předešel. „Vy nemluvte o květinových dětech a já nebudu mluvit o jablkové marmeládě.“

Meg se skotácky zachechtala. „Tak zatím.“ Právě toto byl okamžik, kdy ji mohl políbit. Místo toho však jen strnule vysedl z auta – zranění ho stále bolela – a rychle zamířil ke karavanu. Uvnitř svítilo světlo. Pellam otevřel dveře. Janine seděla nehybně v karavanu a klopila hlavu k zemi.

Obrátila se k němu. „Hajzle.“

„Omlouvám se. Včera v noci jsem měl nějaké problémy a...“

„Hajzle.“ Janine však Pellamovi nenadávala za zpoždění, nýbrž za scénář k filmu Spánek v mělkém hrobě. Složka se scénářem byla otevřená a Janine očividně většinu scénáře přečetla.

Pellam zavřel dveře.

„Ta postava, kterou jsi tam přidal... To jsem já, že?“

Pellam se pomalu posadil.

„Zčásti je napsána podle tebe. Zčásti. Ale nesouvisí to s tím, co k tobě cítím a jak se na tebe dívám. Je to fikce. Nic víc než příběh. Většina z toho je výplod mé fantazie.“

Janine sklopila hlavu a začala číst: „Prožíváš sen, který minulost nemůže ospravedlnit... Je to vzdálenost minulosti, která činí toto místo tolik bezpečným... Věk Vodnáře nastal už velmi, velmi dávno... Janice. Panebože, Pellame, mohl jsi mi aspoň pořádně změnit jméno.“

„Já jsem ne...“

„Ty!“ Janine mrštila složkou o zeď. Vazba povolila a na podlahu se začaly snášet jednotlivé stránky. „To ty žiješ ve snu, ne já. Vpleteš se lidem do života – do Cleary tě nikdo nepozval –, vtrhneš do města s velkým přeludem, naslibuješ lidem role ve filmu, nakukáš jim, že je odtud vytáhneš...“

„To jsem nikdy neřekl.“

Janine již opět plakala. Vlasy měla přilepené na tváře a nyní si je vztekle odhrnula. „Nemusel jsi to říkat. Co jsi čekal, že si lidé pomyslí? Přijedeš si sem s tou svou dodávkou a foťákem, prohlížíš si město, rozmlouváš s lidmi, každého máš možnost poznat... A některé můžeš poznat velmi dobře. Vůbec nechápeš, jakou máš nad lidmi moc. Vůbec nechápeš, jak jsou tady lidi zoufalí. Jak zoufale chtějí vypadnout z míst, jako je Cleary. Takže co udělají? Vylíjí si před tebou srdce a ty je pak zradíš. Proč? Ve jménu čeho? Které slovo je pro tebe posvátné, Pellame? Umění? Ve jménu Umění? Nebo filmu? Peněz? Čím ospravedlníš, že kradeš lidem životy a děláš z nich filmy?“

Pellam se postavil a natáhl k Janine ruce. Janine je však ze sebe setřásla. „Nemůžeš prostě vpadnout někomu do života, vzít si v něm, co chceš, a pak zase odejít.“

„Omlouvám se.“

Janine vstala. Odešla ke dveřím a pak se zastavila, jako by na něco čekala. Nikdo z nich nevěděl, co by teď mělo přijít.

„Myslela jsem...“, začala Janine, ale hlas se jí vytratil. Vyšla ven a tiše za sebou zavřela kovové dveře.

Pellam si povzdechl. Sebral složku scénáře, sklonil se a začal jednu po druhé sbírat z podlahy stránky.

Cestou po Main Street minul Pellam hokynářství. Zaparkoval karavan, koupil v hokynářství láhev chardonnay a opět se vrátil ven. Rozhlédl se po ulici, jestli uvidí Janine. Nikde však po ní nebylo ani stopy. A co by jí vlastně řekl, kdyby ji zahlédl? Na to neexistovala odpověď.

Místo Janine zahlédl na ulici blížící se auto, zhruba deset let starý americký sport'ák se zvednutou zádí. Přibublal si to po ulici a zaparkoval před bistro Cedar Tap. Řidič frajersky zatúroval, vypnul motor, vystoupil a zamířil do baru. Pellam se přišoural k jeho autu a nakoukl dovnitř. Pak se vrátil do karavanu, nastartoval a pomalu vyrazil z města. Stáhl obě okénka a po chvíli ucítil, jak kabinu zaplňuje příjemně chladný vzduch.

Jede rychle v rychlém autě. V porsche. Ve skopčáckém autě, protože v L. A. prostě člověk musí mít auto od Němců. To ovšem není tak snadné. Kromě toho musíte okázale ignorovat skutečnost, že vlastnit německé auto se právě nosí, a musíte se tvářit, jako byste byli prvním člověkem na západním pobřeží, který o koupi takového auta uvažuje. Pellamovo německé auto je černé. Pellam s ním jezdí tvrdě – s vášnivostí člověka, jenž miluje rychlost, aniž by nutně musel milovat techniku, která rychlou jízdu umožňuje. A když někdo řekne: „Sakra, ti Němčouři vyrábějí skvělá auta,“ Pellam se vždy zatváří překvapeně, jako by bylo právě vyzraženo jeho nejintimnější tajemství.

Jedou do pouště, Tommy Bernstein a on.

„Thomaso,“ křičí Pellam do prudkého vzdušného víru. „Uletí ti klobouk!“

Tommy zvedá ruce, ale činí tak příliš pozdě a tuhý kovbojský klobouk s ohnutými okraji – klobouk v hodnotě tří set dolarů – mu letí z hlavy a mizí ve stošedesátikilometrovém aerodynamickém víru.

„Sakra, Pellame, otoč to.“

Pellam však jen hlasitě zahaleká a přidává plyn.

Tommymu jako by to nevadilo. Zastavit v tuto chvíli malé černé auto jako by bylo nějakým způsobem nesprávné. Vládne zde jakási naléhavost, jakýsi pocit vznešeného posláním. Tommy křičí cosi o klobouku a nezákonných mimozemšťanech. Pellam přitakává.

Slunce se mění v rozžhavenou plotýnku visící přímo nad nimi. Vítr je horký a bolí z něj uši.

Los Angeles se rozkládá kdesi za nimi. Vpředu není nic než poušť.

„Johne, dej mi trochu!“ křičí Tommy. Musí svou větu dvakrát zopakovat, než ho Pellam uslyší, a pak ještě čtyřikrát, než se mu Pellam rozhodne odpovědět.

„Prosím!“ Sténavé zanaříkání, které vítr unáší s sebou a okamžitě umlčuje.

Pellam mu pod rukou hází slánku. Vítr si její trajektorii upravuje po svém, avšak Tommy slánku přesto chytá zoufalými a šmátravými pohyby rukou.

„Myslíš si, že seš vtipnej?“

„Zlepšuje to reflexy.“

Tommy se snaží si šňupnout. „Jedeš moc rychle, nemůžu...“

Pellam šlape na spojku a na brzdu. Auto dělá smyk a mává zadkem sem a tam. Jakmile zpomalí na stovku, dokáže již Tommy kokain šňupat. Ukazuje Pellamovi vztyčený palec. Pellam přidává plyn a odmítá nabízenou slánku.

Pellam má náladu na filozofování. „Myslíš si, že poušť je jednotvárná, že jo? Houby. Není. Je zatraceně složitá. Je složitá jako..., co já vím, krystaly. Jako když se pod mikroskopem rozehrájí všechny barvy. Vzpomínáš na ty naučné filmy na střední škole?“

„Jo,“ křičí Tommy. „O gonádách, semenech a vajíčkách.“ Šklebí se jako vulgární malý chlapec, na kterého si s oblibou hraje, přestože teď očividně přemýšlí o Pellamovově

postřehu. Přesněji řečeno o něm přemýšlí zoufale. Pellam lituje, že svou větu vyslovil.

Tommy trpí smrtelně poničenou sebedůvěrou. Jako herec obdržel jedno ocenění losangeleských filmových kritiků a jedno ocenění z Cannes, kde ho lanořil a nakonec svedl producent jistého velkého studia. Peníze byly neuvěřitelné, ale filmy horší než příšerné. Jeden kritik napsal, že jeho poslední film by se dal naplnit nádivkou a podávat na Den díkůvzdání jako večeře pro celou zemi. Tommy se snažil přijít na způsob, jak svůj omyl odčinit. „Nebud' zoufalý,“ řekl mu tehdy Pellam. „Tohle město nemá zoufalé lidi v lásce.“

Tommy se této rady chytil jako záchranného kruhu. Pellam jede mlčky dál. O půl hodiny později si všímá malé cesty, která vede od silnice k obrovské skále trčící z nízkého porostu a špinavého písku. Rychle odbočuje a automobil se smykem zastavuje z dohledu silnice.

Oba muži vystupují z auta, protahují se a močí proti skále.

„Vzal jsi s sebou Geiger-Müllerův počítač?“ ptá se Tommy.

„Nač bysme ho potřebovali?“

„Kvůli té zasrané armádě. Testují tady atomovky.“

„To se dělá v Novém Mexiku.“

„Ale hovno,“ odporuje Tommy. „Rakety s plochou dráhou tady úplně zdecimovaly všechny ovce. Já osobně mám strach.“ Obezřetně se rozhlíží kolem sebe.

„Vždyť tady žádné ovce nejsou,“ říká Pellam.

„Však ti to říkám! Jsou mrtvé! Rozsekalo je to na skopový kotlety. Jsme v pěkné bryndě. Naše děcka budou svítit ve tmě.“

„Tak už se pusťme do práce, hombre.“

Vytahují z auta dva těžké odpadkové pytle, ve kterých cinká sklo o sklo. Pellam vleče koše směrem ke skále. Nikde však není příliš mnoho stínu, který sem padne až za hodinu či dvě. Tommy, jehož teď ztracený klobouk docela mrzí, si maže tvář a čelo s řídnoucími vlasy opalovacím krémem. Vytahuje z auta chladničku a pokládá ji do písku nedaleko

strmému kusu skály. Vrací se k autu a snaží se vytáhnout dvě plážová křesílka z čehosi, co vypadá jako pokus o zadní sedadlo.

„Zasraná německá auta,“ ulevuje si. Sám jezdí v chevroletu Impala.

Pellam vytahuje ze zelených pytlů prázdné pивní lahve a pečlivě je pokládá do brázdy vyplněné hlínou a pískem, asi deset metrů od místa, kam Tommy postavil křesílka. Tommy si prohlíží své dílo a pak rozevřívá plážový slunečník s potiskem ananasů a zapichuje ho do země mezi křesílky.

Pellam zatím dokončuje ukládání lahví. „Kolik stránek?“ volá.

Tommy listuje rukopisem v plastové vazbě. „Sto sedmnáct.“

„Potřebuju ještě jedno.“

Tommy vytahuje z chladničky další láhev, otevírá víčko a pije. Po chvíli hází láhev Pellamovi, který ji pokládá na konec řady.

Sto sedmnáct lahví.

Oba sedí v křesílkách čelem k lahvím. Tommy znovu šňupe ze slánky.

„Mohl bych dostat pythona, prosím tě?“

Pellam vytahuje z velkého otlučeného kufříku dvě zbraně. Ruger 0.44 si nechává pro sebe a Tommymu podává kolt. Doprostřed pokládá žlutozelenou krabici s náboji.

Objevují se dva výtisky scénáře. Na titulní stránce se skví nadpis: „Střední standardní čas. John Pellam a Tommy Bernstein.“

Oba muži začínají nahlas číst a přepisovat scénář. Jeden druhého opravují, mění dialogy, hádají se. Pellam je tišší a chmurnější, Tommy bouřlivější. Rozkřikne se, pak se postaví, chvíli přechází sem a tam a pak se zase posadí.

Jakmile dokončí jedenáctistránkovou první scénu, zacpou si uši vatou, nabijí zbraně a patnácti ranami střídavě rozstřelují prvních jedenáct lahví. Jednu za každou stránku. Pravidla jejich hry.

Tommy otáčí válcem svého revolveru a říká: „Vzpomínáš si na tu scénu..., kde to jenom bylo? V nějakém starém filmu z džungle. Jak tam Stewart Granger míří na Deborah Kerrovou. Ona je vyděšená, protože neví, co se děje. A najednou bác! Granger přímo za ní zastřelí hroznýše. Vždycky jsem chtěl v téhle scéně hrát. Co kdyby sis sedl blíž k té skále, Pellame? Ve skalách jsou hadi.“

„Jo, k čertu s hady,“ říká Pellam a vytahuje si z chladničky pivo. „Já si chtěl zase vždycky zastřelit herce.“

Oba pracují až do jedenácti večer a poslední tři lahve rozstřelí ve světle reflektorů nevelkého německého auta obklopeného zvukem bublajícího výfuku. Oba se již třesou zimou a na zásah poslední lesklé lahve potřebují deset nábojů.

„Na tomhle filmu se uděláme, Pellame!“ křičí Tommy. „Vyšvihnem se až úplně nahoru!“ dodává a vyprazdňuje zásobník do noční oblohy.

Dům byl naprosto tichý.

Do Pellamova návratu zbývalo Meg málo času. Vzala svou kávu a vyšla po schodech nahoru. Zarazila se, nadlouho se posadila na zábradlí a dívala se do chodby a přední části pracovny a obývacího pokoje, kam její oko dohlédlo. Parketová podlaha, nábytek. Dům jí náhle připadal jiný, jako dům někoho cizího. Meg ho nepoznávala. Na tomto pocitu však nebylo nic nepříjemného, byl to jeden z těch okamžiků, kdy se zaměříte na nějaký známý předmět – kliku dveří, židli, vlastní prst – a on vám zničehonic připadá absurdní a cizí. Stále to byl její dům, který vždy milovala. Její, Keithův a Samův. Jen se zde něco změnilo.

Odešla do ložnice, oblékla se a stáhla si vlasy do copu. Její ruce se zastavily a chvíli držely stuhu nad krkem.

Zazvonil domovní zvonek a Meg seběhla ze schodů jako Sam o Vánocích.

Prudce otevřela těžké dveře. Již před chvílí si pro Pellama připravila kousavou poznámku o Janine a nyní se mu ji chystala vmést do tváře.

Zamrkala překvapením.

Ve dveřích stál Wexell Ambler. Tvářil se nesměle a opíral se o zárubeň. „Jel jsem kolem a zahlídl na příjezdové cestě tvoje auto. Keithův cougar byl pryč. Nemohl jsem vydržet do zítřka.“

Meg se instinktivně ohlédla do domu, aby se ujistila, že jsou sami. A pak se podívala za Amblera.

„To je pan Pellam, mami?“ zavolal Sam a Meg přemýšlela, jestli mohl Ambler jeho otázku zaslechnout. Zdálo se, že ne.

„Ne, miláčku. Budu teď chvílku venku,“ odpověděla mu hlasitě. Otočila se a s rukou stále na klíce řekla Amblerovi: „Keith je v práci.“

„Chci s tebou mluvit. Musím s tebou mluvit.“

„Čekám nějakou společnost.“

Ambler na to nereagoval. Meg se v duchu snažila rozhodnout, zda mu má prozradit, jakou společnost čeká, pokud se jí na to Ambler zeptá. Ale on se nezeptal. „Nepotrvá to dlouho,“ řekl místo toho. Řekl to však pomalu a jeho slova byla plná významu, jako by si přál, aby jejich rozhovor trval celý večer.

Meg se znovu ohlédla ke schodišti a nahoru do Samova pokoje. Pak vyšla ven a přivřela za sebou dveře.

Ambler ji políbil na obličej a ona jeho polibek opětovala, přestože by Ambler musel být opilý nebo nepřítel, aby z jejích pohybů nevyčítal váhavost. „Musel jsem tě vidět.“

„Je všechno v pořádku?“

Ambler se na ni překvapeně podíval. „Jasně, všechno v pořádku. Teď bych se měl zeptat, jak se má Sam. Vůbec jsi mi nezavolala, abys mi řekla, jak na tom je.“

„Je v pořádku. Bude v pořádku.“

„Je to báječný kluk,“ podotkl Ambler. Přešli na konec terasy, postavili se k zábradlí a zadívali se na vlhký trávník,

který se zářivě leskl od domovních světel. „Tak o co jde, Wexi?“

„O tu otázku. Jestli si mě chceš vzít.“

Meg se k němu otočila. Wexell Ambler byl nesmírně houževnatý. A také nebezpečný, napadlo ji. Například ten jeho neurvalý bodyguard Mark. Nebo to, jak se mu líbilo, když byla nemocná a když se při milování téměř musela choulit strachy. (Meg Torrensová věřila, že sex je okno do duše.) Vlastně mu ještě nikdy neřekla ne a přemýšlela, jaké jí hrozí riziko, kdyby to nyní učinila. Po těle jí přeběhl mráz, chladnější než venkovní vzduch. Co mu mám říct?

Náhle si vzpomněla na repliku z jednoho z Pellamových filmů. Jistý hrdina se tam musel rozhodnout, zda udá přítele na policii. A tento hrdina své manželce řekl: „Nejdůležitější rozhodnutí vždy dělá naše srdce.“

Meg nyní nechala rozhodnout své srdce. „Wexi...“ Podívala se stranou a upřela pohled na srpek měsíce nad tmavým chomáčem stromů. „Už se s tebou nemůžu vídat.“

Přemýšlela, jestli to bude pro Amblera naprosté překvapení, jestli pomalu přikývne a mlčky odejde. Nebo jestli vybuchne vzteky. Meg to ani v nejmenším netušila.

Ambler chvíli neodpovídal. Meg slyšela jeho dech a vzpomněla si na jeho hluboké chroptění ve chvílích, kdy spolu leželi.

Tělo se jí zaplnilo napětím a proměnilo se v kámen.

„Chtělas ke mně včera přijet a oznámit mi to?“ zeptal se Ambler. „Nebo jsi chtěla, abych si to nějak spočítal sám?“

Meg zaváhala a poprvé za dobu trvání jejich vztahu Amblerovi zalhala. „Ne, chtěla jsem přijet.“

Pohlédla na dům a příjezdovou cestu a chytila Amblera za paži. Třásl se. Vztekem? Zármutkem? Zimou?

Ublíží mi?

„Promiň mi to, Wexi,“ pokračovala. „Vychutnávala jsem si každou společně strávenou minutu, ale...“ Pečlivě vážila slova, ale zjistila, že nemá sebemenší tušení, jaká slova by

měla přiřadit svým myšlenkám, aby je co nejlépe vyjádřila.
„Ale jednoduše už nastal čas to celé ukončit.“

„Jak to můžeš říct?“ vyštěkl Ambler.

„Prostě to cítím.“

„A co se stalo?“

Meg se mu nedokázala podívat do očí. „Nic. Všechno probíhalo tak, jak mělo. Hledala jsem něco jiného. Já...“

„Vracíš se ke Keithovi.“

„Nevím.“

„Jsi zamilovaná do toho Pellama. Je to tak?“

Její váhání mu muselo připadat obludně dlouhé, přestože pro Meg trvalo pouhou vteřinku. „Ne, nejsem.“

Ambler od ní odstoupil. „Je to on, že?“

„Ne.“

„Věděl jsem to,“ prohlásil Ambler hořce. „Věděl jsem to od chvíle, kdy ses doslechla, že se bude ve městě natáčet film, už tehdy jsi po něm šla. Cos chtěla? Aby ti zametl cestičku a udělal z tebe filmovou hvězdu?“

„Wexi, nech toho...“

„Copak si nevzpomínáš? Leželi jsme v posteli...“

„Psst!“ Meg zvedla dlaň, aby ho umlčela.

„...bylo to první den, co přijeli do města v tom svém zasraném karavanu, a ty už jsi nemluvila o ničem jiném než o natáčení filmu. A o tom, jak moc bys chtěla v nějakém filmu hrát.“

„Možná ano. Chtěla jsem být v něčem úspěšná. Proč je to tak těžké pochopit?“

„Meg, nemůžeš přece jen tak jít a udělat kariéru v Hollywoodu. Musíš...“

„Nechci o tom mluvit.“

„Píchal tě?“ Amblerův hlas zněl hlasitě.

„Bud' zticha!“ Meg se k němu prudce otočila. „V mém domě se mnou nebudeš mluvit tímhle způsobem!“

Ambler ji popadl za paži. Meg ucukla bolestí. A pak se Ambler uklidnil, natáhl ruku a dotkl se jejího obličeje. Její oči se zaměřily na cosi za ním – rychlý záblesk světla od

otevíraných dveří ji varoval, že se Sam blíží ven. „Já tě miluju, Meg. Ani nevíš jak. Chci být s tebou. A budu s tebou.“

„Wexi, tohle nikdy nebylo správné. Aspoň ne tady. Cleary není místo, kde by se něco takového dalo dlouho provádět. Teď už vidím, jak to bylo špatné.“

„Tohle zní lacině. Tak to přece nebylo.“ Amblerův šepot byl drsný a pronikavý.

„Takhle jsem to nemyslela. Ničeho nelituji. Já jen...“

Ambler na ni na okamžik upřel pohled a pak ji náhle uvolnil. Otočil se a sešel ze schodů.

Po jeho odchodu pocítila Meg jakési vzduchoprázdno. Bylo zde příliš mnoho nevyřešených otázek. Wex Ambler byl jejím jediným milencem v životě. Končí milostné románky vždycky takhle? Opatřeny spíše otazníkem a třemi tečkami než vykřičníkem? Meg se opřela o zábradlí a dívala se, jak Ambler – aniž by na ni jedinkrát pohlédl – nastupuje do svého cadillaku.

Nastartoval a pomalu odjel pryč. Meg zahlédla záblesk jeho brzdových světel, když na chvíli zpomalil, aby mohl na příjezdovou cestu odbočit karavan winnebago. A pak už prudce sešlápl plyn a zmizel do noci.

Čekají, až pronesu modlitbu, usoudil Pellam.

Meg se Samem se na něj dívali s očekáváním ve tvářích. Pellam si odkašlal. Přímo před ním ležela na svátečně prostřeném stole telecí roštěná, která by nasýtila tolik lidí, že by mohli během půl hodiny shrabat všechno listí na šestlakovém pozemku Torrensových. A vedle ní obrovská mísa s fazolemi a mísa se salátem. Další talíř se prohýbal pod bramborovými plackami. Pellam s Meg pili bílé víno, zatímco před Samem stála sklenice mléka.

Tak na tohle čekají. Na modlitbu. Co teď budu dělat?

Usadili se na židlích, zapálili svíčky a nyní upírali zrak na něj. Vteřiny pomalu ubíhaly a všichni tři pokukovali jeden po druhém.

Pellam si vyhrnul rukávy a zapnul manžety, aby získal čas. „Takže...?“ řekla Meg.

„Naposledy jsem to dělal před dobrými dvaceti lety. Už si na to moc dobře nevzpomínám.“

Meg se zamračila. „Před dvaceti lety?“

„No, v karavanu modlitbu neodříkávám.“

Meg se dala do smíchu a sklenice s vínem se jí v ruce rozkolébala tak, že jí polila prsty.

„Pellame... Ne. Čekali jsme, až nakrájíte maso.“

„Ach tak.“ Pellam si zakryl obličej rukama a rozesmál se.

„Modlitbu můžu odříkat já, pane Pellame,“ nabídl se Sam. „Je to takhle: Otevři pusu a nacpi si ji plnou, žaludku vydrž, jídla už se hrnou! Amen.“

Pellam sebral nůž a servírovací vidličku a pustil se do práce. První dva kusy masa se mu rozpadly. „A nemůžu se aspoň pomodlit, aby mi Bůh pomohl při krájení?“

Přibližně za hodinu na něj dolehla přízračnost okamžiku – pocit, který nedokázal dost dobře definovat. Stalo se to ve chvíli, kdy se smál jednomu ze Samových vtipů – jednomu z těch, které před třiceti lety sám do omrzení vyprávěl – a náhle vzhlédl k Meg. Jejich pohledy se setkaly a na jeden krátký a stěžejní okamžik neexistoval žádný film, žádné studio, žádný karavan a žádný Keith. Pouze vesmír točící se okolo nich dvou.

Ve chvíli, kdy si Pellam pomyslel, že je to cosi veskrze příjemného a přirozeného, však tento okamžik pominul a Pellama zaplavil pocit znepokojení.

Zadíval se na ohromný kus borůvkového koláče. „Pellame, jste strašně hubený,“ řekla Meg, když odmítavě zvedl dlaň.

Pellam snědl dva kousky.

Jakmile dojedli koláče, pomohl Pellam Meg uklidit stůl. „Pane Pellame,“ řekl Sam, „naučíte mě zítra střílet z vašeho revolveru?“

„Co je to za zbraň?“ zeptala se Meg.

Pellam jí řekl o koltu.

„Z revolverů moc zblázněná nejsem,“ utrousila Meg. „Ale...“ Pohlédla na syna. „Slib mi, že poslechněš pana Pellama na slovo.“

Jako by se to nerozumělo samosebou.

„To je totálně supr!“ zavýskl chlapec.

„A příště ho naučíte poker,“ poznamenala Meg.

Pellam se zasmál.

Oba se na chvíli posadili do obývacího pokoje. Popíjeli kávu a v Pellamově nitru střídavě sílil a opět slábl onen nepopsatelný pocit. Nepoznal, jestli tady chce zůstat, nebo jestli chce odejít. Jednu věc však věděl naprosto jistě – že si přeje odejít dříve, než se domů vrátí Keith.

Zazvonil telefon. Meg ho šla zvednout a po chvíli se vrátila. Neřekla, kdo volal, ale působila poněkud neklidně.

Co tady, ksakru, děláš? pomyslel si Pellam. Je vdaná, má milence... A ty takové problémy nepotřebuješ. Vstal. „Radši už půjdu.“

„Opravdu už chcete jít?“

Ne. Pellam však přesto odpověděl: „Raději ano. Ještě musím vyřídit pár věcí.“

„V neděli večer?“

Pellam kývl a řekl: „Měl bych na vás jednu prosbu.“

„Jistě.“

„Nemohla byste mi půjčit láhev whisky?“

„Půjčit?“

„No, upřímně řečeno spíš dát.“

„Chcete si dát po večeri panáka?“

„Je to trochu složitější.“

„Jistě.“ Meg se zvědavě usmála, sklonila se pod jednu skříňku a vytáhla poloprázdnou láhev Wild Turkey.

„Nic lacinějšího nemáte?“ Pellam sebral láhev.

„Obávám se, že ne. Poslyšte, co vlastně máte za lubem? Chcete mého syna naučit střílet, mastit karty a ještě i pít?“

Pellam potěžkal láhev a obejmul Meg. „Ještě jednou díky, madam. Vaříte průměrně. Na shledanou zítra.“

„Á, pistolníkův vnuk,“ procedil Fred, přimhouřil očka v brunátné tváři železničního penzisty a zkoumavě si prohlédl Pellamovy šrámy a modřiny. „Zatraceně, co se ti stalo?“ zeptal se a objednal dva budweisery.

„Měl jsem nehodu.“

„Další?“

„Někdy mám dost smůlu,“ řekl Pellam. „Co na to mám říct?“

„Ne, vážně – není ti nic?“ zeptal se stařec s upřímnými obavami.

„Ne, jsem v pohodě.“

„Víkendy jsou tady dost drsný. Všude samí turisté. Cos dělal, připltl se do cesty někomu, kdo si chtěl vyfotit list? Hele, co takhle partičku?“

„Dneska nemůžu, Frede.“

„A co jsem to slyšel za kecy, že se tu ten film nakonec nebude točit?“

„O tom si promluv s městskou radou.“

„Banda idiotů. Moje hollywoodská kariéra jde do prdele.“

„Kde najdu Nicka?“ zeptal se Pellam.

„Toho kluka, se kterým jsme onehdá hráli?“ Fred kroutil hlavou jako na obrtlíku. „Ještě před pár minutama tady byl. Možná je v zadním sále. Mají tam něco, čemu říkají restaurace.“

Pellam dopil pivo a zvedl prázdnou láhev na projev díků.

„Hele, Pellame, kdyby někdy nebyl k mání Burt Reynolds, můžeš zavolat mně.“

Pellam vešel do zadního sálu a viděl, že Nick sedí u jednoho stolku s dalším mužem – vyzáblým, dlouhovlasým a o pár let mladším než on. Mohlo mu být okolo osmnácti. Před Nickem stála miska s polévkou. Nick se nad ní skláněl a strkal si do úst mazlavé nudle.

„Ahoj, Nicku.“ Pellam si přisunul židli. Nick na něj mávl a vrátil se k polévce. Vypadala jako z plechovky Campbell's. Co jiného by taky mohl člověk v Cedar Tap dostat? „Tohle je

Rebo,“ řekl Nick. „A tohle Pellam, ten chlápek, o kterém jsi slyšel. Ten od filmu.“

Rebovi se rozšířily oči. Zašklebil se. „Juhú, filmař.“ Podali si ruce.

„Jak se vede?“ zeptal se Pellam.

„Teda.“

Pellam se otočil k Nickovi. „Hele, Nicku, zastavil jsem se tu proto, že moje studio hledá člověka jako jsi ty.“

„Jo?“ Mladík ještě několikrát usrkl polévku. „Takže ještě pořád natáčíte ten film? Slyšel jsem, že už ne.“

„Tohle je jiný film. Vzpomněl jsem si, že seš blázen přes auta.“

„Jo, jsem tak trochu blázen přes auta.“

„Potřebují řidiče pro kaskadérské scény. Ale musí být dobrý.“

Rebo dožvýkal kus hamburgeru a řekl: „Jo, on je dobrej. Nick je fakt dobrej řidič.“ Na jeho tričku se táhl nápis Motley Crue – Turné 1987.

„Měl bys o to zájem?“

Chlapcovy otlé tváře se rozestoupily v úšklebku. „No, asi jo.“

„Ale je v tom jeden háček. Myslíš, že bys mi mohl ukázat, co všechno dovedeš? Bude to něco jako konkurs.“

„Snad jo.“

„A co třeba hned.“

„V neděli večer?“

„Potřebují toho člověka rychle. Na příští víkend. A jestli nikoho neseženu, budu muset přivést někoho ze západního pobřeží. Pellam hodil Nickovi kost. „Uvedou tě v titulcích.“

„V titulcích?“

„A platí se to taky slušně. Tisíc babek za jeden výkon.“

Rebovy oči se rozšířily ještě více. „Hele, řekni mu o tom svém autu.“

„No...“

Fanoušek Motley Crue překypoval horlivostí. „Má pontiaka GT. A úplně sám si poskládal chevrolea 442.“

Nick se znovu zašklebil a zářil přitom jako východ slunce. „A pak ještě hursta s manuální převodovkou,“ podotkl. „Toho jsem si stavěl taky sám.“

Pellam hvízdal. „No tak to se v autech určitě vyznáš. Takže co ty na to?“

Nick pokrčil rameny. „Jdeme.“

Rebo vstal, ale Pellam zavrtěl hlavou. „Musíme být sami dva. Kvůli pojistce, chápeš.“

Rebo přikývl a plácl sebou zpátky na sedačku, jako by mu to poručil sám Duane Allman.

Před bistroem vyrazili ke karavanu a Pellam se rozhlédl kolem sebe. Ulice města byly liduprázdné. „Počkej, něco přinesu,“ řekl a zmizel na chvíli v karavanu. Když opět vyšel ven, držel v ruce láhev Wild Turkey. Podal ji Nickovi. Chlapec se na ni podíval, ale zavrtěl hlavou. „Možná potom, člověče. Teď to není dobrý nápad, když mám práci ve vysoké rychlosti.“

Společně zamířili k Nickovu černému pontiacu.

Práce ve vysoké rychlosti. Jako by něco podobného dělal každý den.

Pellam odšrouboval víčko lahve. Nick ho zamračeně sledoval.

„Ty při řízení nepiješ?“ zeptal se Pellam. „To je divné. Onehdy jsi pil. Cítil jsem to. I přes tu vodu po holení. Poznal jsem to docela přesně. Brut, že jo?“

Nick se na něj podezíravě zadíval a opět se zašklebil. „O čem to, kruci, mluvíš?“

Pellam kývl k autu. „Dneska odpoledne jsem zaslechl tvoje auto a zdálo se mi, že zní docela povědomě. Tak jsem ho obešel a ucítil u něj stejnou lacinou vodu po holení. To tě matka nevychovala k trochu větší úrovni?“

„He?“

„Co dělá tvůj kámoš s přeraženým nosem? Doufám, že ho to dost bolí.“

„Zbláznil ses?“ Nick zvážněl jako majitel pohřební služby.

„Vím, že mi teď řekneš, že v tom nebylo vůbec nic osobního.“

„Co nebylo osobního?“ vyzvídal Nick, ale jeho oči prozradily všechna fakta. Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Teď jsi mě dostal.“ Dotkl se své čelisti. „Týden nemůžu jíst pevnou stravu a jazyk mě bolí jako šlapku bradavka. Proč jsi to neřekl Moorhouseovi?“

„Čeho bych tím dosáhl? On by vás stejně pustil, ne?“

„Jo.“

„Takže v tom měl prsty taky, že jo?“

„V čem?“

„Zaplatil vám, abyste ze mě vymlátili duši a podstrčili mi ty drogy?“

„Já nevím, o čem...“

V Pellamově ruce se vblesku objevil kolt a namířil přímo na chlapcovo břicho.

„Sakra,“ zašeptal Nick. „Proboha, člověče.“

„Kdo ti zaplatil, abys...“ Pellam se zarazil. Náhle byl obezřetný. „Kolik vám dali?“

„Sto babek.“

„Nic víc? To jsou kecy.“

„Ne, člověče, ne. Je to vážně pravda. Přísahám.“

Pellam pocítil urážku. „Měl sis naučtovat víc. A teď mi řekni komu.“

„Nic jsme proti tobě neměli. Slyšeli jsme...“

„Kdo?“ Pellam jízlivě šeptal, nakláněl kolt a modlil se, aby mu palec nesklouzl z kohoutku. Zbraň byla nabitá kulkami ráže 0.45. Nick byl vypasený, ale takhle velké kulky by se v jeho tukové vrstvě ani nezpomalily.

Nick zvedl obě ruce před sebe a obrátil dlaně vzhůru. „No dobře. Fajn. Hele, já ti to...“

„Na něco jsem se tě ptal,“ zavrčel Pellam.

„... povím. Ale odlož tu...“

„Kdo?“

„Pan Ambler. Wexell Ambler. Teda, byl to jeden chlápek, co pro něj dělá – jmenuje se Mark, ale příjmení neznám,

přisahám, že ne. Tenhleten Mark si promluvil se starostou Moorhousem a chtěli, abychom ti dali s kámošem lehkou nakládačku.“

„Kde bydlíš? Myslím ten Ambler?“ zeptal se Pellam a dotkl se koltem Nickova hrudníku. Věděl, že je to spolehlivý způsob, jak získat odpověď na otázky. Nick by v mžiku mohl dělat turistického průvodce. „Na Barlow Mountain Road. Nedaleko na sever od silnice 9. Za čerpadlem Shell. Pojedeš asi dvě stě metrů za ni a pak odbočíš doleva. Hele, já proti tobě vážně nic nemám.“

„A co má proti mně on?“

„To nevím, přísahám Bohu. Prosím tě, namiř tu hlaveň někam jinam.“

Pellam namířil revolver k zemi, napůl uvolnil úderník a pak pomalu otáčel válcem, až dostal pod úderník komoru bez náboje. Uchopil kolt do pravé ruky a levou rukou podal Nickovi láhev whisky.

„Napij se.“

„Já se nechci napít,“ řekl Nick třaslavým hlasem.

„Ale my oba chceme, aby ses napil,“ dodal Pellam a znovu na Nicka namířil revolver.

„Doprdele, no tak...“

„Vypij to.“

Nick polkl.

„No tak, ještě. Pij jako chlap. Pral ses jako baba, tak aspoň chlastej jako chlap.“

„Jdi do prdele, Pellame,“ zasípal Nick.

„Tohle už jsi zkoušel. Marně. Tak to vypij.“

Když si Nick pětkrát nebo šestkrát zhluboka loknul, sebral mu Pellam láhev a otevřenou ji hodil do pontiaku.

„Ale ne, proč chceš, abych se ožral?“

„Ty nevíš? Tak já ti to povím. Chtěl jsem trochu vyrovnat poměr sil. Ty seš o něco větší než já, ale teď seš taky o něco namazanější. Takže teď pojedeme za město a rozdáme si to hezky jeden na jednoho.“

„Jenže ty máš bouchačku.“

„Nechám ji v autě. Jed' směrem k dálnici a pak do té lesní rezervace. Pojedu kousek za tebou. A nesnaž se mi ujet. Budu mířit na pneumatiky, ale mohl bych trefit nádrž.“

„Ty hajzle,“ zamumlal Nick a nasedl do auta. Velký motor pontiaku se probudil k životu a Nick několikrát zatúroval.

Vyrazili z centra města. Pellamův karavan se držel těsně za pontiakem.

Dopadlo to ještě lépe, než Pellam čekal. Dostali se sotva tři kilometry za město, když Nick u semaforů učinil přesně to, co Pellam předpokládal: rozhlédl se nalevo a napravo, sešlápl spojku a vyrazil na červenou pryč, přičemž soustavně řadil vyšší rychlosti na své fantastické převodovce, která zněla jako cirkulárka.

Měl zařazenou asi čtyřku, když z křoví vyrazil ukrytý státní policista, jehož Pellam zahlédl cestou sem.

Chybělo pět až deset centimetrů, aby Nick narazil do předku policejního chevroletu.

Pellam pomalu projel kolem místa zatčení. Nick měl ruce v poutech a policista zapisoval výsledky dechové zkoušky.

Pellam projel kolem cedule s nápisem Vítá vás Cleary a pokračoval do černočerné tmy.

Dobrou noc, důstojníku...

Dobrou noc, pane...

Pellam odbočil s karavanem z Barlow Mountain Road a zamířil po zarostlé cestě do kopce, o němž předpokládal, že se jmenuje Barlow Mountain. Zajel s karavanem do skupiny bolehlavů a vypnul motor. Vytáhl zpod sedadla revolver, zastrčil si ho za opasek a vyšel ven. Jeho boty chroupavě pleskaly o asfalt vinoucí se k teple žlutým světlům domu, který vystupoval z mlhy asi čtyři sta metrů daleko.

Necelých sto metrů od domu sešel z cesty do trávy a řídkého lesíka. Ucítil mokře borovou vůni a zetlelé listí. A taky zápach pižma. Na pravé straně se světla domu třpytivě odrážela od hladiny jezera. Zbloudilá cikáda vydala svůj zdánlivě radostný zvuk a opodál zaštěkal pes. Pellam se

pomaloučku přesunoval k domu a vyhýbal se přitom spadlým větvíčkám.

Dům vypadal jako rozevlátá obluda, jejíž stáří odhadl Pellam na dobrých dvě stě let. Fádni ošklivě hnědá budova s fasádou připomínající slavný kámen Plymouth Rock. Pellam zaslechl šplouchání vody a zřetelně zahlédl jezero, které dosahovalo až na samý okraj pozemku. Pes znovu zaštěkal a jeho hlas se rozlehl po celém jezeře. Žádný jiný zvuk ani pohyb však nenastal – dokonce ani vítr. Dům byl tichý a světla matná. Pellam přemýšlel, jestli je obyvatelé domu nechali úmyslně rozsvícené a vyšli ven odradit potenciální vetřelce, kterých – jak Pellam nyní věděl – měl Ambler dobré důvody se obávat. Například státní policii.

Vzpomněl si na drogy, které někdo podstrčil Martymu – a koneckonců i jemu – a vzpomněl si i na podivný heroin, jímž se předávkoval Sam. Vzpomněl si, jak mu Meg nebo někdo jiný vyprávěl o případech předávkování a vražd v této oblasti. Za to vše byl pravděpodobně zodpovědný právě Ambler.

Pellam si klekl do trávy. Cítil, jak mu skrz džínsy prosakuje chladná rosa. Po pěti minutách, během nichž nespátřil žádný pohyb, se v podřepu přesunul k oddělené garáži v podobě jednopatrového domku se sedlovou střechou a nakoukl do okna. Uvnitř stálo pouze jediné auto – cadillac. Na betonové podlaze asi tři metry nalevo od cadillaku pak Pellam objevil olejovou skvrnu, což mu prozradilo, že Ambler má dvě auta.

Že by si rodinka vyjela v neděli na večeri? Pravděpodobně ano. Přesto se Pellam raději držel ve stínu, když kráčet směrem k domu a pomalu se sunul k oknům v přízemí. Rychle zvedl hlavu a nakoukl do jednoho okna. Spatřil drobné místnůstky vybavené hrubým natřeným nábytkem, věnci ze sušených květín a primitivními koloniálními obrazy vystrašených dětí a černě oděných manželek – vše zde bylo škrobené, chmurné a nepříjemné.

Nikde nezahlédl žádný pohyb.

Všiml si, že většina oken není uzamčena.

Třetí pokoj byl ten, který hledal.

Místnost s tmavým obložením, v níž stály u zdi dvě velké prosklené skříně se zbraněmi. Pod nízkým stropem viselo několik loveckých trofejí – dvě antilopy a jeden jelen s košatým paroží. Všechny trofeje se však soustředily u jediné zdi, jako by již lovce unavovalo vystavovat své úlovky. Pellam přimhouřil oči a spatřil řadu pušek v pouzdrech. Některé vypadaly na ráži 30 a nejméně dvě byly opatřeny teleskopickým zaměřovačem.

Zvedl ruce k oknu a vyzkoušel ho. Nebylo zamčené. Setrval tedy několik okamžiků v naprostém klidu a obličej přitom tiskl pár milimetrů od hladkého a bezesporu nákladného nátěru. Nakonec se natáhl a zatlačil do okna, které se pomalu pohnulo. Pootevřel ho asi o půl metru. Bude to náročný výstup, pomyslel si s myšlenkami na zhmožděné stehno a rozbolavělé klouby.

Právě v tu chvíli nakoukl dovnitř a všiml si něčeho podivného.

Co je to s tou místností?

Druhá skříň na zbraně. Třetí místo zleva.

Bylo prázdné.

Pokud je člověk takový pedant, jakým Ambler zřejmě je, pomyslel si Pellam, a pokud nemá dost zbraní, aby jimi vyplnil celou skříň, pak by bylo logické, aby nechal volné místo u okraje skříně, a nikoliv ve třetí přihrádce. Což znamená...

„Ani hnout,“ řekl mužský hlas.

Pellam bezděčně vyskočil, ale chladný dotek ústí brokovnice u hlavy velmi rychle jeho pohyb utlumil.

Hlas patřil muži středního věku. „Máš bouchačku?“ zeptal se.

„Ano.“

„Podej mi ji.“

Pokud na muže udělal Pellamův kolt dojem, nedal to nijak najevo. Jednoduše si ho zastrčil do kapsy, a aniž by spustil

hlaveň remingtonky z Pellamova krku, poručil: „Jdeme dovnitř.“

Pellam se pomalu kolébal v houpacím křesle z ohýbaného dřeva, do něhož ho zdvořile usadila nesmlouvavá lovecká brokovnice. (Pellam brokovnice nesnášel. Byly příliš hlasité.)

Muž – podle mumlavého úvodu to byl skutečně Wexell Ambler – si Pellama pečlivě prohlížel. Pellam jeho pohled opětoval. Byl to podivný kontrast: nenávistné tmavé oči a nedělní zahradnická kombinéza L. L. Bean se zářivě zelenou sportovní košilí.

„Cos tady hledával?“ zeptal se Ambler. „Chtěl jsem tady natočit film. A tak jsem...“

„Dobře víš, že bych tě teď mohl zastřelit. Prostřelil bych ti hlavu a šerif by mi na to neřekl nic víc, než že ho strašně mrzí, že jsem přišel o okno a zakrvácel si podlahu.“

Pellam spatřil strnulost v Amblerových očích a okamžitě věděl, že tento člověk by dokázal bez výčitek zabíjet.

„Chtěl jsem vědět,“ odpověděl, „jestli jsi opravdu ten, který se mě snažil poslat na deset let do chládku.“

„Já nechtěl, abys šel do vězení,“ řekl Ambler. „Chtěl jsem, abys odjel z města. Tak už, doprdele, vypadni a nikdy se nevracej.“

„Mohls mě o to požádat.“

„Byl jsi požádán. Dokonce několikrát.“ Sbohem...

Amblerovi zaplály oči. „Lidi jako ty... My jsme tady slušné město a ty si myslíš, že si sem můžeš jen tak přijet z Hollywoodu, natáčet ty svoje filmy a přitom se nám posmívat. Za zády se nám všichni vysmíváte. Nesnáším vás.“

Pellam se opravdu rozesmál. „To jsou kecy. Přijeli jsme do města jen proto, abysme si na pár týdnů pronajali několik málo domů a obchodů. O nic jiného nám nešlo. A můj kámoš za to zaplatil životem a mě zmlátili a pokusili se mi podstrčit drogy...“

Ambler zavrtěl hlavou a mávl nad Pellamovými slovy, jako by odháněl dotěrné komáry.

Pellamovy oči odhadovaly vzdálenosti a zjistily, že Amblerova brokovnice není odjištěná, jeho prst neleží na spoušti a hlaveň směřuje šedesát či sedmdesát stupňů mimo něj. Všiml si dranzírovací sady na stole – nůž měl rukojeť z paroží a dokonale nabroušené a naleštěné ostří, a dokonce i vidlička vypadala zlověstně.

„Je to město hříchu,“ poznamenal Ambler.

Pellam se zhoupl dopředu a napnul nohy. Napadlo ho, že by to pravděpodobně mohl stihnout. Přemýšlel, jaký je pocit někoho ubodat. „Je to byznys jako každý jiný,“ odpověděl.

Ambler ho neslyšel. „Zdejší lidé chodí do kostela, mají děti, vštepují jim křesťanské hodnoty, tvrdě pracují...“

Vydělávají miliony na prodeji heroinu..., pomyslel si Pellam.

„... nepotřebují tady takové vlivy.“

Vnější vliv. Takže tahle hra měla přece jen předepsaný scénář. Moorhouse, Ambler i šerif se ho pečlivě drželi, přestože jeho dialogy byly příšerně odbyté. Bezpochyby v tom mají prsty všichni. A tenhle muž s milionovým domem je pravděpodobně jejich vůdce. To on zařídil, aby se sem z nějakého jiného místa ve státě dostaly drogy, to on se postaral o jejich rozšíření na maloměstě, jako je tohle. Říká se tomu panenský trh. Moorhouse, šerif Tom i jeho zástupci ve slunečních brýlích pastelových odstínů sloužili Amblerovi jako pouzí nohsledi.

Ambler jen dělal kázání. Hříšnost, prozřetelnost, nesplněné sliby.

Jeho slova se však příliš neslučovala se skutečností, že to byl on, kdo zavraždil Martyho. Že to on zaplevelil bohabojný okres Dutchess exotickými drogami. (Pellam si ovšem pamatoval na jednoho někdejšího kolegu z bloku E v západním křídle kalifornské věznice San Quentin, který chodil každodenně do kostela.)

Ambler neustále zběsile hovořil jako nějaký pomatený bezdomovec. V koutcích úst se mu tvořily krůpěje slin a

hlaveň jeho brokovnice se zvedala a opět klesala jako surfovací prkno na vlnách.

Pellam však nevěnoval velkou pozornost Amblerově mánii ani promluvě o morální čistotě okresu Dutchess. Jediné, nač myslel, byl dranzírovací nůž. Jeho nohy se dotýkaly podlahy pod jemně prohnutým křeslem.

Pellam se zapřel chodidly o dlaždice. Nůž, nůž, ten nůž. Ucítil, jak mu v lýtcích narůstá napětí jako namodralá ocelová pružina. Ten nůž...

V očích si udržoval poklidný výraz a díval se přímo na Amblera. Právě oči člověka při boji nejspíše prozradí. Zkušený soupeř vždy pozná, zda se chystáte skočit po zbrani nebo se vrhnout na protivníka. Tuto zkušenost získal Pellam od jiného kolegy (tentokrát z bloku D, severní křídlo). Pohlédl na Amblera a nutil své oči ke klidu.

Zhoupnul se dopředu, pak dozadu a opět dopředu. Jeho tělo přesouvalo těžiště v jednolitě harmonii s křeslem. Ten nůž. Na místa.

Ksakru, brokovnice jsou hlasité. Připravit.

Krev na kachličkách? Kdepak, pane, krev bude i na stropě, na stěnách, na luxusní žulové pracovní desce... Ted'.

„Cos jí řekl?“ zeptal se Ambler drsným hlasem. Pellam ztuhl a přestal se kolébat. „Komu?“ Amblerovy horečnaté oči na okamžik vykoukly z okna, za nímž projel automobil a pokračoval dál.

Pellam se opět zhoupnul dozadu. Jeho třesoucí se nohy se na chvíli uvolnily. Brokovnice vás ani tak nezastřelí, jako spíš vymažou z povrchu.

„Že z ní uděláš filmovou hvězdu?“ pokračoval Ambler.

„O čem to mluvíš?“

„Řekla ti, že dělala modelku, vid'?" A tys jí slíbil, že jí seženeš zakázky. Slíbils jí, že ji s sebou vezmeš do Kalifornie. Nezahazuj se v tomhle zatuchlém maloměstě. Na syna se vykašli. A pak jsi ji svedl, že jo? Slíbils jí práci a vyšoustals ji.“

„Já nechá...“

„Dělá ti jenom trampolínu, že jo?“

„Nechápu, o kom to mluvíš.“

Pellama zprvu napadlo, že je řeč o Janine. Ale pak se opatrně zeptal: „O Meg?“

Ambler přikývl.

On? To on je on?

Meg, nechte toho... S tímhle chlapem?

„No jo, u tebe byla v dobrých rukou...“, zamumlal Ambler kousavě. „Ježíši. Vždyť jsi dal Samovi ten posraný heroin, nebo co to bylo, a v podstatě jsi ho zabil...“

Překvapení v Pellamových očích muselo působit přesvědčivě. Ambler přestal mluvit.

„Já Samovi nic nedal.“

Ambler se zamračil. „Svedl jsi ji, že jo?“ řekl po chvíli.

„Mezi námi se nic nestalo. Bavili jsme se spolu. A dali si spolu večeři.“

Ambler se na něj na chvíli zadíval, jako když si milenec prohlíží potenciálního soka. Jako když hltá každé jeho mrknutí, každíčkou slabiku.

„Je to úchvatná žena“, dodal Pellam.

„Na tebe až příliš dobrá“, podotkl Ambler.

„To je asi pravda.“

„Já ji miluju“, řekl Ambler.

„Tak proč jsi to udělal?“ zeptal se Pellam. „Proč jsi to na mě narafičil? Protože sis myslel, že ti ji odvedu?“

„Ano! A ty mi sem pak klidně přijdeš vyhrožovat. Říct mi, že se s ní mám přestat scházet...“

„Vždyť já vůbec nevěděl, že spolu chodíte“, bránil se Pellam.

„Tak co tady dneska večer hledáš?“

Pellam se pozorně zadíval Amblerovi do tváře a přemítal. Tommy Bernstein kdysi prohlásil, že v životě nastanou chvíle, kdy člověk musí skočit. Tommy to myslel filozoficky a mumlal tehdy cosi o skoku k víře, přestože svá slova pronášel v opilosti a hrozilo, že skočí spíše z prvního patra

svého domu v Beverly Hills do bazénu, v němž Liberace kdysi údajně prováděl cosi skandálního.

„Něco ti ukážu,“ řekl nyní Pellam.

„Co?“

„Teď si sáhnu do kapsy, ano? Chci ti jenom něco ukázat.“

Pellamova ruka zajela do kapsy a objevila se se dvěma nábojnicemi.

„Co to je?“

„To jsou dvě nábojnice po výstřelech, které zabily mého kolegu. Ať už to udělal kdokoliv, byla to stejná osoba, která tady prodává drogy, k nimž se nějakým způsobem dostal Sam. A předpokládal jsem, že tatáž osoba mě taky nechala zmlátit.“

„Snad sis nemyslel, že jsem to byl já?“ Ambler nasadil zděšený výraz. Pellam se pomalu zhoupnul na křesle dopředu a zvedl chodidla z podlahy. Na nůž dočista zapomněl. „Já jsem křesťan,“ prohlásil Ambler.

Pellam se zasmál. „Jasně, jenže jsi nám zdemoloval karavan, nebo ne? Nastrčils do auta ty drogy a pak jsi přivolal šerifa a prohlásil, že je Marty prodával, je to tak?“

Ambler chvíli neodpověděl. „V den, kdy jste s tím tvým kumpánem přijeli do města, jsem byl s Meg. Byla neskutečně vzrušená. Nikdy jsem ji takovou neviděl. Byla přímo posedlá myšlenkou, že bude hrát ve filmu. O ničem jiném nemluvila. Kdybyste ten film natáčeli tady, obávám se, že bych ji ztratil. Snažila by se získat roli a odjet do Hollywoodu. Opravdu jsem někoho nechal nastrčit do auta ty drogy. A pak jsem zavolał policii, budiž. Ale Martyho jsem zavraždit nenechal. To bych nikdy neudělal.“

„To ty jsi nařídil rozorání toho parkoviště?“

„Když se stala ta nehoda – když vybuchlo to auto –, měl jsem panickou hrůzu, že z toho obviní mě. A tak jsem řekl Moorhouseovi, aby tam poslal buldozery a zametl veškeré důkazy.“

„A Sillman? Ta autopůjčovna?“

„Jeden můj člověk s nimi mluvil. Zařídili jsme, aby nabídl Martyho rodině nějaké peníze. Spoustu peněz. Vypadalo to jako pojistné plnění.“

„A ty jsi za mnou taky poslal tu dvoučlennou návštěvu? Aby mě zmlátili?“

Ambler přikývl. „Zoufale jsem chtěl, abys už vypadl. Ona pořád jen mluvila o tobě. A o filmech. Ztrácel jsem ji. Byl jsem zoufalý.“ Sklopil oči ke svým dlaním a nepřítomně si prohlížel dlouhé prsty. Zlomil brokovnici, položil ji na stůl a zvedl Pellamovy nábojnice. „Winchestrovky 300. Ale jsou lehce upravené.“

„Magnum,“ konstatoval Pellam.

„Na takové náboje žádnou zbraň nemám,“ řekl Ambler. Zvedl hlavu. „Chceš si to ověřit?“

Pellam pohlédl na brokovnici, kterou mohl Ambler stále hravě popadnout, zavřít a s rámusem rozcupovat Pellama na kusy, než by stačil popadnout nůž. „Věřím ti,“ řekl Pellam.

Ambler mu vrátil nábojnice. „Jsou to dost neobvyklé náboje.“

„Střílelo se jimi na strašně velkou dálku.“

„Co by to mohlo být za zbraň?“ zeptal se Ambler.

„Dají se strčit do beretty. Taky Sig-Sauery používají třístovku magnum a...“

„Říkáš do beretty?“

„Znáš někoho, kdo ji má?“ zeptal se Pellam.

„Znám, ale neřekl bych, že...“

„Koho?“

„Ty je neznáš. Jsou to bratři.“

Pellamovi cosi blesklo hlavou. „A nejsou to náhodou dvojčata?“

„Jo, to teda jsou.“

„Tohle se vám nebude líbit,“ řekl zástupce šerifovi.

„Nelíbí se mi spousta věcí, které se tady v poslední době dějí,“ poznamenal Tom.

Nacházeli se na policejní stanici. Byla sice neděle večer, ale víkend se v Cleary příliš nelišil od běžného pracovního

dne. Jediný rozdíl byl naopak v tom, že policisté nyní opravdu pracovali – dva seděli v kanceláři a další byl v terénu. Všichni přitom čekali na příjezd detektiva a dalšího policisty z okresního šerifství, kteří měli pomáhat při vyšetřování Nedovy vraždy.

„Mluvil jsem s lidma, kteří ho v posledních čtyřiaadvaceti hodinách viděli. Myslím Neda, chápeš.“

Šerif to chápal, protože za tím účelem sám vyslal policistu do terénu. „A co?“

„Pár lidí ho vidělo se Samem Torrensem. Na festivalu.“

„Vážně?“ Tom byl vyčerpán. Vybuchlé auto, drogy, žhářství, bitka. A teď vražda jednoho chlapce ze střední školy. Život v maloměstské Americe. Hovno.

„Bylo to krátce předtím, než se tomu klukovi udělalo zle.“

„Klukovi? Kterému klukovi? Vysvětli mi to, ano?“

„Říkám, že to vypadá, jako by ty drogy dal Samu Torrensovi Ned. Tu heroinovou sračku.“

„Á.“ Šerif zavřel oči a protřel si je dlaněmi. „A co se mi nebude líbit? Předtím jsi říkal, že se mi něco nebude líbit.“

Policista pokračoval: „Keith Torrens koupil svému klukovi loni na Vánoce dvaadvacítku. A já ho viděl, jak do ní kupuje náboje.“

„Kdy?“

„Neřekl bych, že nějak dávno. Chci akorát říct, že mají doma dvaadvacítku. A nějaké náboje.“

„No tak, Randy. Všichni ve městě mají doma dvaadvacítku. Prodávají se prakticky jako součást domu.“

„Já jen říkám.“

„Navíc nevíme jistě, že Ned byl zavražděn dvaadvacítkou. Klidně to mohla být pětadvacítko nebo dvěštdvaadvacítko.“

„Možná. Ale nemyslíte, že by pak kulky nadělaly mnohem větší spoušť?“

„To nevíme.“

Policista přikývl a nakonec řekl: „Ale je to nejlogičtější verze, jakou jsem kdy viděl.“

Šerif přemýšlel, kde se to v jeho podřízeném bere. Za čtyři roky ve službě pracoval na jedné jediné vraždě a tou byl navíc případ, kdy žena Barnicha Slatara naládovala do svého muže ve spánku sekané olovo, aby ji víckrát nemlátil šňůrou od lampy. Když se na místo činu dostavili policisté, měla už pro ně uvařenou kávu. „Jestli je nějaká verze logická, nebo nelogická“, řekl šerif, „o tom rozhodne státní zástupce.“

Po chvíli se zeptal: „Kdy přesně nastala smrt?“

„Dneska, asi v deset ráno.“

„To se zrovna chodí do kostela. Meg byla v tu dobu tady a platila kauci za toho filmaře – toto je fakt, o kterém nechci příliš uvažovat. A co Keith? Chodí do kostela?“

„To nevím,“ odpověděl policista. „Ale můžete někam zavolat. Jsou členy Prvního presbyteriánského sboru.“

„Kam někam? Ministrovi?“

„Jimovi Gittingovi. Je to dobrý chlap. Mívá dobrý kázání.“

Tomovi to bylo úplně jedno, i kdyby byl Jim Gitting d'áblův vlastní bratr. „Tak mu zavolej. A zjisti, jestli tam Torrens dneska byl.“

Policista zvedl telefon. „Reverenda Gittinga, prosím... Nazdárek, reverende, jak se vede. Poslyšte, moc mě mrzí, že vás...“

Tom mu sebral sluchátko z ruky. „Reverende, tady je šerif. Byl dnes ráno v kostele Keith Torrens?“

„Ehm, ne, šerife.“ Reverendův hlas zněl kňouravě. Vůbec se nezdálo, že by tento člověk mohl mít dobrá kázání. „Mohu se zeptat proč?“

„Jen si ověřujeme pár věcí. Účastní se obvykle bohoslužeb?“

„Stěží se vůbec někdy objeví. Dnes ráno byl v práci – jako obvykle.“

„Počkejte. Říkal jste přece, že tam nebyl. Tak jak víte, že byl v práci?“

„On nebyl v kostele. Ale přivezl sem Sama do nedělní školy. Týká se to toho problému se Samem dneska ráno? Nebylo to nic vážného. Jen trochu vystrašil učitele, nic víc.“

„Jakého problému se Samem?“

„No, ten chlapec nám utíká. To kvůli tomu voláte?“

„A co se stalo?“

„Chlapci měli studijní skupinu venku, protože bylo krásné počasí. Zhruba po půl hodině si učitelé všimli, že Sam zmizel. Volali jsme Meg, ale nebyla doma...“

Vysekávala z vazby toho hajzla od filmu.

„... a tak jsme zavolali Keithovi.“

„Do práce?“

„Přesně tak. Právě se za námi chystal přijet, ale vtom se Sam vrátil. Byl nějaký rozrušený, ale neřekl nám, kvůli čemu. Paní Ernheltová s ním měla pohovor o tom, že děti nesmějí odcházet, aniž by někomu něco řekli, a chlapec se zdál v pořádku. Opravdu to nebylo nic vážného.“

„V kolik hodin se to stalo, reverende?“

„Nejsem si jistý. Zhruba ve tři čtvrtě na deset nebo v deset.“

Panejo...

„Dobře, pane, děkuji vám.“

„Můžete mi říct, o co se jedná?“

„O nic důležitého. Dobrou noc.“

Policista konečně vyslovil, co chtěl pravděpodobně říct už dlouho. „Tome, kdyby někdo dával mému dítěti drogy, taky bych mu něco udělal. Možná bych ho rovnou nezabil, ale něco bych udělal. Těžko můžeš Keitha z něčeho vinit.“

„Když Sam zmizel, volal reverend Keithovi. A ten byl v kanceláři.“ Než však stačil policista úlevně přikývnout, šerif dodal: „Zato jeho syn byl celou tu dobu nezvěstný.“

„Sam? No tak, snad si nemyslíte...,“ začal policista, ale pak se jeho hlas vytratil.

Odpadky.

Záhada, co se rozkládá za plaňkovým plotem firmy R&W, byla konečně vyřešena: ne armádní přebytky, ne

sběrna druhotných surovin. Starožitnosti už vůbec ne. A dokonce ani pořádné harampádí.

Robert s Williamem vlastnili obyčejné smetiště a nic víc.

Pellam obešel jejich pozemek daleko dozadu a pomalu se prodíral lesem. Na rozdíl od svěžího hájku kolem Amblerova domu byl zdejší vzduch sychravý, čpavý a lehce zatuchlý. Pellam ucítil odpadky a sirovodík, který mu zaplnil hrdlo a nutil ho k dávení. Několikrát po sobě musel spolknout nevolnost. Pod kalným měsíčním světlem rozestřeném mlhou si připadal, že se prodírá útroby uhynulého zvířete. Půda pod jeho botama byla kluzká a těstovitá.

Po chvíli Pellam došel až k úpatí skládky. Na jeho okraji ležela na boku lednička bez dveří, o deset metrů dál pak amputované kusy dýhovaného nábytku, plyšové hračky, knihy, změť drátů a kusy železa, které kvůli oxidaci pomalu ztrácely tvar.

O dvacet metrů dál narazil Pellam na hranici firmy R&W. Vzal si s sebou sice štípací kleště, ale přestože zde kdysi skutečně stál laciný pletivový plot, Pellam nyní viděl, že se již dávno prověsil nebo ho rovnou strhli vandalové či gravitace. Zastrčil si tedy kleště zpět do zadní kapsy a přeskočil přes zborcený úsek plotu.

Zastavil se a poslouchal, jestli neuslyší psy.

Nic. A taky žádné hlasy. Jen kyselý zápach a rozpité měsíční světlo odrážející se od tisíců rozmanitých plošek. Pellam pomalu vyrazil k boudě, která s největší pravděpodobností sloužila jako kancelář firmy, a hledal přitom ve spleti ohavných rozlámaných odpadků vhodné opěrné body pro nohy.

Přitiskl se zády k boudě. Rychle nakoukl do okna a sklonil hlavu pod římsu. Bouda byla prázdná. Pellam se přesto podíval znovu.

Zavšivené místo. Krabice od polotovarů, prázdné plechovky od piva, spousta časopisů (Pellam zde čekal Penthouse, ale všude viděl jen National Geographic,

Cosmopolitan a Reader's Digest), plesnivějící a ušpiněné šaty. Knihy, nádobí, noviny, cary papíru, krabice.

V rohu však Pellam zahlédl také dvě kožená pouzdra na pušky.

Rozhlédl se kolem sebe a zatlačil do okna. Bylo zamčené. Vytáhl štípací kleště, rozbil jednu skleněnou tabulku, natáhl se a odhákl petlici. Nadzvedl okno a s velkým úsilím se pokusil vyhoupnout na římsu. Bolest jím projížděla od stehna přes žebra až k čelisti, ale nakonec se přece jen napůl vyšplhal a napůl přepadl přes okenní římsu.

Na chvíli se zaposlouchal, ale neslyšel nic než hluk auta projíždějícího opodál. Rychle se přesunul do rohu a zvedl jedno z pouzder. Uvnitř si hověl colt AR15, civilní verze armádní M-šestnáctky.

V druhém pouzdře ležela beretta 0.300 magnum.

Jednoduše vyhlížející tmavomodrá zbraň s pažbou z ořechového dřeva, černým bočním štítem a teleskopickým zaměřovačem. Nebyla zde žádná ocelová mířidla, byla to puška ostřelovače. Nábojnice, které našel Sam, do ní dokonale seděly.

Popelčin střevíček.

Byl to však dostatečný důkaz? Pellam to netušil. Se zákonem přišel do styku pouze z opačné strany (a z té mu připadalo, že je zatraceně snadné zatknout a odsoudit člověka). Vrátil tedy pušku na místo a začal prohledávat zásuvky ve stole, skřín i ošoupané olivově hnědé batohy naskládané u zadní stěny.

A právě v nich ukryli bratři drogy.

Ležely zde tisíce malých tub, které vypadaly úplně stejně jako ampule, v nichž se dodával crack. Bylo jich zde dobrých pět nebo šest tisíc. Uvnitř každé tuby se pak nacházel drobný krystal podobný tomu, jaký jim ukazoval lékař – malé kousky bonbonu. Krystaly, které někdo poskytl Samovi.

Přítomnost ampulí řešila problém důvodného opodstatnění. Pokud by na to nestačil nález ostřelovací pušky, toto by stačit mělo.

Kolem projelo auto. Zdálo se, že zpomalilo, a tak Pellam rychle položil batohy zpátky na místo a vytasil revolver. Když se pak auto opět vzdálilo, Pellam poklekl a znovu otevřel batoh.

„Nahatej,“ řekl Bobby.

Jeho bratr přikývl.

Seděli v motelu Cleary Inn a jedli prvotřídní žebírko. Cleary Inn byl na poměry okresu Dutchess pěkně luxusní podnik. Postrádal venkovskost většiny podobných míst a byl plný chrómu, zrcadel a plastu pospojovaných dohromady spoustou peněz. Obě dvojčata seděla za stolem prostřeným červeným ubrusem a na klínech jim ležely hrubé ubrousky, které zanechávaly na jejich tmavých kalhotách bílé kousky cupaniny.

Tihle hoši možná vlastnili obyčejné smetiště, ale zároveň milovali jídlo a nevadilo jim, když se trochu rozšoupli. Velkou část vydělaných peněz – pochopitelně vydělaných na prodeji drog, protože jejich smetiště zaznamenávalo ztrátu po všechny roky, co je provozovali – rovnou projedli. Odepsatelný příjem. („Provozujeme smetiště – všechny naše příjmy jsou odepsatelné! Ha, ha, ha.“)

Dnes večer byly jejich nehty dokonale čisté a díky dehtovému šamponu oba voněli jako oddělení parfumerie v CVS Pharmacy.

„A tak jsem tam stál, nahatej jako oškubaná sojka.“ Bobby se na okamžik odmlčel a přemýšlel, jak vlastně taková oškubaná sojka vypadá. „A žaluzie byly vytažené. Nestála dál než pět metrů ode mě. Vzadu na dvorku.“

„Pět metrů.“

„V bílé podprdě. S bradavkama jako torpédo.“

„Tohle je teda pitomá historka.“

„Ne, ne, ne,“ bránil se Bobby. „Konec bude lepší.“

„Jak může být konec lepší, když je ta historka blbá?“ zeptal se Billy.

Bobby se odmlčel, aby nabral do úst lžici yorkshirského pudinku, který byl na jídelníčku nový. Ještě nikdy podobný

pokrm nejedl. No, vlastně to nebyl pudink. Chutnalo to spíš jako lívanec, který se trochu vymkl z ruky. Bobby si pomyslel, že o přípravě lívanců by zdejšímu kuchaři mohl leccos vyprávět.

Billy snědl další sousto Caesarova salátu. „A potom zamávala,“ pokračoval Bobby. „Ale ne že by rovnou vyšla ven a zamávala mi. Takový mávání to zas nebylo.“ Billy žvýkal dál.

„A já se k ní pak otočil čelem a ona koukala přímo na můjho pašáka a usmívala se.“

„Ty o tom svém pašákovi víc mluvíš, než ho používáš,“ utrousil Billy.

„Ale v tu noc jsem ho teda zaručeně použil,“ nedal se Bobby. A pak, když v jeho ústech zmizel další trojúhelníček yorkshirského pudinku, dodal: „Jak dlouho myslíš, že tam bude?“ Nevysvětlil, že mluví o Pellamově návštěvě u Torrensových (jeho karavan zahlédli cestou do motelu), ale Billy okamžitě věděl, o čem jeho bratr mluví. „Já nevím. Jak to mám vědět?“

„Takže to prostě uděláme?“ zeptal se Bobby. „Bude to vypadat dost nápadně, ne? Nejdřív ten jeho kámoš v autě. A pak on.“

„Ehm,“ zamumlal Billy a nic dalšího nedodal. Ne proto, že už opět žvýkal salát, nýbrž proto, že usilovně přemýšlel.

Bobby se podíval na paroží dvanáctěráka, které bylo upevněno nad krbem z kouřového skla. Bylo dost zvláštní vystavovat trofej v restauraci, která vypadala spíš jako nějaký podnik na Fort Hamilton Parkway v Brooklynu nebo někde v Paramusu ve státě New Jersey. Bobby si zkoumavě prohlížel mrtvé oči zvířete a hebkou kožešinu a postupně začínal slintat – představoval si čerstvou vůni ranního vzduchu, šustění seschlé listopadové trávy pod nohama a tíhu dobré pušky v ruce.

„Stejně si to nedokážu představit,“ poznamenal. „Pořád cestovat po celé zemi. Byl bych z toho takový...“

„Dezorientovaný,“ řekl Billy, který za bratra často doplňoval slova, na něž Bobby okamžitě nepřišel.

„Jasně. Což o to, já bych cestoval rád. Na světě je spousta míst, který bych rád viděl. Akorát chci říct, že bych nemusel cestovat pořád.“

„Hmm.“

„Dneska toho moc nenamluvíš.“ Bobby poklepal vidličkou na čerstvý pudink. Problém byl, že se na něj měla dávat poleva. Bobby si pomyslel, že by měl o ni požádat.

Lívanecový pudink s polevou. Ti Britové jsou vážně šílení.

„Ale je tu ještě jedna věc, která mě vážně štve,“ řekl Billy. „Ten kluk Torrensových.“

„A co je s ním?“

„Ned mu dal to zobání, ne? Tím pádem spolu museli strávit aspoň trochu času. A jakou logickou otázku by mu ten kluk v takovém případě položil?“

Bobby na to nemohl přijít. „Nevím. Řekni mi to.“

„Zeptal by se Neda, kde k těm bonbonům přišel, a Ned je – byl – tak pitomej, že mu to klidně mohl říct.“

„Vždyť je tomu klukovi devět nebo deset. Co by mohl vědět?“

„Ty prostě někdy,“ řekl Billy, „vůbec nepřemýšlíš.“

Nebyla to však tak úplně pravda. Bobby přemýšlel hodně. Jeho myšlenky však bohužel většinou nikam nevedly a byly úplně k ničemu. A tak Bobby radši míchal těsto, vyhazoval palačinky do vzduchu jako kosti, které pluly vesmírem ve vědeckofantastických filmech, střílel jeleny do krku na dálku tří set metrů skrz zaměřovač Zeiss-Daiwar a odklízěl z ulic okresu Dutchess jakýkoliv odpad, pro který ještě existovalo sebemenší využití, a také spoustu harampádí, pro které již žádné neexistovalo. Budiž, faktem bylo, že spoustu přemýšlení opravdu přenechával Billymu. Který neuměl střílet a neuměl vařit. A kterému se, čert ho vem, vůbec nelíbil National Geographic.

„Mohl by toho spoustu vědět,“ konstatoval Billy. „To, že je to děcko, ještě neznamená, že on je úplně blbej.“

Bobby přemýšlel, jestli to byla urážka. „Takže co tím chceš říct?“

Billy odpověděl otázkou. „A co si myslíš o té ženské?“ O Torrensové. O Meg Torrensové. Musel mít na mysli Meg Torrensovou.

„Já nevím,“ řekl Bobby. „Budeš jíst ten pudink?“

„Ha?“

„Ten pudink?“

„Zrovna jsem si říkal, že chutná jako brambory nebo něco takovýho. Jo, budu ho jíst.“ Billy se na chvíli odmlčel. „Tak co si o ní myslíš?“

„Já nevím.“

„Není to žádná domácí puťka.“

„Puťka? Co to je? Nějaká kaňka?“

„Myslíš, že má velký bradavky?“ zasnul se Billy. „Nevím. Co jsi...?“

„A co si myslíš o Torrensovi?“ přerušil ho Billy. „Co si o něm doopravdy myslíš?“

„Co si o něm myslím?“ Bobby často opakoval otázky svého bratra tónem, který navozoval dojem, že ptát se na podobnou věc je naprostá pitomost – obvykle proto, aby získal čas a mohl si rozmyslet odpověď.

„Myslíš, že je chytřej?“ pokračoval Billy. „Dost chytřej.“

Billy pohlédl na bratra a pak se rozesmál. „Co to znamená dost chytřej? To je, jako bys prohlásil, že tvůj frantík je dost dlouhej.“

„No dobře,“ řekl Bobby, „je dost chytřej na to, aby nestrkal čumák, kam nemá. A jak tě tak poslouchám, tak mám dojem, že na rozdíl od tebe.“

A máš to, brácho. Ty mi budeš povídat něco o přemýšlení. „Jakou má podle tebe ten Torrens cenu? Kolik myslíš, že vydělává?“

„Člověče, ty si říkáš...“

„V porovnání s tím, kolik vyděláváme řekněme my.“

„...o problémy.“

Billy dojedl pudink do posledního sousta. Bobby ho zklamaně sledoval. Měl dojem, že za třináct dolarů pětadevadesát, za které vám dají velké a krásně propečené žebírko, by měl britského pudinku dostat člověk o to více.

„Mají vážně hezkej dům,“ konstatoval Billy, a pokračoval tak v myšlenkovém pochodu, který Bobby tak úplně nechápal, ale věděl, že se mu pranic nelíbí.

„Je slušnej.“

Billy se na bratra zadíval, jako by právě odmítl lístky na playoff. „No dobře, tak je nádhernej jako hovno,“ opravil se Bobby. „Spokojenej?“

„Tak zkusme...“ začal Billy.

„Myslím, že seš blázen. To si teda myslím.“

„...probrat jednu možnost.“

Meg Torrensová přemýšlela, kde může Pellam být. A co má za lubem.

Popadl whisky a jen tak si záhadně zmizel. Nakrátko pocítila kousavou žárlivost a přemýšlela, jestli nemohl odjet na návštěvu Janine. A pak tu myšlenku násilím zaplašila. Teď sis tedy ukrojila pořádný krajíc holka, pomyslela si v duchu. Ale přesto...

A znovu ten zatracený zvuk. Meg zněl v uších již ode dne, kdy se seznámili v Pellamově nemocničním pokoji. Zvuk polaroidu. Bzzzt.

Pro vaši informaci tady bydlím pět let... Meg si představila, jak ji Pellam líbá a jak ona chce jeho polibek opětovat. Dost...

Uložila Sama do postele, sešla do kuchyně, nalila si sklenici vína a vrátila se do obývacího pokoje, aby zhasnula světla. I přes svou nechuť k ostrému světlu je po dobu Pellamovy přítomnosti nechala svítit naplno. Sama nevěděla, proč to udělala... Vlastně ano, věděla. Bylo to tak méně romantické. Nebylo to tak otevřené sdělení. Chtěla... Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.

Meg doufala, že je to Pellam, ale v duchu se obávala, že se vrátil Ambler. Vzpomněla si, že musel Pellama při odjezdu

zhlédnout, a kladla si otázku, zda náhodou nezaparkoval opodál a nešpehoval je tak dlouho, až Pellam konečně odjede –aby se pak vrátil a znovu Meg předeštel svůj návrh. Jak může být tak silný muž tak zoufalý?

Jenže já na tohle prostě nemám náladu...

Když ovšem Meg otevřela dveře, spatřila na terase šerifa.

„Tome.“

„Dobrý večer, Meg.“

V Meg by se krve nedořezal. „Je Keith v pořádku?“

„Eh, kvůli němu jsem nepřišel.“

„Tak kvůli Pellamovi?“

„Ani kvůli němu ne. Mohl bych jít dál?“

Šerif byl vážný, ale na druhou stranu byl šerif vážný pořád. Meg ho kývnutím pozvala dovnitř a odložila víno na skříňku opodál. Šerif vešel dál, a sotva se botou dotkl prahu, smekl klobouk.

„Kávu nebo něco?“

Šerif zavrtěl hlavou a posadil se na pohovku.

„Tak o co jde?“

„Chtěl jsem se vás zeptat na pár věcí o Samovi. Víte, že dnes ráno na nějakou dobu zmizel z nedělní školy.“

Co to má znamenat?

„Netušila jsem, že je to zločin,“ řekla Meg škrobeně.

„Meg, my oba víme, že to zločin není. A myslím, že taky dobře víte, že se vás chci ve skutečnosti zeptat na něco jiného.“

„A na co?“

„Věděla jste to o Samovi? Řekněte mi to laskavě.“

Meg se rozhodla pro pravdu, ale bylo to jen těsně. „Ano. Keith mi to řekl. Snažili se mi sem zavolat, ale já byla venku. A tak zavolali manželovi do továrny. A Sam se pak po pár minutách vrátil.“

„Po tři čtvrtě hodině.“

„Kam tím vším míříte, Tome?“

„Mluvila jste pak o tom se Samem?“

„Samozřejmě.“ Šerif nic dalšího nedodal a Meg cítila nutkání pokračovat. „Byl rozrušený z toho, co se stalo. Myslím s těmi drogami. Řekl mi, že se necítil dobře. A venku bylo hezky. A tak se šel projít.“ Na okamžik v duchu těkala z myšlenky na myšlenku a pak řekla: „Chci vědět, na co se mě ptáte.“

Tom přikývl. „Meg, krátce poté, co Sam odešel z kostela, byl zavražděn Ned Harper. Stalo se to asi kilometr a půl od kostela – což je sice slušná dálka, ale Sam to mohl za dobu své nepřítomnosti stihnout.“

„Ned? A co má Sam společného s Nedem?“

„Myslíme si, že právě Ned dal Samovi ty drogy. A taky si myslíme, že ho za to Sam mohl zabít.“

„Ne,“ řekla Meg rázně.

„Pochopitelně to nevíme jistě. Ale bylo by logické, kdyby Ned vašemu chlapci vyhrožoval. Viděla jste, jak byl vyděšený. A rovněž by bylo logické, kdyby se mu Sam chtěl za to pomstít.“

„Sam by nikdy nikomu neublížil.“

„Ned byl zavražděn zbraní malé ráže. Mohla to být dvaadvacítká. Vražedné kulky zatím nemáme. Ale můj zástupce Randy Gottschalk mi sdělil, že Sam vloni na Vánoce takovou dvaadvacítku dostal.“

Její oči zabloudily k pracovně, kde obvykle trůnila malá winchesterovka. Srdce jí poskočilo, když viděla, že puška je pryč. Poté si však vzpomněla, že Sam s Pellamem si byli odpoledne zastřílet. Vzali si s sebou dvaadvacítku? Nebo malou brokovnici? Možná obě zbraně leží na zadní terase a čekají na vyčištění. Anebo ve sklepě. Ve skříni v pracovně ležela pouze starožitná springfieldka – jediný dochovaný odkaz jejích rodičů, snad s výjimkou silného odporu k ostrému světlu.

„Tome, vy znáte Sama od narození. Opravdu si myslíte, že by byl schopen někoho zabít?“

„Ne, nemyslím. Ale já nejsem jediný, kdo si tuhle otázku položí. Už teď jsme měli v Cleary víc než dost potíží – ta

loňská úmrtí, pár dalších předávkování. Tenhle případ bude řešit státní policie. A ta bude chtít mluvit se Samem, zkontrolovat jeho pušku a provést na ní balistické zkoušky.“

„Což pouze prokáže, že to Sam neudělal.“ Když to však Meg říkala, začaly ji šířat strašlivé pochybnosti. Ne, její syn by nedokázal někoho zabít.

A přesto si nyní vybavila jeho výraz, když střílel s Pellamem. Vypadal tak odhodlaně. Tak dospěle. A místy i hrůzyplně.

„Můžu s ním mluvit?“

„Už spí.“

Tom se usmál a pohlédl za Meg. „Nevypadá to tak.“

Sam stál v pyžamu na chodbě a neklidně se díval na šerifa.

„Slyšel jsem nějaký hluk, a tak jsem se vylekal.“

„Ahoj, Same. Jak se vede?“

„Ahoj, šerife.“

„Už se cítíš líp?“

„Ano, pane, už je to lepší.“

„To jsi určitě slyšel mě. Omlouvám se, že jsem tě probudil.“

„Nespal jsem. Slyšel jsem vás přijíždět. Jenže tohle byl jiný hluk. Ozýval se za mým oknem.“

Meg se dívala na jeho kulatou ospalou tvářičku. Ne, on by nikdy nikoho nezabil, pomyslela si. A přesto... Jeho oči působily tak chladně. Zdál se úplně jiný. Meg se přemohla k úsměvu. „To byla nejspíš sova, miláčku. Vzpomeň si.“

„Tohle nebyla sova.“

Kde je ta dvaadvacítka? přemýšlela Meg. I když proč? Sam to přece nemohl udělat.

Tom se napřímil. „A co kdybych se podíval?“

„Tak jo,“ souhlasil Sam.

„Tome...“ začala Meg.

Šerif zašeptal: „Dobrá, Meg, tak já vám něco povím. Zastavím se tu zítra. Vy s Keithem budete tady, a jestli chcete, sežeňte si i právníka. Dobře?“

Meg přikývla.

Tom položil chlapci ruku na rameno a vyrazil po schodech. „A teď se kouknem na ten hluk.“

„Za minutku tě půjdu přikrýt,“ zavolala Meg.

Kde je ta puška? Musím ji najít.

Byla právě v polovině cesty k zadní terase, když domem shora otřásl výstřel.

Ze rtů se jí vydral křik. Vyrázila ke schodišti a uskočila stranou právě ve chvíli, kdy se Tom dopotácel dolů s příšernou ranou v hrudníku.

„Já...“ Pohlédl na ni rozostřenýma očima a začal se plížit k hlavním dveřím. Urazil však jen něco přes metr a pak padl na podlahu a zůstal nehybně ležet. Do koberce se začala vpíjet jeho krev.

„Prokrista..., Same!“ Meg vyrázila znovu po schodech vzhůru.

Na jeden hrůzný okamžik věřila, že to vše provedl její syn. Zavraždil Neda a pak vylákal šerifa do prvního patra, aby zabil i jeho. Kromě toho Meg pocítila, že je to všechno její vina, trest za její nevěru a nevděk za báječný život, který jí poskytl Keith.

Vtom se však chlapec objevil na schodech. V panice utíkal dolů a po tvářích mu stékaly slzy.

„Je tam chlap! Zranil šerifa Torna! Postřelil ho!“

„Kde je?“

„Nevím. Byl u okna. Já mám strach...“

A pak Meg zaslechla hluk.

Vycházel ze sklepa a připomínal jí dobu, kdy rozbíjela staré bedýnky od salátu a vytahovala z nich kleštěmi hřebíky. Hlasité vrzání čehosi rezivého.

A pak rána a cinkot skla o kámen.

Okno ve sklepě.

„Mami! To je on. Je tam. Je v...“

„Psst.“

Meg odběhla ke dveřím do sklepa, zajistila malou mosaznou závoru a vrhla se k telefonu. Linka byla němá. Meg poklepala na tlačítko.

Ticho.

Pohlédla na Torna, ale jeho pistole již nevězela v pouzdře. Musel ji někde upustit, případně mu ji útočník ukradl.

„Same, kde jsou ty zbraně, ze kterých jste s panem Pellamem stříleli?“

„Já ne...“

„To nic, Same. Všechno bude dobrý, miláčku. Kde jsou ty pušky?“

Sam zalapal po dechu strachem. „Odnosl jsem je do sklepa. Chtěli jsme je vyčistit. Pan Pellam říkal, že to nemám dělat sám.“

„Jasně, drahoušku.“

Meg syna odvedla do pokoje pro hosty v přízemí, kde nebyla žádná okna. Strčila ho dovnitř a řekla: „Až zavřu dveře, pěkně je za mnou zamkni. A neotvírej nikomu jinému než tátovi nebo mně.“

„Já mám strach.“

Meg ho pevně objala. Tak pevně, až se jí zdálo, že se od něj nikdy nedokáže odtrhnout. „Všechno bude dobrý. Slibuji.“

Zavřela dveře a slyšela, jak je Sam uzamkl.

Vyrazila tryskem do pracovny, otevřela skříňku se zbraněmi a vytáhla karabinu páchnoucí olejem a sírou. Sto let stará springfieldka (zadovka, ne předovka... Ach, Pellame, kde jste?) Kroužek na sedlo zacinkal, když sfoukla z hnědé kovové hlavně prach.

Našla asi dvanáct dlouhých a těžkých nábojnic, vsunula jednu do komory a zbytek do kapsy svetru. Zacvakla komoru a vyrazila do chodby.

V přízemí zkontrolovala přední i zadní vchodové dveře. Byly zamčené. A co okna? Meg je obvykle nechávala uzamčená, ale nevětrala náhodou v poslední době dům?

Nemohla si vzpomenout a teď to rozhodně nehodlala zjišťovat.

Zarazila se, neboť odkudsi zaslechla jemné škrábavé zvuky. Někdo jako by přerovnával cosi kovového a dřevěného. Meg odešla do kuchyně, pomalu a odhodlaně. No dobrá, hajzle, pomyslela si a oběma rukama natáhla kohoutek do mezipolohy.

Na schodišti se ozývaly kroky.

Meg zhasnula kuchyňské světlo, zhluboka se nadechla, naklonila se, odjistila závoru a prudce otevřela dveře. Vzápětí ustoupila tak rychle, že téměř zakopla.

Muž byl právě ve třech čtvrtinách schodiště. Meg mu neviděla do tváře. Zastavil se a překvapeně se zasmál. V ruce držel baterku. „Odečítám stav hodin,“ řekl vysokým hravým hlasem, který byl Meg vzdáleně povědomý.

„Jsem ozbrojená,“ odvětila Meg. „Ještě krok a je po vás.“

Světlo baterky se začalo otáčet jejím směrem.

„Zkuste mi tou baterkou posvítit do očí a je taky po vás.“

„Tenhle dům je pěkně nebezpečné místo.“

„Co chcete?“ Meg se usilovně snažila, aby se jí netřásl hlas.

„Jen tudy procházím. Hledám svý dvě stovky... Ale teď vážně: vy mě necháte vyjít a já vás za to neohlásím.“

„Lehněte si čelem k podlaze.“

Muž se rozesmál. „Eh, nechci být osobní, ale nemáte tu moc čisto. A taky tu můžou být pavouci. A já pavouky nemám rád.“

„No tak!“ zahřímala a povedlo se jí palcem natáhnout kohoutek. Kuchyní se rozlehlo cvaknutí.

Muž sestoupil o schod níže. Chvilí uvažoval a pak řekl: „To snad ne. Díky za nabídku, ale myslím, že radši odejdu. Ty šperky i stříbro si nechte. Stejně to nebyl můj styl. Hele, akorát jsem vám chtěl říct...“

Meg pozvedla zbraň k ramenu a začala mačkat spoušť.

Muž učinil další dva kroky do temnoty, „...večeře voní skvěle, paní. Mrzí mě, že se nemůžu zdržet. Možná někdy jindy.“

Ted'! Do toho!

Její prst jako by zmrzl na spoušti. Střílej, střílej, střílej...

Muž zmizel.

„Sakra.“

Meg zabouchla dveře, zasunula závoru a slyšela, jak muž pobíhá po sklepe. Vyrasila tryskem k přední části domu a vykoukla přes krajkové záclony vedle dveří. Nikoho však neviděla.

Ksakru, ksakru, ksakru. Kde je? Kam mohl jít?

Pellame, pomyslela si, vraťte se, prosím...

Keith...

Zamířila k Samovu pokoji.

V tu chvíli vstoupil do chodby z obývacího pokoje druhý muž, chytil ji paží za prsa a řekl stejně zvráceným hlasem, jakým předtím hovořil jeho kolega: „Heleme se! Na tak malou ženskou pěkně velká bouchačka.“

Panebože, vždyť ona ho poznává! Bylo to jedno z dvojčat. Z těch, která provozovala to nechutné smetiště za městem. Billy nebo Bobby jí nyní zakryl paží tvář a rukou šmátral po pažbě pušky, aby jí ji vyrval ze silného a zoufalého sevření.

Meg ucítila bolestivý tlak, neboť ji muž zároveň druhou rukou mačkal na prsou. „Hmmmm,“ řekl obdivně. Meg ucítila zápach laciné pižmové kolínské a dehtu.

Muž byl velice silný, ale to byla Meg také. Nikdo z nich nedokázal vyrvat pušku ze sevření protivníka.

A tak Meg namířila pušku do kuchyně a zmáčkla spoušť.

Výstřel naplnil chodbu kouřem páchnoucím po síře a mikrovlnná trouba se rozletěla na dobrých deset kusů. Zpětný ráz odhodil Meg dozadu – přímo do dvojčete. Skrz zvonění v uších Meg zaslechla, jak Bobby nebo Billy překvapeně heká a jak vzápětí jeho hlava hlasitě naráží do kliky dveří.

„Áu, sakra! Doprdle, to je bolest.“ Muž pustil Meg a oběma rukama se chytil za hlavu.

Meg padla na kolena a otevřela komoru pušky. Horká a začouzená nábojnice vypadla ven a Meg rychle znovu nabila.

Dvojče zamžouralo, zmáčklo si temeno hlavy, otočilo se a začalo odjišťovat závory a odemykat zámky na hlavních dveřích. Jeho krev poprskala koberec a potřísnila i bílé smaltované dveře.

Sundat řetízek, odjistit závoru.

Meg zacvakla komoru.

Dveře se prudce otevřely.

Natáhnout kohoutek...

„Má kanón!“ zavolal muž na svého bratra, který se zřejmě pohyboval venku. „Má hotovej kanón!“

Vtom se za Meg ozval křik.

„Mami!“ Sam vyrazil z pokoje pro hosty a utíkal přes chodbu směrem k ní.

Meg se k němu otočila. „Ne, Same, ne!“

Rychle se obrátila zpátky, ale bylo již pozdě. Jedno z dvojčat k ní přiskočilo. Meg nestihla natáhnout pušku včas, a tak se jí ohnala jako kyjem. Dvojče ji však snadno zachytilo a udeřilo Meg pěstí do čelisti.

„Mami!“ vykřikl znovu Sam, když Meg padla na kolena.

Muž k ní přistoupil blíže a vztekle ji znovu udeřil – tentokrát prudčeji. Meg ucítla těsně pod ušima elektrický výboj. Zatmělo se jí před očima a okraj jejího zorného pole získal zrnitou strukturu. Její tělo se pomalu svezlo po chrpově modré stěně. Pokusila se vstát, ale Billy jí vytrhl pušku z rukou. Meg odevzdaně svésila hlavu ke zdi.

Sam k ní přiskočil, objal jí hlavu a zaječel: „Jděte pryč! Jděte pryč, vy!“

Billy otevřel dveře a křikl: „Hej, Bobby. Mám to tu pod kontrolou. Pojd dál.“

Do domu vstoupil Bobby a natáhl do nozder vzduch. „Smrdí to tu sírou. Podívejme na to.“ Obdivně kývl na

springfieldku. A pak spatřil šerifovo tělo. „Vážněs to musel dělat?“ zeptal se.

„Viděl mě, jak lezu oknem,“ odpověděl Billy a masíroval si hlavu na místě, kde se udeřil do kliky. „Co jsem měl, kurva, podle tebe dělat? Říct mu nazdarek?“

Bobby zavřel dveře a podíval se na Sama. „Ahoj, mladíku. Jen se neboj. Všecko bude dobrý.“

„Doprdele, já krvácím,“ zabručel jeho bratr a s uspokojením pohlédl na Meg, jejíž hlava se na tapetovém povrchu klátila sem a tam. Obličej měla Meg celý bílý. „Kde je Keith?“ zeptal se jí Billy.

Meg neodpověděla, a tak ji Billy tvrdě udeřil. Stále ticho. Meg nyní upadla do polovičního bezvědomí.

„Ne!“ vykřikl její syn.

„Kde máš tátu?“

Sam zaváhal a pak řekl: „Je v kanceláři, ale každou chvíli se vrátí domů a zabije vás.“

„Každou chvíli,“ zopakoval Billy a pohlédl na svého bratra.

Bobby si však prohlížel malého chlapce. „Tak co kdybysme se zatím spolu mrkli na telku, co? Táhle v obýváku. Počkáme na něj společně.“

„Ne.“

„Nechceš snad, abych znova zmaloval tvou mámu, nebo jo?“

Sam neodpověděl. Pouze kroutil hlavou a otíral si z tváře slzy.

Bobby se usmál. „No ták. Pojd'me spolu do obýváku.“

„Na to teď nemáme čas,“ poznamenal Billy.

Bobbyho se zmocnil příjemný pocit, že ho napadlo něco, co jeho bratra nikoliv. „Vždyť tu stejně musíme počkat, ne? Tak si snad můžem trochu užít.“

Keith Torrens viděl ve značkách a cedulích symboly.

Jeho vědecky založená mysl například spatřila schéma křížovanky s vedlejší silnicí a ihned si vybavila vazbu typu sigma. Keitha pak začaly přepadat myšlenky na sdílení

elektronů a nerovnoměrné rozložení náboje v molekule chloridu bromného.

Anebo uviděl jakoukoliv trojúhelníkovou značku, napadl ho znak delta a bác ho! – hlavou mu bleskla myšlenka na Gibbsovu rovnici o výměně volné energie.

Jeho mysl zkrátka bloudila. Ubírala se prapodivnými cestami, stejně jako v dobách, kdy byl Keith pouhým zavalitým klukem s logaritmickým pravítkem v ruce. Koneckonců, magické okamžiky se tehdy dostavovaly také, nebo ne?

A další cedule – tentokrát na starém opuštěném stánku White Castle. Castle... Keith zahlédl při průjezdu kolem stánku vybledlý nátěr na parapetech.

White Castle. Bílý hrad. Středověk. Alchymisté.

Vzpomněl si na toho tipaře exteriérů.

Pellam...

Keith Torrens byl nesmírně unaven. Do jedenácti hodin chybělo pár minut a on strávil v továrně plných čtrnáct hodin. Další neděle je pryč. Keith hnal svého cougara po opuštěné a potměšilé silnici a poslouchal to zatracené skřípání v přední části auta. Vědec. Jsem vědec a nedokážu odstranit ani hlučné skřípání dvou kovových dílů.

Na tom všem však nyní nezáleželo – na únavě, na skřípání ani na bolesti hlavy. Keithovi to bylo jedno. Proč by se měl s takovými věcmi otravovat? Koupí si přece nového cougara – nebo cadillaka nebo rovnou mercedes.

Nechal se unášet na vlně Magického okamžiku.

Odpověď se k němu dostavila rázně a najednou – ve dvě hodiny odpoledne, během rázného prozření, při němž se usilovně snažil proměnit myšlenky v čísla, řecká písmena a vědecké symboly. Vyřítel se z továrny do kanceláře, zavřel za sebou dveře, vypnul telefon a začal zběsile psát – děsil se představy, že by mohl na něco zapomenout. Cítil, jak jím panická hrůza projíždí až ke kořínkům vlasů, stejně jako když si vzal poprvé v životě speed – kdysi na univerzitě, když se horečně snažil dopsat včas diplomovou práci. Pociťoval

stejnou průzračnost myšlenek, stejné soustředění, stejné výtrysky pronikavé inteligence.

Magický okamžik.

Skutečnost, že vyřešení problému neznamenal nic tak světoborného – pouhé vyvinutí nového stabilizátoru pro jeden ze sirupů proti kašli vyráběný jeho firmou – a rozhodně neodpovídalo míře jeho euforie, si Keith vůbec neuvědomil. A i kdyby si to byl uvědomil, jeho nadšení by to ani v nejmenším nezmírnilo.

To kouzlo prostě zabíralo. Napěchoval si nějaký problém do mozku, nechal ho tam uzrát a po nějaké době z něj vypadlo řešení. V takových chvílích z něj sálalo nadšení a věděl, že žije. Takové chvíle opodstatňovaly naprosto vše – všechny ty podnikatelské nesmysly, s nimiž se musel potýkat, všechny ty dlouhé hodiny, rizika či žaludeční vředy, které si již bezpochyby uhnal. Všechny ty chvíle, které trávil bez Meg a bez Sama.

To vše se v jediném okamžiku více než zaplatilo. V jediném Magickém okamžiku.

Vzpomněl si na Meg a snad podesáté toho dne – stejně jako kterýkoliv jiný den – zalitoval, že Meg nemůže být součástí toho, co dělá, jeho podnikání. Jistě by jí to prospělo. I ona by se stala milionářkou. Jenže Meg jeho společníci být nemohla.

Právě toho Keith Torrens ze všeho nejvíce litoval.

Hrady, středověcí alchymisté.

Alchymie, proměňování zlata v ještě třpytivější zlato.

Zlaté prsteny. Svatební prsteny. Meg.

Keith si vzpomněl na jeden verš z countryového rádia, které Meg celou dobu poslouchala.

Jestli sobě lžeme, když se milujeme, vlastně tím hledáme, kam se v bouři ukryjeme...

Keitha znovu napadlo, jestli Meg někoho má. Upřímně řečeno si to nemyslel. Ovšem Keith Torrens (který svou ženu nikdy v životě nepodvedl) věřil, že ačkoliv muži i ženy mají stejné sklony k nevěře, ženy mají větší nadání k zametání

stop. Keith (empirický a racionální karteziánský vědec) usuzoval, že je to tím, že se u žen, které se jako matky musí starat o potomstvo a navíc mají méně fyzických sil než muži, daleko lépe rozvinula schopnost vymýšlet kvůli ochraně lsti.

Terciární základní dusík...

A tak zatím Keith žádné nepřímé důkazy o manželčině nevěře neobjevil. Nikdy nenašel žádné nevysvětlené účtenky (dokázal si představit, kolik neplechty mohou tyhle malé modré papírky natropit) a nevzpomínal si na jediný případ, kdy měla být Meg doma a nebyla (i když, jak to vlastně může vědět, když tráví dvanáct hodin denně v továrně?) Také Sam se nikdy nezmiňoval o žádném strýčkovi, který by někdy přišel pomoci mamince na zahradě, s domácími pracemi nebo s nakupováním.

...kvarterní uhlík...

A kdo mohl být své ženě oddanější než právě Keith? Kdo mohl být lepší otec? Keith například nikdy nejezdil na dlouhé služební cesty jako někteří muži, kteří pracovali pro velké společnosti u řeky Hudson. Nevykořeňoval Meg a Sama z domovského prostředí a nevlácel je ustavičně po celé zemi. Nebyl jako přítel jednoho jeho přítele, s nímž se onehdy v neděli setkal na golfovém kursu a který pracoval ve Westchesteru pro firmu IBM („I Bydliště Měníš“). Za šest let vystřídal čtyři domy...

...etylenový řetězec a keton... Strčí se to do pece a nechá upéct. Prásk, Magický okamžik a ven vyběhne cosi nového.

Kdepak, Meg mu je věrná. Přestože otázky o věrnosti si musí člověk klást určitým způsobem – rychle a jakoby mimochodem –, aby se vyhnul skutečné odpovědi. Vědec není stavěn na to, aby si kladl podobné otázky. Většinou sice není šťasten, dokud se nedozví pravdu, ale v tomto případě si Keith nebyl jistý, zda se ji vůbec dozvědět chce.

Keith Torrens uháněl v autě domů. Vynahradí jí to. Jenže co jí vlastně vynahradí?

Nebyl si jistý.

A jak?

To vůbec netušil.

Pellam zajel s karavanem na příjezdovou cestu.

Na silnici těsně u ní spatřil zaparkované běžové auto a pomyslel si: Á sakra. Ne... Dobře to auto poznával. Věděl, jakou má Meg návštěvu.

Vzpomněl si na slib firmy Big Mountain Studio, že vybaví všechny karavany mobilním telefonem. Jenže všichni Lefkowitzovi přísluhovači si zatím o mobilu mohli nechat jen zdát. Nejbližší dům byl přitom několik kilometrů odtud. Nebyl čas se tam dostat.

Nebyl čas na nic.

Pellam zhasnul světla, zaparkoval na trávě, otevřel dveře karavanu a vystoupil.

Zdálo se, že si ho nikdo uvnitř nevšiml.

Všechno jako by se odvíjelo zpomaleně, jako ustavičné karatistické souboje v kouzelně mizerných hongkongských filmech nebo jako když Sam Peckinpah natáčí své násilné scény. Pellam vystoupil z karavanu, zhluboka se nadechl a vyrazil k domu, přičemž se vyhýbal chroupavému štěrkovému povrchu.

Alespoň mohl využít momentu překvapení.

Jo jo, podzim je definitivně tady. Ta suše chladná vůně vzduchu, ten sladký závan pálícího se dubového nebo třešňového dřeva.

Pellama napadlo, že ve velkoměstech vůbec nejsou roční období. V New Yorku ani v Los Angeles. Bylo zvláštní, že návrat na venkov během malebného období – první silné sněžení, nejbarevnější listí v celém roce – připomíná ze všeho nejvíce návrat do mládí. Bolestivá nostalgie, přehodnocování priorit a možností...

Malebné období.

Pellam usoudil, že je to docela dobrý postřeh, a přemýšlel, jestli bude žít dost dlouho na to, aby ho mohl vtělit do nějakého filmu.

Obloha teď byla téměř úplně jasná, neboť ji vymetla studená fronta. Pellam zvedl hlavu a zadíval se na hvězdy v

onom černočerném vakuu, které se nad ním klenulo od obzoru k obzoru.

Dokonalá podzimní noc v Cleary ve státě New York. Na místě s dokonalým hřbitovem.

Takhle tedy dopadli, když v Cleary hledali hřbitov na jedničku s hvězdičkou.

Dokonalá podzimní noc.

Když se Pellam přiblížil po trávě k domu, zahlédl uvnitř stíny. Snad blikání televizní obrazovky. Keithovo auto bylo pryč. Což znamenalo, že dvojčata jsou v domě sama s Meg a Samem.

Pellam pospíchal k domu. Za pasem měl zastrčen revolver. Napravo od dveří se nacházelo otevřené okno do tmavé místnosti, kam snad mohl Pellam vyšplhat po laťkové mříži s růžemi. Překvapil by pak útočníky zezadu.

Jsou dva a oba jsou pravděpodobně ozbrojeni.

Alespoň může využít momentu překvapení...

Na příjezdovou cestu odbočilo auto a jeho reflektory zachytily Pellama. Ozvalo se táhlé zahoukání klaksonu.

U domu asi patnáct metrů od Pellama se rozsvítila bezpečnostní světla a oslepila ho.

„Co se tady děje?“ zavolal Keith od příjezdové cesty. Zaparkoval a vystoupil z auta. „Zůstaňte, kde jste!“ zavolal na něj Pellam. „Držte se vzadu.“

Otočil se zpátky k domu, kde se otevřely dveře, jedno z dvojčat vyšlo ven a namířilo pistoli Pellamovi na hrudník.

Tolik moment překvapení, pomyslel si Pellam.

Pellam si pomyslel, že celou dobu věděl, že to spěje k tomuhle.

Udělal krok doprava – ze světla reflektorů na příjezdovou cestu. Pod ošoupanými podrážkami černých kožených bot mu zachroupal štěrk. Zastavil se a přepadl ho zvláštní pocit – jako by vrůstal do cesty, jako by zde zapouštěl kořeny, stejně pevné jako žulové kvádry, jimiž štěrk kdysi býval. „Dobrý den, pane. Dobrý den, pane Torrensi.“

„Co se tu, sakra...“

„Tiše,“ poručil Pellam Keithovi. Keith ztuhnul.

Toto byl rozhodně vrchol filmu – ne jako v jednom jeho snímku, kdy diváci cítili po celou dobu napětí a pak se nestalo vůbec nic a pohled na hlavní hrdiny plynule přešel v titulky (panečku, však jsem si taky tyhle závěry pěkně vypil. Chceme rozuzlení, John, rozuzlení. Svět prostě nesnáší pravdivou nejednoznačnost).

Zde ovšem závěr byl, nadto zatraceně zřejmý. Na terase se krčil chlap a v ruce držel automatickou pistoli. Meg Pellamovi tvrdila, že krátké zbraně nemá ráda. Používají se prý k zabíjení lidí a žádný jiný účel nemají.

Muž se krčil dál.

„Vyrušili jste mě,“ řekl. „Zrovna jsme se chtěli dívat na bednu s naším malým kámošem.“

A kdepak je druhé dvojče? přemýšlel Pellam.

Za ním?

Za mnou?

Uvnitř se Samem?

„Kde je Meg?“ zeptal se Pellam.

„Co tady děláte, pane?“

„Který ty seš?“

„Bobby. Hej, nepřibližujte se, pane Torrensi. Jestli se přiblížíte, budu vás muset zabít taky.“

„To ty jsi to udělal?“ zeptal se Pellam.

„Co jako?“

„Zabils mého kámoše?“

„Předpokládám, že víš, že když ti to povím, budu se muset postarat, aby se ta informace nedostala dál.“

„To máš přece na programu i tak, nebo ne?“ zeptal se Pellam.

„He.“

„Já chci jen vědět, jestli jsi zabil Martyho ty.“

„Sám jsem musel uznat, že to byla parádní rána.“ Bobby se Pellamovi nevysmíval. Prostě jen konstatoval fakta.

„Co to tam máš?“ zeptal se Pellama. „Myslím za opaskem.“

„Jestli to nebude kolt Peacemaker.“
„Nekecej. Na bezdýmny prach? Replika?“
„Ne. Je pravej.“
„Děláš si srandu. Čtyřiačtyřicítka?“
„Pětačtyřicítka.“
„He.“
„Kde je tvůj bratr?“
„Možná zrovna za tebou.“
„V tom případě zemřeš první ty,“ řekl Pellam.
„He.“
„Prosím,“ zaúpěl Keith. „Kde je můj syn?“
Nikdo si ho nevšímal.

Žádný z obou mužů neučinil sebemenší pohyb. Pellam stál s lehce rozkročenýma nohama na vlhkém šterku.

Ticho.

Pro Pellama teď na celém světě neexistovalo nic jiného než muž stojící před ním s pistolí v ruce. A vysoký viktoriánský dům se ženou a chlapcem uvnitř a jeho otcem opodál. To vše pod příkrovem suché a jasné podzimní noci.

Pellam za svůj život zastřelil mnoho kachen a hus, celou řadu ještěrek a chřestýšů... a také rozstřílel stovky lahví od piva.

Ještě nikdy však nezastřelil člověka.

Bezpečnostní světla mu svítila do očí a proměňovala Bobbyho v pouhou siluetu. (Pellam si vzpomněl, že na mnoha různých střelnících trefil více stínů než ještěrek a chřestýšů dohromady.)

Žádný obličej, žádný pohyb, žádný zvuk.

V napjaté a ztichlé atmosféře ho napadla jedna myšlenka. Zapamatoval si ji z doby, kdy sbíral látku pro scénář o indiánech z Velké prémie. Tušil, že to byli Siouxové. Ti, když se probudili do krásného dne, nepomysleli si, jak je dobré být naživu. Místo toho řekli: „Dnes je dobrý den zemřít.“

Dobře, Pellame. Výborná myšlenka.

No, koneckonců se ani Divoký Bill nedožil čtyřicítky.

A pak se konečně na scéně objevil pohyb. Bylo to otřepané klišé, které by Pellam při režírování westernu scenáristovi nepovolil: Lehce poodhrnul džínsovou bundu, aby protivníkovi ukázal pažbu svého revolveru.

Bobbymu (který už v životě člověka zastřelil – dokonce hned několik lidí, přestože nikdy ne jinak než zezadu do hlavy a poté, co za to s bratrem dostali po deseti tisícovkách) se zdálo, že má slušné vyhlídky. Pellamovi svítilo do očí světlo a navíc měl jednočinnou zbraň, takže musel před každou ranou znovu natahovat. Jeho kolt byl navíc šestiranný a jeho nabití pravděpodobně trvalo dobrou minutu. Tedy pokud má Pellam u sebe nějaké náboje. Což nejspíš nemá.

Kromě toho Bobby předpokládal, že Pellam ještě nikdy a za žádné peníze nestřelil nikoho zezadu do hlavy ani nikam jinam.

Naopak Bobby držel již nyní v ruce nataženou automatickou pistoli Browning 0.380 se dvanácti náboji. Stačilo namířit a zmáčknout spoušť. Světlo svítilo za ním a browning se dal nabít za dvě vteřiny.

Faktem bylo, že na dvoře postával ještě i Torrens, ale ten se sotva na něco zmůže. Nejspíš se klepe jako vydešený králík.

Bobby doufal, že ho Billy sleduje. Nikdy nevynechal příležitost zapůsobit na svého chytřejšího bratra.

Plánoval, že nechá Pellama hmátnout po zbrani a v tom okamžiku ho střelí do nohy. Bude sledovat, jak Pellam padá, chvilku ho nechá plížit se po zemi a teprve pak ho střelí znovu.

Možná bude mířit na Pellamovy boty. Jejich černá barva představovala na bílém šterku vítaný kontrast. Totéž se však dalo říci i o Pellamových očích, v nichž se leskl odraz nažloutlého světla na terase. Nebo o jeho bílé košili pod tmavou bundou.

Způsob, jakým Pellam odhrnul svou bundu, však Bobbyho lehce zneklidnil. Nehrej žádné hry. Oddělej

Pellama, oddělej Torrense a pak se vrať ke klukovi. Nebo k jeho matce. Nebo k oběma.

Miř pěkně na hrudník.

Aniž by se skutečně rozhodl, co provede, aniž by vůbec přemýšlel, se Bobby rychle příkrčil.

Pozvedl pistoli v elegantním oblouku a paži přitom držel vzpřímenou způsobem, který dokonale ovládal a každý týden ho navíc procvičoval. Žádná bojová střelba obouruč, kterou neprovádí nikdo, kdo se ve zbraních jen trochu vyzná. Přimhouřil oči, ale nechal je otevřené, a upřeně sledoval, jak muška stoupá přímo k bílé šmouze Pellamovy košile. Začal mačkat spoušť.

Žuch.

Lopata.

Zatraceně..., pomyslel si Bobby, kdo to udělal?

Kdosi se k němu příkradl a udeřil ho do prsou lopatou. Anebo... Sakra, to bolí. Bobby se rozkašlal. Možná to bylo topůrko sekery. Bobby upustil nepoužitou pistoli a sklopil hlavu. Kam zmizela? Ohlédl se za sebe. Nikde však nikdo nebyl. Bobby se znovu zadíval na vlastní hrudník a spatřil krev. Ach, to bolí. Začínal cítit malátnost. A pak si všiml, že Pellam drží kolt u pasu a obklopuje ho obláček kouře. Natáhl se pro pistoli, ale to už upadl na terasu a zoufale začal hledat lopatu.

„Kdo to...?“ zeptal se. Zemřel.

Pellam se otočil a podíval se za sebe do polí vedle domu.

Nikde žádný Billy.

„Držte se u země,“ zašeptal Keithovi. „A nehýbejte se.“

Vyrazil kupředu, ale příliš daleko se nedostal. Dveře se prudce otevřely. Vypotácel se z nich Billy, padl na kolena před Bobbyho a dal se do jekotu. Zvedl pistoli a nedbale začal střílet po Pellamovi.

V jeho ruce se objevily rozeklané modré záblesky a noc zaplnil praskavý hluk výstřelů. Jedna z kulek překonala zvukovou bariéru pár centimetrů od Pellamova levého ucha.

Pellam měl čas pouze na jedinou ránu od pasu. Ucítit silné kopnutí a vzápětí mu do nosu pronikl zápach síry z černého prachu. Viděl, jak kulka vykousla část terasy. Billy střílel rychle za sebou, a tak se Pellam musel přikrčit. Mrštil sebou o zem a přistál na pravém lokti. Ozvalo se silné prasknutí a po něm nesnesitelná bolest. Pellamovi se zatmělo před očima. Vykloboušená ruka. Rychle se přetočil na záda a ramenní kloub se s křupnutím vrátil zpět do kloubní jamky. Pellam na okamžik ztratil vědomí. Z čela mu vyrazil pot a jeho žaludek přemohla kousavá nevolnost.

Zvedl kolt, ale ten mu vypadl z ruky. Jeho pravá paže byla zcela bezvládná.

„Bobby, ach, Bobby...“, sténal opodál Billy.

A další výstřely z automatické pistole. Kulky se zavrtaly do karavanu a do země vedle něj.

Šest výstřelů, sedm, osm.

„Zkurvysynzkurvysyn! Z... kurvy... syn!“

Pellam znovu zvedl kolt, ale celý proces se opakoval ještě jednou – zbraň zamířila kolmo k zemi.

Kristepane, kolik má v tom zásobníku nábojů?

Deset, jedenáct, dvanáct...

Cvak, cvak, cvak.

Je prázdný. Došly mu náboje. Díky... Pellam zvedl hlavu a sledoval, jak Billy nabíjí zbraň.

Cítil chladný vlhký dotek šterku, dýchal nakysle olejnatou vůni kamení. Všiml si, že se Billy blíží směrem k němu. Sklonil hlavu a uslyšel chroupání šterku pod Billyho nohama.

Znovu začal šmátrat po koltu, ale nechtíc přitom prsty odsunul pažbu z dosahu.

Zaslechl Billyho dech. Zvedl hlavu a otevřel oči. Díval se přímo do ústí hlavně Billyho pistole, vzdálené necelé dva metry.

Billy se zastavil.

Dobrý den zemřít...

Billy se zastavil.

Podíval se za sebe, jako by něco uslyšel.

A pak už letěl vzduchem.

Plachtil úplně stejně jako kaskadéři ve válečných filmech, kteří se odrážejí od trampolín upevněných po stranách náloží s černým prachem.

Plácl sebou přímo na Pellama a s vysokým, téměř roztouženým zachroptěním mu vyrazil dech. Překulil se na stranu, zamumlal „Bobby,“ a začal si zkoumavě prohlížet štěrky pár centimetrů od svého obličej. „Zkurvysyn.“ Zavřel oči. „Zkurvysyn.“ Ještě jednou se zachvěl a znehybněl.

Pellam se zvedl a na několik vteřin omdlel. Když opět přišel k vědomí, s vypětím všech sil se vsedě napřímil.

Přímo před ním stála na terase Meg s kouřící springfieldkou v ruce a usedavě plakala. Zběsile přitom lovila cosi v kapse – nejspíš další náboje, pomyslel si Pellam.

„Meg!“ zavolal na ni. „Už je to v pořádku. Jsou mrtví. Oba jsou mrtví.“

Meg mu však nevěnovala pozornost. Padla na kolena, vsunula do pušky další náboj a oběma rukama ji natáhla. Znovu se postavila, otřela si slzy a začala si prohlížet dvorek jako strážník. Nakonec se vrátila do domu a zavolala na syna.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Keith. Pellam přikývl a dál hekal bolestí. Keith pak vyrazil za Meg do domu.

Pellam se ujistil, že je Billy opravdu mrtev, a rovněž se vpotácel dovnitř.

Našel je v obývacím pokoji. Keith držel Meg kolem ramen a oba postávali nad Tomem. Šerif byl mrtev.

Meg s očima vytřeštěnýma hrůzou hleděla ke dveřím na Pellama.

Keith poklekl a objal Sama. Ten se krátce podíval na Pellama, ale neřekl nic. Pouze plakal. „Ublížili ti?“ zeptal se Keith.

Chlapec zavrtěl hlavou.

Plačící Meg zalapala po dechu. „Chtěl ho... Odvedl ho tam...“ Kývla k obývacímu pokoji. „Jenže pak zaslechl klakson, a tak se šel ven podívat, kdo to je.“

„Ach, miláčku...“

Keith se postavil a Meg sklopila hlavu k jeho rameni.

„Co se stalo?“ zamumlal Keith.

„Miláčku, v autě máš telefon. Musíme zavolat policii.“

„Telefon?“

„V autě. Tady přerušili spojení. Pevná linka nefunguje.“

„Nechal jsem ho v továrně,“ řekl Keith. Působil strnule, jako by nedokázal najednou zformulovat více než pouhých pár slov.

„Tak zajed' k Burkeovým a zavolej od nich.“

„A co se stalo? Já to ne...“ Keith se rozhlížel po domě.

„Já tomu nerozumím.“

„Bylo to tak strašné...“

„Proč tady byl Tom?“ zeptal se Keith.

Meg pohlédla na Sama a zašeptala cosi manželovi. Keith se zamračil a Meg přikývla. „A pak jeden z nich Toma zastřelil. Nějak se dostali dovnitř. Sama nevím proč. Vůbec nemám tušení, proč to všechno dělali.“

Keith chvíli mlčel a jen tupě civěl na šerifovo tělo. A pak pohlédl na Sama. „Půjdu tě uložit do postele. Musíme si s mámou promluvit.“

„Keith...“ Meg vyrazila za manželem, ale Pellam, který se svíjel bolestí v rameni, vykročil vpřed a dotkl se její paže. „Meg, počkejte.“

Otec se synem zmizeli na schodišti.

Meg se otočila k Pellamovi. „Jste zraněný.“

„Posaďte se.“

Meg zaváhala. „Musím s vámi mluvit. Musím vám říct, proč jsem se sem dnes večer vrátil.“

Meg civěla na Toma. „Keith to přece musí ohlásit. Musí odjet k Burkeovým.“

„Meg... Poslouchejte mě. Dneska večer jsem navštívil vašeho přítele.“

Meg ztuhla a její pozornost vůči mrtvému tělu v obývacím pokoji okamžitě vyprchala. „Mého přítele?“ zeptala se.

„Amblera.“

Meg chvíli přemýšlela a pak se zeptala: „A jak jste věděl, že je to můj přítel?“

„Mluvili jsme spolu.“ Pellam se odmlčel a pohlédl na schodiště. Keith však byl stále se Samem. „Má vás rád,“ dodal Pellam. „Má vás moc rád.“

Meg nevěděla, jak má s touto informací naložit. Našla kdesi pokrývku a zakryla šerifovi hlavu a hrudník. Pellam ji chtěl chytit kolem ramen, ale věděl, že by u toho pravděpodobně omdlel, jakýkoliv pohyb znamenal ukrutnou bolest v rameni.

„Proč jste ho jel navštívit?“ zeptala se Meg.

„Myslel jsem si, že to on mohl nechat Martyho zabít.“

„Cože?“

Pellam zavrtěl hlavou. „On to neudělal. Ale byl to on, kdo mi podstrčil ty drogy a nechal mě zmlátit.“

„Wex by něco takového ne...“ Meg se zlomil hlas, když očividně dospěla k závěru, že je to právě naopak, že by Wex něco takového dokázal velice snadno.

„Udělal to, protože měl strach, že si vás odvezu s sebou.“

„Vážně?“

Meg vypadala znepokojeně, ale Pellama napadlo, že v jejím obličejí možná zahlédl i trochu pýchy. Na světě zřejmě neexistuje žena, které by neimponovala představa, že její muž či milenec je schopen zajít tak daleko, aby si ji udržel jen pro sebe.

„Dospěli jsme k závěru, že v té střelbě pravděpodobně mají prsty dvojčata. A tak jsem se rozjel k tomu jejich smetišti. A do té jejich boudy. Našel jsem v ní zbraň, ze které zastřelili Martyho. A taky pár dalších věcí. Našel jsem tam...“

Opodál se ozvaly kroky. Keith pomalu scházel ze schodů. Střetl se s Pellamem pohledem, na chvíli se zarazil a pak pokračoval dál. „Sam je v pořádku. Něco jsem mu dal. Už spí.“

Meg si ho nevšímala a řekla Pellamovi: „Proč mi to všechno říkáte?“

Keith ji však předešel. Zaslechl Pellamovu poslední větu a zeptal se: „Co jste ještě v té boudě našel?“

Pellam se otočil k Meg. „Našel jsem tam ty drogy, kterými se Sam předávkoval.“

„Takže to udělali oni?“ vyhrkla Meg. „To oni v tom mají prsty... Jenže proč sem pak přijeli? Protože je Sam svědek?“

„Jim nešlo o Sama.“

Keith se opět zastavil a posadil se. „Měli tam pět až šest tisíc ampulí,“ řekl mu Pellam. „Všechny zabalené a připravené k prodeji... Povězte mi, Keith: Dělali vám distributory? Anebo vás okrádali?“

Keithovy oči začaly bloudit po místnosti. „Podle všeho obojí.“

Meg vytřeštila na manžela oči. „Jak to myslíš?“

„Vaši partneři vás sem přišli zabít,“ řekl Pellam. „Vás i vaši rodinu.“

„Partneři?“ hlesla nevěřicně Meg.

Pellam se opět obrátil ke Keithovi. „Měli už dost informací, aby ty drogy mohli vyrábět sami? Dokázali by to i bez vaší továrny?“

Keith mlčel.

Podle všeho obojí.

Keith civěl na zed', za níž ležela mrtvá těla dvou jeho zaměstnanců. „Platil jsem jim dost.“

„Peněz není nikdy dost.“

„Jak jste na to přišel?“

„V jednom z těch batohů v boudě byly vaše poznámky,“ řekl Pellam. „Hlavičkové dopisy a nějaká hotovost.“ Pokýval hlavou. „Přijel jsem sem, abych to oznámil Meg.“

Meg se otočila k Pellamovi. Zdálo se, že chce něco říct, ale nemůže.

„Byli to obyčejní burani,“ konstatoval Keith, „ale měli kontakty v New Yorku, v New Jersey, v Brooklynu. Potřeboval jsem je.“

„A co to vlastně je?“ zeptal se Pellam. „Myslím ta droga.“

„Takové orální syntetické narkotikum,“ vysvětlil mu Keith.

Meg se k němu naklonila a zašeptala. „Ne. Tohle není pravda.“

Keith se nadechl a Pellam na něm viděl, že se právě probírá inventářem lží a hledá, kterou by si měl vybrat. Jako chlapec před rozbitým oknem. Pohlédl na Pellama i Meg a řekl: „Je to jinak, než si myslíte.“

„Ne, ne, ne...“ Meg vrtěla hlavou.

„Meg, je to jen produkt. Já...“

„Produkt!“ vyštěkla Meg. „To svinstvo je jed a ty tomu říkáš produkt?“

„Ty to nechápeš, Meg,“ odsekl Keith. „Je to úplně jinak.“

„Tak jak je to tedy?“

„Je to fantastický objev! Trvalo mi dva roky, než jsem ho přivedl k dokonalosti.“

„Objev?“

„Poslední výkřik vědy,“ utrousil Pellam jízlivě. „Normálně si musíte píchnout heroin do žíly, aby na vás začal pořádně působit. Jenže tuhle látku stačí jenom rozkousat.“

„Vyvinul jsem nový vazodilatátor,“ dodal Keith. „Je geniální. Za pár milisekund pronikne narkotikum do krvinek pod jazykem.“

„Nová droga mladých velkoměstských kariéristů,“ pokračoval Pellam. „Nemusí se píchat. Nepotřebujete jehly. Nehrozí vám AIDS...“

„Chtěl jsem si ji nechat patentovat,“ řekl Keith. „Totiž, chtěl jsem si ji patentovat k legitimním lékařským účelům. Ale potřebovali jsme trochu více kapitálu... Chtěli jsme rozeslat vzorky lékařským výzkumným ústavům a společnostem – na to nepotřebujete povolení úřadu pro léčiva. Jenže Dale začal tu látku tajně prodávat, abychom získali nějakou hotovost. Než jsem na to přišel, už jsme v tom vězeli příliš hluboko.“

„Lháři.“

„Ne, Meg, opravdu...“

Meg vykročila proti manželovi. „Jenom si tady nehrej na chudinku! Měli jste s Dalem peníze už od prvního dne! Vždyť jste se oba vyplatili ze smlouvy... Měli jste někoho, kdo vám kryl finančně záda, a už ode dne, co jste si otevřeli továrnu, jste přesně věděli, komu budete to svinstvo prodávat!“

„Přestaň!“

„Nebo mi snad chceš tvrdit, že ti někdo přiložil k hlavě pistoli a donutil tě, abys...“ Meg se zarazila a její obličej se zachmuřil. „Počkat.“ V očích se jí objevil děs. „A co se vlastně stalo s Dalem?“

„On...“ Keith se zadíval jinam.

„Zabili ho. Ta dvojčata... Proč? Začal být moc chamtivý?“

„Všechno se to vymklo z rukou,“ řekl Keith nasupeně. „Nebyla to moje vina.“

Meg se však nedala umlčet. „A co ti další lidé, ti dva z New Yorku...? A co ten chlapec, který se loni předávkoval? A Ned! Dneska ráno. Toho taky zabili! A Tom si myslel, že to udělal Sam! Ach, ježíšikriste.“

„A Marty,“ dodal Pellam.

Keithovi chvíli trvalo, než si uvědomil, kdo byl vlastně Marty. „To byla nehoda,“ řekl. „Přisahám Bohu. Bobby s Billym se vás snažili vyštvať z města. Nic víc. Nepřáli jsme si tu žádné cizince. Nemohli jsme riskovat jakoukoliv publicitu.“

„Nehoda?“ zopakoval Pellam. „Zabil jste vlastního společníka a bůhvíkoho ještě a teď čekáte, že vám uvěřím, že jste chtěli Martyho pouze vystrašit?“

Meg jen nevěřicně zírala. Pomalu kroutila hlavou a cop jí přitom mával ze strany na stranu. „A taky jsi téměř zabil vlastního syna...?“

„Říkal jsem jim...,“ Keith kývl směrem k přednímu dvorku, „... aby to nikdy neprodávali nikomu z okolí. Jenže oni mě neposlechli. Nebyla to moje vina. Já...“

„Nebyla to tvoje vina? Tys to vyráběl a teď to prodáváš. Jak to myslíš, že to nebyla tvoje vina? Tohle mi tedy vysvětli, Keith.“

Keith nedokázal vzdorovat jejímu pohledu a sklopil hlavu.

Meg jednoduše zavrtěla hlavou. Její zloba byla příliš veliká.

Pellam viděl, že se Keith proměnil v jiného člověka – v člověka, který zřejmě Meg po celou dobu manipuloval. V chlapečka s hustými vlasy a okrouhlou tvářičkou. V buclatého chlapečka, který potřebuje lásku a úpěnlivě o ni prosí.

„K tomu se nedá nic říct. Vůbec nic.“

„Prosím tě, nech si to vysvětlit.“

Meg se k němu otočila. Keith Torrens stál schlíple ve dveřích a tiskl rameno o zárubeň, jako by potřeboval celý dům, aby se dokázal udržet ve vzpřímené poloze.

„Celou tu dobu jsi mě obelhával,“ řekla Meg.

„Nechtěl jsem ti to říkat. Ve tvém vlastním zájmu.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Meg hořce.

„Nechtěl jsem, abys do toho byla zapletená, kdyby se cokoliv stalo.“

Meg se užasle rozesmála. „Jak bych do toho mohla nebýt zapletená? Můj manžel vyrábí drogy! Jak bychom se Samem mohli nebýt vtaženi přímo doprostřed takové aféry. Jen se podívej, co se tehdy se Samem dělo. Vždyť mohl zemřít.“

„Už se to nestane.“

Meg již plakala. „Ach Bože, Keith... Ty mluvíš tak, jako bys s tím nehodlal přestat. Ale Tom je mrtvý! A na dvoře leží další dvě mrtvolky. Tahle hra skončila. Jedeme přivolat policii.“

„Ne, Meg. To, co jsem vynalezl, je učiněné kouzlo.“ Keithovy oči zářily štěstím. „Nikdo nikdy nevymyslel nic podobného. Nikdo jiný to nedokáže.“

„Připadáš mi, jako bys na to byl pyšný,“ vyštěkla Meg.

„Já na to jsem pyšný!“ rozkřikl se Keith. „Ty vůbec netušíš, koho vedle sebe máš. Nikdys neprojevila sebemenší snahu mě navštívit v práci. Já jsem jiný než všichni ostatní. Moje mysl nebloumá, moje mysl pádí. Už jsem se takhle narodil. Já nejsem jako ty. Nebo on.“ Pohlédl na Pellama. „Nebo kdokoliv jiný.“

„Ale my jsme se milovali,“ vykřikla Meg.

„Jak to s tím vším souvisí? Nemluv tak pokrytecky. Dělal jsem to pro tebe. A pro Sama. Proč myslíš? To ty jsi pořád žvanila o hezkém domě, spoustě peněz a těch pitomých špercích! Jak bych si to všechno mohl dovolit z platu obyčejného chemika?“ Keith ukázal na její prsten. „Myslíš, že bych ti ho mohl koupit, kdybych byl pořád v Sandbergu?“

„Ty se vážně snažíš obviňovat mě? Radši bys měl vinit tu část tebe, která si myslí, že pro tebe platí jiná pravidla než pro ostatní. Chceš snad říct, že máme jednoduše zapomenout na všechno, co se stalo? Tak já na to tedy nezapomenu. Odjíždím se Samem.“

„Chceš snad odjet s ním?“ Keith se podíval na Pellama. Jeho hlas byl prodchnut nevěřícností.

„Prostě odjíždím. To je jediné vysvětlení, které ti dlužím. Sam a já odtud odjíždíme.“

„Nemůžeš mě jen tak opustit.“

„Opustit?“ Meg se zasmála.

Napětí v místnosti by se dalo krájet.

„Nic takového nedopustím!“ Keithův křik otrásal celou místností a bodal jako oslnivé světlo. „Jsi moje žena. Zůstaneš se mnou. Za půl roku obdržím patent a přestanu to prodávat na ulici. Prizer nebo Merck od nás koupí licenci. Policii řekneme, že se dvojčata pokusila vloupat do našeho domu a znásilnit tě. Tom sem zrovna přijel kvůli Samovi a Bobby s Billym ho zabili. Můžeme říct...“

„Už dost.“ Meg měla zavřené oči a hlava se jí pomalu kymácela dopředu a dozadu. „Už dost.“ Postavila se. „Dnes v noci už tady nebudeme.“

„Meg, ne.“ Keith už nebyl buclatým chlapečkem, nýbrž ponurým, zachmuřeným a tvrdohlavým mužem.

Jejich slova létala kolem Pellama sem a tam. Meg s Keithem spolu hovořili jako manželé a on sice slyšel jejich slova a sledoval jejich výrazy v obličeji, ale jako by to vše pozoroval z obrovské dálky.

Přijedeš si sem s tou svou dodávkou a foťákem, prohlížíš si město, rozmlouváš s lidmi, každého máš možnost poznat... A některé můžeš poznat velmi dobře. Vůbec nechápeš, jakou máš nad lidmi moc.

Kdepak, pomyslel si Pellam. Nemám nad lidmi žádnou moc. Nic, co by mohl říci nebo udělat, nedokázalo ostatní poučit o štěstí a vytáhnout je ze zajetých kolejí, do kterých zapadli. On prostě jen vyráběl filmy. Jistě, pomáhal lidem unikat z vlastních životů, ale pouze na dvě hodiny a pouze na onom prazvláštním místě: v potměšlém kinosále.

„Odjíždím ihned.“

Keith zaměřil pohled na Pellama a řekl: „Jestli se o tomhle někomu zmíníte, umíte si asi představit, co se s nimi stane.“ Kývl směrem k Meg.

„Co to říkáš, Keith?“ zeptala se Meg.

„Říká,“ vložil se do hovoru Pellam, „že jestli teď pojedu na policii, tak i kdyby nebyl rovnou obviněn z vraždy, bude mít na krku žalobu z organizovaného zločinu. Státní zástupce mu zavře továrnu a zabaví vám dům a úspory.“

Keith přikývl. „A budete to mít na svědomí vy.“

Pellam se zasmál, ale neříkal nic. Pohlédl na Meg. „Chcete někam svézt? K nějaké rodině nebo známým?“

„Ona s vámi nepojede,“ utrousil Keith.

„O tom nerozhodujete vy.“

„Zajdu pro Sama,“ řekla Meg Pellamovi.

„Meg, jsi moje žena!“ bránil se Keith. „Musíš...“

„Přestaň!“ rozkřikla se na něj Meg. Keith chlapeček i Keith zasmušilý muž zmlkli. „Nejsem tvůj majetek. Odjíždím!“

V tu chvíli to Pellam vycítil. Věděl, že je to záblesk intuice. Prozradila mu to celá kombinace věcí: periferní vidění, jímž zahlédl, že se Keith natahuje k opasku, Keithův hekavý dech, cvaknutí kovové pružiny.

A pak zvuk natahované zbraně – pochopitelně Bobbyho zbraně, na kterou Pellam zapomněl, a tak zůstala ležet pod Bobbyho mrtvolou na přední terase. Keith ji cestou do domu očividně sebral.

Cvaknutí však téměř přehlušil hromový výkřik jednoho jediného slova.

„Pellame!“

Toto jediné slovo – jeho vlastní jméno – zaplnilo noc právě ve chvíli, kdy Keith vystrčil pistoli směrem k němu.

„Ne, Keith!“ zaječela Meg.

Pellamova levá ruka vystřelila kupředu v marném podvědomém gestu, které se zoufale snažilo odrazit spalující kulku.

Ozvala se dunivá rána a výbuch z hlavně zasáhl Pellama do tváře a ruky.

„Johne!“ křičela Meg.

Všichni tři ztuhli, jako když si děti hrají na sochy.

Nastala chvíle nekonečného ticha, během něhož zaplnil místnost sladce pikantní zápach kouře.

Pistole vypadla Keithovi z ruky. Keith začal trýznivě kvílet a klesl na kolena.

Pellam zoufale čekal na bolest, na absolutní tmu, na vyřinutí krve. Stál a ani se nepohnul.

Nic. Vyvázl nezraněn.

Keith minul cíl. Z necelých pěti metrů se dokázal netrefit.

Pellam se otočil k Meg a zašeptal. „V pořádku, nic mi není.“

Meg vrtěla hlavou. „Co si s tím počnu?“

„S čím?“ zeptal se Pellam.

Meg neodpověděla. Hlavu měla sklopenou v úporném soustředění a zachmuřeně si prohlížela diamanty na prstě.

„Koukněte se na ten prsten. Koukněte se na něj. Takový svinčík.“

Zvedla ruku zbrocenou krví, která proudila z její halenky. „Můžete mi pomoci? Tohle už nevyčistím.“ Její úsměv zeslábl a její oči se mihotavě zavřely. „Můžete mi pomoci?“ zašeptala ještě jednou a ve spirále se svezla k podlaze. „Můžete?“

Trudie, opálená, tmavovlasá a štíhlá jako modelka (měla nejkrásnější lýtku, jaká kdy Pellam poznal, ale bohužel neměla nikde na těle pihy), se v ranní špičce pomalu sunula k dálnici na východ do Santa Moniky.

Na sedadle spolujezdce jejího bílého mercedesu 450 SL seděl John Pellam.

Seděl na něm tiše a na klíně měl položen kufr (který tentokrát nekoupil na Rodeo Drive, nýbrž na Main Street v Cleary). Trudie byla celá vzrušená. Momentálně ji ze všeho nejvíce zajímala televizní hra z dílny firmy Lorimar, na jejížž právech měla dvaapadesátiprocentní podíl. Tedy, Pellam si alespoň myslel, že mu to takhle řekla. V autě bylo nahlas puštěno rádio a Trudie pokyvovala hlavou do rytmu a zeširoka se usmívala, přestože Pellam věděl, že ve skutečnosti není naladěna na hitparádu Top 40, nýbrž na podnikatelskou notu.

Pellam Trudie pokládal za báječnou ženu. Nesmírně rád s ní vyjížděl ven a chodil do společnosti. Nesmírně rád s ní trávil čas, ležel s ní v obrovské posteli a usrkával sladké likéry na dlážděném nádvoří vysoko nad zarostlým kaňonem (Trudiin dům byl čistokrevný padák).

Projeli kolem parku v Beverly Hills, kde Pellam jednoho rána – mohlo to být okolo pěti hodin – našel Tommyho Bernsteina ve smokingu a v bezvědomí. Také Pellam byl tehdy pod obraz a Tommy mu po chvíli řekl: „Doprdele, vždyť to je americká kavalerie. Odvezte mě domů. To už jsem v posteli? Myslím, že ne, kdepak, nejsem. Odvezte mě domů!“

Což se Pellamovi po značné době a se značným úsilím podařilo.

Na Tommyho pohřbu pak mluvil najatý kněz, což nebylo žádné překvapení, protože Tommy dobrých třicet let do kostela ani nepáchl. Onen zasmušilý muž pronesl při obřadu spoustu dokonale neškodných frází a navrch přihodil pár všeobecně použitelných sentimentů. Pellam to samozřejmě nechtěl nijak snižovat – za daných okolností odvedl ten těstovitý stařík se škrobeným bílým límcem slušnou práci. „Živoucí duch, jímž Thomas oplýval, duch, jenž se dotkl nás všech láskou k postavám, které ztělesňoval...“ No, upřímně řečeno by Tommy na podobný výlev nejspíš reagoval slovy: „Vyser se na to,“ a začal by výt. Jenže za to kněz opravdu nemohl. Pohřeb se konal nedaleko od křižovatky, kterou s Trudie právě projížděli. Na Avenue hvězd.

„Mluvila jsem s tím výkonprodem.“

Meg s oblibou zkracovala slova a házela je jen tak do vzduchu. Exek, prod, rez. Zvedni tel a objednej stůl v restu.

„Jo?“ zeptal se Pellam zvesela.

„Byl úplně bez sebe.“

„Jo?“ Pellam si nedokázal vzpomenout, o kterém výkonprodovi Trudie právě hovoří nebo proč byl či by měl být bez sebe. Chvíli jeli mlčky – prodírali se záplavou třpytivého kalifornského světla, které jako by rozzařovalo také okolní trávu a stromy a jež člověku vniká přímo do očí jako pohled na nádhernou mladou dívku. Pellam si zpoza slunečních brýlí prohlížel celou scenerii. A pak ta auta, tisíce německých aut mířících opačným směrem – směrem k Hollywoodu.

„Nějakou dobu se nevrátíš, vid’?“

„Nejspíš ne.“

Trudie neodpověděla, pouze stiskla Pellama za koleno a zesílila rádio. Jsou přece v Beverly Hills, kde tklivé city neexistují.

„Tak,“ řekla po chvíli. „Víš určitě, že to chceš udělat?“

„Jo,“ řekl Pellam, aniž by dodal cokoliv dalšího.

O deset minut později ho Trudie vyhodila na letišti. Pellam nechtěl a ani nečekal, že vystoupí s ním. Políbili se jako sourozenci a jediným náznakem hlubokosti okamžiku v roce, který strávili ustavičným loučením a opětovnými návraty, bylo Trudiino lehké zavrtění hlavy a posmutnělý tajemný úsměv, který se jí čas od času objevil na tváři.

„Zavolej mi někdy,“ řekla.

Pellam jí slíbil, že zavolá.

Podal kufr letištnímu zřízenci, a když se opět otočil, Trudie byla pryč.

John Pellam seděl na stoletém náhrobku v severní části státu New York a díval se do údolí porostlého stromy s žlutočerveným listím. Slunce právě zmizelo pod řadou mračen a nádherná scenerie získala poněkud zlověstný nádech.

Kromě toho zde byl ten mladý muž, který se kradmo blížil k Pellamovi. Měl na sobě tmavou košili a džínsy. Když se k němu přiblížil na sedm metrů, zastavil se, zavřel oči, jako by odněkud čerpal sílu, a pak vytasil ze zadní kapsy kalhot pistoli.

Znovu vyrazil kupředu.

Pellam se zvedl z chladného kamenného náhrobku a upřeně se na tajemného příchozího zadíval.

Na zemi opodál se náhle mihl nějaký pohyb. Muž překvapením uskočil a zakopl o nízký náhrobek. „Ježíšikriste,“ ulevil si a upustil pistoli.

„Co je?“ ozval se hřmotný hlas z reproduktoru.

„Vrhla se po mně!“ zvolal muž, napřímil se a začal si z kalhot vyklepávat trávu.

„Stop, stop!“ zaječel elektronický Boží hlas. „Co se stalo, sakra?“

Pole se zaplnilo lidmi. Zpoza kamery značky Panaflex se k muži nahrnul štáb a maskéři se pustili do práce na jeho obličej. „Veverka...,“ volal muž. „Vrhla se po mně!“

Kaskadér popadl sako, skočil k náhrobku a začal hulákat:
„Tóro, tóro!“

„Děsná psina,“ ozval se v reproduktoru sarkastický hlas režiséra.

Pellam odešel od náhrobku a posadil se na starou zelenou plážovou židličku vedle svého karavanu. „Není ti zima?“ zeptal se. „Nechceš jít dovnitř?“

Meg mu stiskla ruku a řekla: „Ne. Tohle si nenechám ujít za nic na světě.“

„Přeju si souvislý záběr,“ povzdechl si režisér a vrátil se ke kameře. Jedna z kostýmerek vyhrnula herci rukávy, aby neztmavly od vlhké trávy. Skriptka začala zapisovat jeho polohu ve chvíli, kdy na herce zaútočil zdivočelý živočich, a také polohu všech kamer a pozadí. „Pokolikáté je to?“

„Poosmé,“ ozval se někdo ze štábu.

„Ježíšikriste. A za deset minut přijdeme o všechno světlo. Jaké počasí hlásí na zítřek?“

„Děšť.“

„Ježíšikriste.“

Pellam s Meg sledovali štáb na poli. „Tak takhle ve skutečnosti vypadá natáčení,“ řekl Pellam. „Všechno děláš pořád dokola znovu a znovu, pak chvíli počkáš a děláš to zase.“

Alespoň že se dobře bavil Sam, přestože i on by dal raději přednost filmu o hvězdných válkách nebo střílejících robotech před nějakým přihlouplým milostným příběhem s názvem Spánek v mělkém hrobě. Na celém natáčení se mu nejvíce líbila obrovská a komplikovaná kamera.

„Jú,“ řekl Pellamovi. „Ta vypadá jako kosmická loď.“ Pellam se podíval na kameramana a dostal od něj povolení posadit Sama na pár minut na jeho místo.

Alan Lefkowitz vylezl ze svého medového vozu a zamířil k režisérovi. Na sobě měl pracovní oděv, natáčecí oděv – mokasíny a bíločerveně proužkovanou košili. („Tohle by nosili rozhodčí, kdyby měl Hollywood vlastní hokejový tým,“ poznamenal Pellam Meg.) „Ahoj, Johnny,“ řekl

produkční. Natáhl k Pellamovi ruku, která obsahovala neviditelnou sklenici s mimořádně drahou skotskou, a zvedl obočí.

„Nemůžu,“ řekl Pellam. „Mám nějaké plány.“

„Tady?“ zažertoval Lefkowitz, toužebně se zadíval Meg na zadek v džínách a znovu začal mávat papíry na režiséra.

„Tak co je v Cleary nového?“ zeptal se Pellam.

Meg se zasmála a neodpověděla. „Pojďme se projít. To ti zatím musí stačit.“

„Mají nasazený teleobjektiv,“ poznamenal Pellam. „Musíme jít támhle k lesu, pak nebudeme v zorném poli. Cítíš se dobře?“

„To si piš.“

Meg popadla hůlku a vstala bez Pellamovy pomoci. Oba prošli kolem davu místních, který byl každý další natáčecí den o pár desítek lidí početnější. Život ve městě se po dobu natáčení stěžejních záběrů prakticky zastavil. Přihlížející dokázalo nadchnout prakticky vše – včetně veverčího útoku – a postávali mlčky a nehybně, jako by i sebemenší ošívání mohlo srazit magickou kameru k zemi.

Meg s Pellamem ušli po silnici krátkou vzdálenost a Meg se přitom každých pár minut ohlédla, aby neztratila z dohledu Sama. „Doktor mi říkal, že když budu navštěvovat fyzioterapeuta a trochu cvičit, tak do měsíce přestanu kulhat.“

„A co ty?“

„Když vidím všechny ty mladé profesionálky v televizi, jak běhají, dělají aerobik a zvedají činky..., připadá mi to strašně hloupé. Počkám, až mě to přejde samo.“

„A jak jdou obchody s nemovitostmi?“

„Minulý týden jsem prodala dům. Plus pár odpovědí typu: Možná, ale musím se ještě zeptat manželky. Koneckonců nikdo netvrdil, že to bude snadné.“

„A jak si vede on?“ Pellam otočil hlavu k Samovi.

„Pořád se o tom bavíme. Nedělám to ráda, ale myslím, že je to tak nejlepší. Aspoň mi to říká psycholog. Všechno ven, dostaňte to všechno ven. A možná je to tak nejlepší i pro mě.“

Sam vždycky řekne: Povídej mi o tátovi. A pak se spolu bavíme a on to pochopí anebo řekne, že to pochopil. Na rozdíl ode mě, samozřejmě.“

„Máš o něm nějaké zprávy? Myslím o Keithovi.“

„Příští týden má soud.“

Pellam přikývl. „Budou ti chtít sebrat dům?“

„Je to možné. Podle mého advokáta existuje určitá pravděpodobnost, že o něj přijdeme. Což ale zároveň znamená, že máme naději, že se to nestane.“

Pellam cítil, jak se její oči obracejí směrem k němu. Nastala chvíle ticha a pak Meg řekla: „Už zase chodím se svým přítelem.“

„S Amblerem?“

„Po tom zranění se ke mně choval moc mile.“

„On vůbec působí moc mile.“

Přinejmenším na agresivního pobožného fanatika.

„Zpočátku jsem to nechtěla. Totiž...“

„Nemusíš mi to vysvětlovat,“ řekl Pellam.

Meg se zadívala na obzor. „Já vím, že ne.“ Usmála se. „Pellame, myslíš...“ Hlas se jí zlomil.

Pellam si myslel, že ano. A hodně.

Navíc dospěl k závěru, že odpověď je naprosto zřejmá a oba to vědí. Neodpověděl tedy, ani se na ni nepodíval a Meg už svou otázku nedopověděla.

Došli až k ceduli stojící na okraji silnice a obrácené zády k místu natáčení.

Vítejte v Simmonsu. Okres Beautiful Catskills. 6300 obyvatel.

„Kolik to bylo, když jsi tady vyrůstal?“ zeptala se Meg. „Myslím počet obyvatel.“

„Ó, už si nevzpomínám. Myslím, že stejně jako v Cleary.“

„A jak to, že se natáčí tady?“

„Je to špinavé malé městečko. Přesně takové jsem pro ten příběh potřeboval.“

„Takže se jim nakonec ten tvůj scénář líbil?“

„Většina ano. Moje pokyny pro kameru režisér samozřejmě okázale ignoruje.“

„Tak proč mu to neřekneš?“

„Scenáristi režisérům neříkají, kam mají postavit kameru. A když, tak eufemisticky a jen když dostanou zapláceno.“

„A proč ten film nenatáčíte v Cleary?“

„Tady máme lepší hřbitov,“ řekl Pellam a kývl směrem k herci. „Pro tu scénu s přestřelkou. A pozdější pohřeb. Když Janice konfrontuje Shepa.“

„Lepší hřbitov než v Cleary? Tos mě urazil.“

Pellam se podíval na její vlasy, nyní ostříhané nakrátko (což jí vzadu na krku odhalovalo krásnou spršku pih), na její venkovské džínsy, modrou pracovní košili a hnědé semišové boty.

„Co kdybychom spolu dneska večer povečeřeli v motelu?“ zeptal se. „Jenom my dva?“

„A nebude jí to vadit?“ Meg kývla nahoru po silnici směrem k Pellamovu rodnému domu asi pět kilometrů odtud. Měla na mysli Pellamovu matku.

„Tento týden si mě užila víc než za posledních pět let. Bude ráda, že se mě zbaví. Nemá moc v lásce muže, kteří pijí whisky. Půjčíme jí na večer Sama.“

Asistentka štábu, mladá kudrnatá žena v džínkách a denimové bundě, střežila silnici jako izraelský voják. U boku se jí houpala obrovská vysílačka.

„Kdy se vracíš do Cleary?“ zeptal se Pellam Meg.

„Zítra. Můžeme tu zůstat jen na jednu noc. Nechci nechávat Sama moc dlouho mimo domov. Myslím, že je to tak lepší.“

Dívala se na vysokou travu. V blížícím se soumraku získával den hnědavý nádech. Byl velmi klidný a tichý.

Pellam jí pokynul, aby ho následovala, a pomalu vešel na hřbitov. Ukázal na deset let starý hrob.

Meg se na něj zadívala. „Tvůj otec se jmenoval Benjamin?“

„Tvrdil, že po Benjaminu Franklinovi.“

„Překvapuje mě, že tobě nedali jméno William,“ řekla Meg.

„William?“

„Po tvém předkovi Divokém Billovi.“

Pellam si přehnaně povzdechl. „Jenže ten se jmenoval James, a ne William. James Butler Hickok.“

„Jo, jasně. Vlastně jsi mi to říkal.“

Vtom zaslechli hlas asistentky režie z velkého megafonu.

„Klid, uklidněte se, prosím!“

Pellam s Meg se zastavili a dívali se, jak se celý záběr znovu začíná opakovat. Herec se pomalu blížil mezi náhrobky a připravoval se na vraždu.

„Takže ty jsi teď scenárista?“ zeptala se Meg. „Ne. Pořád jsem bez práce. Lefkowitz mě musí uvést jako autora scénáře, ale to je jenom kvůli kolektivní smlouvě. Jsem tu vlastně jen pro případ, že by potřebovali provést ve scénáři úpravy. Jinak jsem pořád na dlažbě. Dopustil jsem se nejhoršího hollywoodského zločinu. Naštval jsem producenta a uhnal mu žaludeční vředy.“

„Tak napiš další scénáře.“

Pellam se zasmál a pohlédl na hodinky. „Až budu mít náladu. Teď mám jednu tipařskou zakázku v Utahu.“

Z místa natáčení k ním doléhaly útržkovité hlasy herců. A pak se v megafonu ozval praskavý hlas režiséra. „Stop, stop! Prosím vás, odežeňte někdo..., třeba vy, ano, vy! Odežeňte odsud tu prokletou veverku! To je k nevíře, to je přece k nevíře.“

Vrátili se do karavanu a posadili se na plážové židličky – oba pomalu. Meg kvůli střelné ráně, Pellam kvůli vykloubenému ramenu.

„Existuje naděje, že se ještě někdy vrátíš sem na východ?“

„Natáčí se tu spousta filmů.“

„Jestli sem přijedeš,“ řekla Meg, „zastav se u nás na návštěvu. Sam by byl moc rád.“

Pellam si natáhl nohy před sebe a namířil ostré špičky ošoupaných bot k šedé obloze.

„Myslím, že je to docela možné,“ řekl a oba společně sledovali, jak členové štábu opět vyrážejí mezi náhrobky, aby upravili trávu, sesbírali spadlé listí, upravili herci líčení, narovnali mu manžety a vyhnali veverku do stromů. Všichni se tvářili smrtelně vážně a všichni nesmírně pospíchali ve snaze stihnout ještě jeden záběr, než se na hřbitov snese listopadová tma.

Poznámka:

Poznámka Johna Pellama o plamenech, uhlících a kouři pochází od jednoho z jeho oblíbených spisovatelů Reynoidse Price, jehož nemohl za daných okolností uvést jako autora citátu.